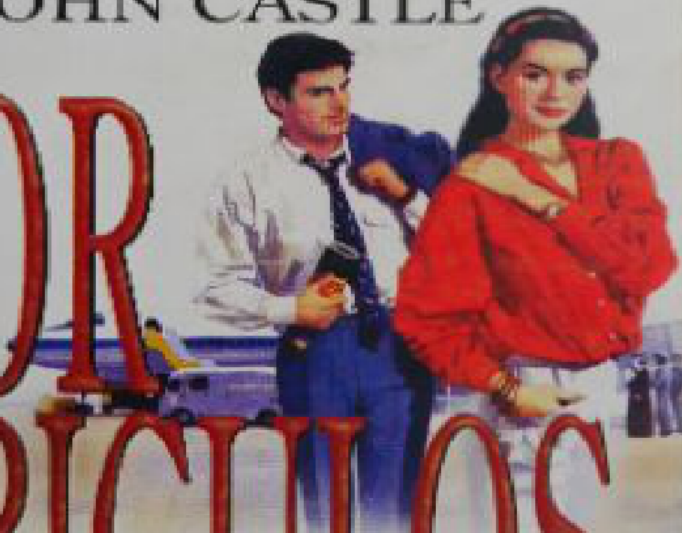

ARTHUR
HAILEY

ȘI JOHN CASTLE

ZBOR
PERICULOS

Arthur Hailey & John Castle

Zbor Periculos

UNU 22:05-00:45

Ploaia se vedea căzând torențial în lumina farurilor când taxiul intră cu viteză pe banda care ducea spre aeroportul din Winnipeg, scrâșnind când coti și, deodată, frână brusc în fața clădirii puternic luminate. Singurul pasager aproape că sări afară, îi aruncă două bancnote șoferului, își înșfăcă sacul de voiaj și trecu grăbit de ușile batante.

Înăuntru, căldura și luminile îl făcură să se oprească o clipă. Cu o singură mână își lăsă în jos gulerul pardesiului umed, aruncă o privire ceasului de pe perete de deasupra lui și apoi porni, pe jumătate alergând, spre ghișeuul companiei Cross-Canada Airlines, unde nu mai era decât funcționarul care verifica niște hârtii. Când omul ajunse lângă el, funcționarul trase spre el un microfon mic, îi făcu semn să tacă printr-o ridicare a sprâncenelor și, cu o precizie calculată, începu să vorbească:

— Zborul 98. Zborul 98. Cursa directă spre Vancouver, cu legături pentru Victoria, Seattle și Honolulu, va pleca imediat de la poarta patru. Toți pasagerii pentru Zborul 98 sunt poftiți la poarta patru. Nu fumați înainte de decolare.

Câțiva oameni se ridicară de pe canapele sau se dezlipiră de lângă standul de ziare unde-și pierduseră timpul și străbătură sala bucuroși. Bărbatul cu pardesiu deschise gura să vorbească, dar fu, practic, dat la o parte de o persoană în vârstă care se și bălbâia de agitată ce era.

— Tinere, Zborul 63 de la Montreal a sosit? Întrebă ea.

— Nu, doamnă, spuse funcționarul de la ghișeu politicos. Are o întârziere de..., se uită pe listă... Aproximativ treizeci și șapte de minute.

— Oh, Doamne. Am aranjat ca nepoata mea să fie...

— Nu vă supărați, zise bărbatul cu pardesiu pe un ton grăbit, mai aveți vreun loc la Zborul 98 spre Vancouver?

Funcționarul scutură din cap.

— Regret, domnule, dar nu mai avem nici un loc liber. Ați întrebat la „Rezervări”?

— N-am avut timp. Am venit direct la aeroport în speranța că cineva o fi renunțat la bilet, zise omul bătând cu palma nervos în suprafața biroului. Știam că uneori se mai întâmplă.

— Așa este, domnule, dar, datorită meciului de fotbal din Vancouver de mâine, nu mai este absolut nici un loc. Mă-ndoiesc că o să Duteti pleca de aici până mâine după-amiază.

Omul înjură încet, trânti sacul de voiaj și își dădu pe spate pălăria de fetru udă.

— Ce ghinion. Trebuie neapărat să ajung la Vancouver până mâine la prânz, cel târziu.

— Ce nepoliticos ești, spuse femeia indignată. Vorbeam eu. Deci, tinere, ascultă-mă cu atenție. Nepoata mea aduce cu ea...

— O clipă, doamnă, o întrerupse funcționarul, după care se aplecă puțin și-l bătu ușor pe mânecă pe bărbat cu creionul. Știți ceva, n-ar trebui să spun...

— Da, ce anume?

— Ei, dar nu se poate! Exclamă doamna în vârstă.

— E un avion charter care a venit de la Toronto și se îndreaptă spre Coastă pentru meci. Mi se pare că avea câteva locuri libere când a aterizat. Poate aveți noroc acolo.

— Nemaipomenit! Exclamă bărbatul în pardesiu, ridicându-și din nou sacul de voiaj. Credeți că am șanse?

— Nu strică să încercați, nu?

— Unde să-ntreb? La cine să mă duc?

Funcționarul zâmbi și-i arătă spre partea cealaltă a sălii.

— Acolo. La Maple Leaf Air Charter. Dar, fiți atent, eu n-am spus nimic.

— E de-a dreptul scandalos! Strigă femeia. Vreau să vă spun că nepoata mea...

— Mulțumesc mult, spuse omul și se îndreptă repede spre un alt birou mai mic, în spatele căruia se afla un alt funcționar, care era îmbrăcat într-un costum negru, nu în uniforma frumoasă a celor de la Cross-Canada Airlines și care era ocupat scriind ceva. Își ridică privirea când omul se apropie și-i acordă toată atenția.

— Domnule?

— Mă întreb dacă mă puteți ajuta. Nu cumva aveți vreun loc liber la cursa de Vancouver?

— Vancouver. Să mă uit, spuse funcționarul și parcurse repede cu creionul lista pasagerilor. Îhî. Este unul singur, zise el. Dar avionul stă să decoleze. Și așa a întârziat puțin.

— E foarte bine, foarte bine. Puteți să-mi dați locul acela, vă rog?

Funcționarul întinse mâna spre un carnețel cu bilete.

— Cum vă numiți?

— George Spencer, spuse el și biletul fu completat repede.

— Șaizeci și cinci de dolari pentru dus doar, domnule. Mulțumesc; mă bucur că am putut fi de ajutor. Aveți bagaje, domnule?

— Doar unul, pe care o să-l țin la mine.

Într-o clipă, bagajul fu cântărit și etichetat.

— Poftiți, domnule. Biletul este permisul dumneavoastră de îmbarcare. Duceți-vă la poarta trei și întrebați de Zborul 714. Vă rog,

însă, să vă grăbiți, avionul e gata de decolare.

Spencer încuviință și se întoarse, făcându-i semnul de victorie celui de la ghișeul Cross-Canada și acesta îi zâmbi peste umărul femeii. După aceea, se duse repede spre poarta trei. Afară, aerul rece al serii vibra de zgomotul motoarelor; la fel ca la orice aeroport după lăsarea întinericului, totul părea să fie într-o debandadă îngrozitoare, dar, de fapt, exista un plan foarte exact, care nu varia niciodată. Fu îndrumat spre un avion care aștepta și ale cărui patru elice erau niște discuri argintii care sclipeau în luminile de deasupra capului. Deja, câțiva oameni se pregăteau să retragă scara. Sărind peste băltoace, Spencer ajunsese lângă ei, le dădu biletul și urcă repede treptele, curentul făcut de elice fiind gata să-i zboare pălăria de pe cap. Intră în avion și rămase pe loc o clipă pentru a-și trage sufletul. Imediat apăru o stewardesă cu un impermeabil galben peste uniformă, care-i zâmbi și încuie ușa.

— Bănuiesc că arăt jalnic, spuse el, cerându-și scuze, parcă.

— Bună seara, domnule. Suntem încântați să vă avem la bord.

— Am avut noroc că l-am prins.

— Este un loc mai în față, spuse fata.

Spencer își dezbracă pardesiul, își scoase pălăria și înaintă pe culoar până ajunsese la locul respectiv. Își îngrămădi pardesiul cu oarecare dificultate într-un colț gol pe suportul de bagaje.

— Chestiile asta nu sunt niciodată suficient de mari, îi spuse el pasagerului de alături care se uita la el, după care își puse sacul de voiaj sub scaun și se trânti mulțumit pe perna moale.

— Bună seara, se auzi vocea stewardesei în difuzoare. Compania Maple Leaf Charter urează bun venit noilor săi pasageri, la bordul Zborului 714. Sperăm să vă facă plăcere să călătoriți cu noi. Vă rog să vă puneți centurile de siguranță. Vom decola în câteva minute.

În timp ce Spencer își fixa centura, cel de lângă el mormăi:

— O propoziție foarte interesantă. N-o vezi prea des, spuse el și arătă din cap spre o plăcuță de pe spătarul scaunului din față, pe care scria „Centura de salvare se află sub scaun.”

Spencer râse.

— Eu aș fi fost terminat dacă nu prindeam cursa asta, zise el.

— Ah, un microbist înflăcărat, hm?

— Microbist? Spuse Spencer și apoi își aminti că acela era un avion închiriat pentru a duce oamenii la un meci de fotbal. Ăăă..., nu, zise el repede. Nu m-am gândit deloc la meci. Îmi pare rău s-o spun, dar trebuie să ajung neapărat la Vancouver pentru o întâlnire de afaceri. Cu siguranță că aș vrea să văd și eu meciul, dar mă tem că nici nu poate fi vorba de așa ceva.

Cel de lângă el își coborî glasul, șoptindu-i pe un ton conspirativ:

— Dacă aș fi în locul duminale, n-aș spune asta prea tare. Avionul

ăsta e plin de indivizi care merg la Vancouver cu un singur scop – să-și aclame cât pot de tare băieții și să urle împotriva adversarilor. Ai putea să pățești ceva dacă folosești un ton atât de indiferent.

Spencer râse din nou și se aplecă puțin pentru a se uita în jur. Se vedeau mulți oameni gălăgioși, dar pașnici care călătoreau cu unicul scop de a spulbera echipa adversă și de a și-o ridica în slăvi pe a lor. În dreapta lui Spencer erau doi soți, care stăteau cu nasurile cufundate în paginile unor reviste de sport. În spatele acestora, patru suporterii turnau whisky în pahare de carton și se pregăteau să facă toată noaptea acest lucru discutând despre meritele diverșilor jucători; din când în când se mai auzeau frânturi de conversație, la fel ca în tribune. „Haggerty? Haggerty? Nu-mi spune mie chestii deastea. Nu se compară cu Thunderbolt. Eh, ăsta da...” în spatele lor se aflau alți suporterii ai echipei purtând culorile acesteia; majoritatea, bărbați solizi și rumeni la față care aveau de gând să joace meciul înainte ca acesta să aibă loc.

Spencer își întoarse atenția din nou spre vecinul său. Obişnuit să remarcă amănuntele, observă costumul decent și care probabil arăta bine inițial, dar acum era foarte șifonat, cravata care nu se asorta, fața ridată și părul cărunț, impresia vagă de încredere și autoritate. Un om de caracter, își spuse Spencer. Pe fereastră văzu cum luminile roșii ale pistei începură să lunece pe lângă ei, semn că avionul se pusese în mișcare.

— Poate că par un eretic, dar trebuie să recunosc că mă duc pe Coastă ca să închei o afacere de vânzare și încă una foarte importantă, spuse Spencer pe un ton de conversație.

Vecinul său se arată politicos interesat.

— Ce vinzi? Întrebă el.

— Camioane. Multe camioane.

— Camioane, hm? Credeam că sunt vândute de agenți.

— Așa și este. Eu sunt chemat când e vorba de o afacere în care sunt implicate între treizeci și o sută de camioane. Comis-voiajorii locali nu prea mă plac, zic că sunt tipul de la biroul principal care vine cu prețuri speciale și încheie o afacere cu care ei s-au chinuit poate săptămâni întregi. Totuși, e o muncă rezonabilă, zise Spencer căutându-și țigările, dar se opri deodată. La naiba, încă nu suntem în aer, nu?

— Dacă suntem, zburăm foarte jos.

— Tot aia e, spuse Spencer întinzându-și picioarele. Doamne, ce obosit sunt! A fost o zi din alea care te fac praf. Bănuiesc că înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Cred că da.

— Întâi, tipul zice că-i plac mai mult camioanele firmei rivale. Pe urmă, după ce l-am convins și m-am gândit să închei afacerea în seara

asta la cină, pentru ca mâine seară să fiu acasă cu soția și copiii, am primit o telegramă în care mi se cerea să las baltă totul și să fiu la Vancouver până mâine la prânz. Un contract foarte important e gata să se ducă pe apa sâmbetei foarte repede. Așa că subsemnatul trebuie să dea fuga să salveze totul.

Spencer oftă și apoi se îndreptă repede în scaun.

— Hei, dacă vrei patruzeci, cincizeci de camioane astăzi pot să-ți fac o reducere. Ce zici?

Vecinul său izbucni în râs.

— Îmi pare rău, nu. Mă tem că n-aș avea ce face cu ele. Nu fac parte deloc din domeniul meu de activitate.

— Și anume? Întrebă Spencer.

— Medicina.

— Doctor, hm?

— Da, doctor. Și, deci, de nici un folos duminică. N-aș putea să-mi permit să cumpăr un singur camion, darămite patruzeci! Fotbalul e singura extravaganță pe care mi-o pot oferi și pentru asta m-aș duce oriunde, dacă am timp, bineînțeles. Țasta e motivul pentru care am plecat și acum.

Rezemându-și capul de tetiera scaunului, Spencer zise:

— Mă bucur că ești pe-aproape, doctore. Dacă n-o să pot să dorm, o să-mi prescrii un sedativ.

În timp ce el vorbea, motoarele se ambalară la maximum și tot avionul vibră.

Doctorul își lipi gura de urechea lui Spencer și urlă:

— Un sedativ n-ar avea nici un efect în vacarmul ăsta. N-am înțeles niciodată de ce trebuie să faci atâta zgomot înainte să decoleze.

Spencer încuviință; apoi, când zgomotul mai scăzu în intensitate, așa încât să se poată face auzit fără prea mare greutate, zise:

— Este încălzirea obișnuită a motoarelor. Așa se face întotdeauna înainte ca avionul să se înalțe. Fiecare motor are câte două inductoare, pentru eventualitatea în care unul se blochează în timpul zborului, de aceea, la încălzire, fiecare motor este ambalat la maximum și fiecare inductor e testat separat. Pilotul decolează abia după ce se convinge că totul este în regulă, nu înainte. Cei de la companii, slavă Domnului, țin foarte mult să se facă treaba asta.

— Se pare că te pricepi foarte bine.

— Nu chiar. Am pilotat avioane de luptă în război, dar acum, după zece ani, am cam ruginit. Bănuiesc că am uitat aproape tot.

— Gata, zise doctorul când urlatul motoarelor căpătă un alt zgomot.

O zgâlțâitură puternică în spătarele scaunelor le dădu de înțeles că avionul prindea viteză pe pistă; aproape imediat, o zguduitură ușoară trădă faptul că se aflau în aer, iar vuietul motoarelor se transformă într-un zumzet constant. Continuând să se înalțe, avionul se înclină

mult, iar Spencer văzu peste vârful aripii cum luminile aeroportului se depărtau din ce în ce mai mult.

— Puteți să vă desfaceți centurile de siguranță, anunță stewardesa în difuzor. Fumați, dacă doriți.

— Niciodată nu-mi pare rău când vine momentul ăsta, murmură doctorul desfăcându-și centura și acceptând o țigară. Mulțumesc. Apropo, numele meu este Baird. Bruno Baird.

— Mă bucur să te cunosc, doctore. Eu sunt Spencer, simplu, George Spencer de la Fulbright Motor Company.

Un timp tăcură amândoi, privind absenți fumul țigărilor care se înălța încet în cabină până când era absorbit de instalațiile de aer condiționat. Gândurile lui Spencer erau sumbre. Avea să fie un fel de scandal când se va întoarce la sediu, își spuse el. Deși îi explicase situația la telefon omului din Winnipeg înainte să cheme un taxi pentru a-l aduce la aeroport, problema aceea trebuia să mai aștepte deocamdată. Trebuie să fie ceva foarte grav la Vancouver dacă se crease încurcătura aceea. Poate că era bine să folosească ocazia cerând o majorare de salariu la întoarcere. Sau și mai bine chiar, o avansare. Dacă ar fi fost director al departamentului de vânzări, lucru despre care bătrânul pomenise adesea, dar nu-l făcuse niciodată, el, Mary, Bobsie și micul Kit ar fi putut să plece din căsuța în care locuiau acum și să se mute în Parkway Heights. Sau să achite facturile – noul rezervor de apă, taxele școlare, ratele la Chev și la congelator, taxele de spitalizare pentru ultima internare a lui Mary. Nu toate, își zise Spencer gânditor, nu toate, nici cu salariul de director.

Încercând să se hotărască dacă se culce sau să profite de acea ocazie excelentă pentru a citi revista B. M. J., doctorul Baird nu făcu niciuna, nici alta, ci se trezi gândindu-se la chirurgia de provincie pe care o abandonase pentru două zile. Mă-ntreb cum o să se descurce Evans, își spuse el. E un băiat care promite, dar îngrozitor de tânăr. Sper din tot sufletul să țină minte că doamna Lowrie are o boală ușoară și, deci, n-are nevoie de medicamentele pe care le cere întruna. Totuși, Doris avea să-l țină pe tânărul Evans pe drumul cel bun, soțiile de doctori se pricepeau de minune să facă asta. Așa și trebuie, la naiba. Era ceva ce Lewis va trebui să învețe la timpul potrivit: să găsească soția ideală. Doctorul ațipi puțin și țigara îi arse degetele, făcându-l să se trezească imediat.

Cei doi soți de pe partea cealaltă a culoarului erau tot cufundați în lectura revistelor lor sportive.

Descriindu-I pe John Greer o descriai pe Hazel Greer: era foarte greu de închipuit un cuplu mai asemănător. Amândoi aveau pielea trandafirie și ochii limpezi ai oamenilor care ieșeau foarte mult la aer și amândoi stăteau cu capetele aplecate asupra paginilor acelor, de parcă li s-ar fi dezvăluit cine știe ce secrete ale universului.

— Zahăr de orz? Întrebă John când sosi stewardesa cu tava.

— Îhî, spuse Hazel, după care, mâncând încet, ambele capete cu părșaten se lăsară iarăși în jos.

Cei patru din spatele lor începeau al treilea rând de pahare de whisky. Trei din ei erau genul obișnuit: musculoși, certăreți, agresivi, plecați să se distreze și hotărâți să renunțe la orice reținere pentru două zile memorabile. Al patrulea era un individ scund, slab, cu o expresie lugubră și de o vârstă nedefinită, care vorbea cu un accent de Lancashire.

— Pentru Lei mâine, strigă el ridicând paharul de carton, iar prietenii săi închinară cu solemnitate.

Unul din ei, pe al cărui rever se vedea o insignă ce părea să înfățișeze o pisică vagaboandă furioasă, dar care probabil că-l reprezenta pe însuși regele animalelor, trecu prin fața fiecăruia o cutie cu țigări și remarcă, nu pentru prima oară-

— Nu credeam c-o să mai reușim. Când a trebuit să așteptăm la Toronto din cauza ceții, mi-am zis: „Andy, o să fie un spectacol teribil pe care o să-l pierzi”. Totuși, n-o să ajungem decât cu câteva ore întârziere și putem să dormim și în avion, la urma urmei.

— Sper că nu înainte să mâncăm, zise altul. Sunt mort de foame. Când au de gând să aducă mâncarea?

— Presupun că în curând. De obicei servesc cina la ora opt, dar toate s-au dat peste cap din cauza întârzierii.

— Nu contează. Beți ceva până atunci, sugeră omul din Lancashire căruia i se spunea Otpot, întinzând sticla de whisky.

— Ușurel, băiete, că n-avem prea mult.

— Ah, ba este foarte mult acolo de unde a venit asta. Haideți. O să vă ajute să dormiți.

Restul de cincizeci și șase de pasageri, printre care se aflau trei-patru femei, citeau sau vorbeau, așteptând cu toții marele meci, bucuroși că ajunseseră pe ultima porțiune a drumului. Prin hublouri se puteau vedea luminile albastre și galbene ale ultimelor suburbii ale orașului Winnipeg, care imediat dispărură și ele când avionul de înălță și mai mult.

În mica, dar bine dotată bucătărie, stewardesa Janet Benson pregătea cina, care ar fi trebuit servită cu mai mult de două ore în urmă. Oglinda de deasupra dulapului cu pahare reflecta entuziasmul pe care-l simțea la începutul fiecărui zbor, o exuberanță pe care era bucuroasă că o putea ascunde în intimitatea locului ei de activitate. Luând din dulapurile încorporate șervețele și tacâmurile necesare, Janet fredona mulțumită în sinea ei. Servitul era aspectul cel mai puțin plăcut al meseriei de stewardesă, iar Janet știa că o aștepta o misiune foarte obositoare trebuind să se îngrijească de un avion întreg de oameni înfometați, dar, cu toate acestea, se simțea încrezătoare și bine

dispusă. Mulți dintre colegii ei, dacă ar fi putut să-i privească părul blond mișcându-se sub chipiul uniformei și unduirile trupului ei subțire în timp ce-și desfășura activitatea în bucătărie, ar fi exclamat apreciativ. La douăzeci și unu de ani, Janet abia gusta viața și o găsea bună.

În cabină, singurul zgomot care se auzea era zumzetul constant al motoarelor. Ambii piloți stăteau complet neclintii, cu excepția mișcării din când în când a unei mâini sau a unui picior, chipurile fiindu-le luminate de multitudinea de cadrane de pe panourile de comandă. În căștile care le acopereau urechile pe jumătate se auziră deodată frânturi din discuția altui echipaj cu cei de la sol. În jurul gâturilor aveau câte un microfon mic.

Căpitanul Dunning se întinse pe scaunul său, dezmoțindu-se, și suflă prin mustața stufoasă. Arăta mai în vârstă decât cei treizeci și unu de ani ai săi.

— Cum mai e temperatura chiulasei de la motorul numărul 3, Pete? Întrebă el aruncându-i o privire copilotului.

Pete se mișcă ușor și se uită la panou.

— Acum e în regulă, căpitane. Am pus să se facă verificări la Winnipeg, dar nu s-a găsit nimic defect. Se pare că s-a remediat singură, fiindcă acum nu mai crește.

— Bine, spuse Dun, privind înainte la cerul nopții.

O lună subțire strălucea slab asupra unei mase de nori. Fâșii ca de vată se apropiiau leneșe, pentru ca apoi, deodată, să se facă nevăzute; din când în când, avionul pătrundea în câte o aglomerare de nori albi-cenușii de unde ieșea după o secundă, două, asemeni unui spaniei care iese din apă și-și scutură picăturile care i-au rămas pe blană.

— Cu puțin noroc, o să fie un drum fără probleme, zise el. Buletinul meteo a fost bun. Nu prea des se-ntâmplă să te ții de planul inițial într-o astfel de călătorie.

— Tu ai spus-o, fu de părere co-pilotul. Peste o lună sau cam așa ceva o să fie cu totul altceva.

Avionul începu să se hurducăie puțin în clipa în care se lovi de o succesiune de curenți termici și, timp de câteva minute, căpitanul se concentră asupra corectării poziției.

— Ai de gând să te duci la meci, dacă o să fie timp de odihnă întâi? Îl întrebă el apoi pe co-pilot.

Acesta ezită puțin înainte să răspundă.

— Nu știu încă. O să văd cum merge treaba.

Căpitanul îi aruncă o privire severă.

— Cum adică să vezi cum merg lucrurile? Dacă ai pus ochii pe Janet, ai face bine să-ți vezi de treabă. E prea tânără ca să cadă sub influența corupătoare a unui tânăr Casanova ca tine.

Puțini oameni păreau să merite mai puțin acea descriere decât co-

pilotul cu chip proaspăt și ochi visători, care nu avea încă douăzeci și cinci de ani.

— Ușurel, căpitane, protestă el roșind. N-am corupt pe nimeni în viața mea.

— Mă rog, dar să nu te gândești să-ncepi cu Janet, zise căpitanul zâmbind. Jumătate din bărbații care lucrează în aviația Canadei consideră ca o misiune personală încercarea de a se întâlni cu ea. Nu-ți îngreuna viața singur, amice.

La vreo patru metri distanță, de cealaltă parte a ușii, subiectul conversației lor lua comenzile pentru cină.

— Doriți să luați cina acum, domnule? Întrebă ea politicoasă aplecându-se ușor și zâmbind.

— Oh? Poftim? Ah, da, te rog, spuse Baird revenind la realitate și înghiontindu-l pe Spencer care dormea. Hei, trezește-te. Vrei să mănânci?

Spencer căscă și se dezmetici.

— Să mănânc? Bineînțeles. Ai venit cam târziu, domnișoară, nu-i așa? Parcă trebuia să servești cina mai demult.

— Am fost reținuți la Toronto și încă n-am servit cina, domnule, spuse Janet Benson. Ce-ați dori? Avem cotlet de miel sau somn prăjit.

— Aăă, da, te rog.

Zâmbetul lui Janet se încordă puțin.

— Care din ele, domnule? Întrebă ea răbdătoare.

Spencer se trezi de-a binelea.

— Ah, da, iartă-mă, domnișoară. Miel.

— Și eu la fel, spuse Baird.

Întorcându-se la bucurărie, Janet fu extrem de ocupată timp de o jumătate de oră cu pregătirea și servirea porțiilor. În final, toți cei care doriseră să mănânce fuseseră serviți și ea ridică receptorul apăsând pe butonul interfonului.

— Cabina de comandă, se auzi vocea lui Pete.

— Servesc cina, în sfârșit, spuse Janet. Mai bine mai târziu decât niciodată. Ce doriți, cotlet de miel sau somn prăjit?

— Așteaptă puțin, zise Pete și ea îl auzi întrebându-l pe căpitan. Janet, căpitanul zice că vrea miel – nu, stai o clipă, s-a răzgândit. Peștele e bun?

— Mie așa mi se pare, zise ea cu o voce cristalină. Până acum n-au fost reclamații.

— Căpitanul vrea somn, atunci. Pune două porții. Dar să fie mari, doar suntem în creștere.

— Bine – porții duble, ca de obicei. Doi pești sosesc imediat.

Aranjă repede două tăvi, pe care le duse apoi, balansându-le cu îndemânare. Pete veni să-i deschidă ușa cabinei și luă una din tăvi. Căpitanul încheiase comutarea pe pilotul automat și acum se afla în

legătură prin radio cu Turnul de control din Winnipeg.

— Înălțimea 16.000, spuse el în micul microfon din dreptul gurii susținut de un braț subțire din plastic. Cursul 285. Viteza aerului 210 noduri. Eta Vancouver 0505 Pacific Standard. Terminat.

Comută de pe transmisie pe recepție și, în căști, se auzi foarte clar vocea celui care-i răspunse.

— Zbor 714. Aici Turnul de control din Winnipeg. Recepționat. Terminat.

Dun luă jurnalul de bord, trecu ceva în el și apoi își dădu scaunul în spate destul de mult cât să nu fie foarte aproape de instrumente, dar de ajuns de aproape, încât să preia imediat controlul dacă era nevoie. Pete începuse să mănânce, ținând tava pe o pernă pe care și-o pusese pe genunchi.

— Nu durează mult, căpitane, zise el.

— Nu-i nici o grabă, spuse Dun, întinzându-și brațele deasupra capului cât de mult îi permise spațiul limitat al carlingăi. Pot să aștept. Poftă bună. Cum e peștele?

— Nu-i rău, mormăi co-pilotul cu gura plină. Dacă ar fi fost de trei, patru ori mai mult, ar fi fost o masă pe cinste.

Căpitanul râse ușor.

— Mai bine ai avea grijă de talie, Pete, zise el și apoi se întoarse spre stewardesă, aceasta rămânând dincolo de scaune. Totul e în regulă în spate, Janet? Ce fac suporterii?

Janet ridică din umeri.

— Acum sunt tăcuți. Așteptarea aia din Toronto trebuie să-i fi epuizat. Patru din ei au băut whisky din belșug, dar n-avea nici un rost să le spun ceva. O să-i facă să stea liniștiți. Se pare că o să fie o noapte fără probleme.

Pete își înălță sprâncenele.

— Oh, ăsta-i genul de noapte când trebuie să stai de veghe, când problemele încep să apară încet-încet. Pun pariu că, în momentul ăsta chiar, cineva e gata să i se facă rău.

— Încă nu, spuse Janet degajată. Dar să mă anunți când o să pilotezi avionul, ca să-mi pregătesc bagajele.

— Bravo, zise căpitanul. Mă bucur că ți-ai dat seama ce fel de tip e.

— Cum este vremea? Întrebă Janet.

— Păi... Hai să vedem. Ceață la est de munți, care se întinde aproape până la Manitoba. Totuși, n-avem de ce să ne facem griji. Ar trebui să fie un zbor lejer până pe Coastă.

— Bine. Eh, nu-l lăsa pe Junior să preia controlul atâta timp cât o să servesc cafeaua, da?

Îeși repede înainte ca Pete să-i poată da vreo replică și se duse să ia comenzile pasagerilor pentru cafea și, după puțin timp, le aduse o tavă și piloților. Dun își mâncase cina și acum bău cafeaua cu satisfacție.

Pete preluase controlul și era atent la cadrane în timp ce căpitanul se ridică.

— Ai grijă, Pete. Mă duc să învelesc pasagerii de culcare.

Pete încuviință fără să se întoarcă.

— Am înțeles, căpitane.

Acesta o urmă pe Janet în secțiunea puternic luminată unde se aflau pasagerii, clipind de câteva ori și oprindu-se mai întâi lângă Spencer și Baird, care îi dădură tăvile stewardesei.

— Bună seara, spuse Dun. Totul e în regulă?

Baird își ridică privirea.

— Desigur, mulțumim. Cina a fost foarte bună. Și eram cât se poate de pregătiți pentru ea.

— Da. Îmi pare rău că s-a servit atât de târziu.

Doctorul făcu un semn că nu ar fi fost nevoie de scuze.

— Prostii. Nu ești dumneata de vină dacă Toronto vrea puțină ceață. Eh, adăugă el instalându-se mai comod, cred că o să trag un pui de somn acum.

— E valabil și pentru mine, spuse Spencer căscând.

— Sper să aveți o noapte cât mai plăcută, le ură Dun, stingând luminile de lectură. Stewardesa o să vă aducă niște pături.

După aceea trecu mai departe, schimbând câteva cuvinte cu fiecare pasager pe un ton scăzut, explicându-le unora cum puteau fi lăsate pe spate scaunele, descriindu-le altora care era situația zborului și la ce se puteau aștepta din punct de vedere meteorologic.

— Ei bine, eu mă culc, zise Spencer. Un singur lucru e sigur, doctore, noaptea asta n-o să fii chemat nicăieri.

— Cât o mai dura? Murmură Baird somnoros, cu ochii închiși. Pe puțin șapte ore. Mai bine să profit de ele cât mai mult. Noapte bună.

— Noapte bună, doctore, spuse Spencer fixându-și tetiera moale sub ceafă. Doamne, ce somn îmi este!

Învăluit într-un strat de nori, într-o lume rece și îndepărtată, avionul își continuă zborul constant. La șaisprezece mii de picioare sub el se întindeau preeriile Saskatchewan.

Dun ajunsese în dreptul cvartetului băutor de whisky și le interzise politicos să mai consume vreun pic de băutură în cursul nopții.

— Să știți că acest lucru nu este permis oricum, le spuse el cu un zâmbet plin de reproș. Să nu mai văd alte sticle, că vă dau afară și va trebui să continuați drumul pe jos.

— Există vreo obiecție împotriva cărților? Întrebă unul din ei, ridicând o altă sticlă în lumină și coborându-și colțurile gurii dezamăgit când văzu cât de puțin lichid rămăsese.

— Deloc, spuse Dun, atâta timp cât nu-i deranjați pe ceilalți pasageri.

— Sărmanul căpitan, se lamentă cei din Lancashire. Cum este să ai o asemenea misiune toată noaptea?

— E o treabă de rutină, spuse Dun. O simplă și plictisitoare rutină.
— Fiindcă veni vorba, presupun că fiecare zbor e doar o chestiune de rutină, nu?

— Da, așa cred.

— Până când se-ntâmplă ceva, hm?

Ceilalți izbucniră în râs și Dunning li se alătură înainte de a-și continua drumul. Numai cel din Lancashire căzu pe gânduri, prin ceața provocată de atâta băutură, meditând asupra propriilor cuvinte.
DOI.

Căpitanul aproape că-și terminase rondul și se bucura de câteva minute de relaxare stând de vorbă cu unul din pasageri, un bărbat scund care părea să mai fi călătorit cu el și altă dată.

— Știu că seamănă puțin a Aviața militară canadiană, dar o am de atâta vreme, încât mi-e greu să mă despart de ea acum – e ca un prieten vechi, zise Dun pipăindu-și mustața stufoasă.

— Pun pariu că dai gata femeile cu ea, spuse omulețul. Cum îți spun, Castorul?

— Eh, nu, zise Dun zâmbind ușor pe sub mustață. Dun sau, uneori, Dunsinane.

— Cum? Întrebă omul.

— Dunsinane, spuse căpitanul foarte dezinvolt. Trebuie să știi. Unde ți-e Macbeth?

Omul îl privi nedumerit.

— Unde mi-e Macbeth? Repetă el uluit. Hei, ce tot îndrugi acolo?

Căpitanul trecuse, însă, mai departe. În timp ce vorbea, privirea îi fusese ațintită asupra stewardesei, care se afla mai încolo pe culoar și stătea puțin aplecată deasupra unei femei, punându-i palma pe frunte. Când el se apropie, femeia, care mai degrabă era întinsă pe scaun, își lăsă capul moale pe tetieră și se strâmbă deodată, iar ochii i se contractară ca de durere. Căpitanul atinse ușor brațul stewardesei.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară Benson? Întrebă el.

Janet se îndreptă.

— Doamna nu se simte prea bine, căpitane, spuse ea foarte încet. Mă duc să-i aduc aspirină. Mă-ntorc imediat.

Dun îi luă locul și se aplecă spre femeia și bărbatul de lângă ea.

— Îmi pare rău să aud așa ceva, spuse el compătimitor. Care pare să fie problema?

Femeia își ridică privirea spre el.

— Nu... Nu știu, îngăimă ea. M-a apucat așa, deodată. De câteva minute. Mi-e greață, am o amețeală și... Mă doare îngrozitor... Aici, zise ea arătând spre stomac. Îmi pare rău că vă fac necazuri... Eu...

— Lasă, scumpo, murmură bărbatul de lângă ea. Stai liniștită acum. O să te simți imediat mai bine, adăugă el și apoi se uită la căpitan. Să fie puțin rău de înălțime?

— S-ar putea, spuse Dun uitându-se gânditor la femeie și observă că broboane de sudoare începură să i se formeze pe fruntea palidă, părul începu să capete un aspect de neorânduială, iar încheieturile degetelor se albiră, ea strângând cu o mână brațul scaunului și cu cealaltă brațul soțului, îmi pare nespus de rău că treceți prin așa ceva, dar sunt sigur că stewardesa va putea să vă ajute, încercați să vă relaxați cât mai mult. Dacă vă liniștește cu ceva, pot să vă spun că pare să fie o călătorie fără probleme.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Janet.

— Așa, poftim, spuse ea, dându-i femeii pastilele, încercați astea. Îi aduse capul puțin în față, pentru a o ajuta să bea din paharul cu apă.

— Așa. Acum, haideți să facem în așa fel, încât să stați mai comod, spuse ea învelind-o cu o pătură.

Cum este?

Femeia dădu din cap recunoscătoare.

— Mai vin peste câteva minute să văd cum vă mai simțiți. Nu vă sfițiți să folosiți punga dacă, trebuie. Și, dacă aveți nevoie de mine repede, apăsați butonul de lângă fereastră.

— Îți mulțumesc, domnișoară, spuse soțul. Sunt sigur că o să ne simțim mai bine foarte curând, zise el privind-și soția și zâmbi, ca pentru a se liniști pe sine. Încearcă să te odihnești, draga mea. O să-ți treacă.

— Desigur, zise Dun. Știu cât de neplăcute pot să fie aceste momente. Sper ca în curând să vă simțiți mai bine, doamnă, și că amândoi vă veți bucura de o noapte plăcută.

Străbătu culoarul și o așteptă pe Janet în bucătărie.

— Cine sunt? O întrebă el când stewardesa se întoarse.

— Domnul și doamna Childer – John Childer. Ea se simțea foarte bine acum un sfert de oră.

— Hm. Bine, să-mi spui dacă starea i se înrăutățește ca să anunț prin radio.

Janet îl privi repede.

— De ce? La ce te gândești?

— Nu știu. Nu-mi place cum arată. Ar putea să fie un rău de înălțime sau o criză de bilă, dar se pare că a apucat-o serios de tot, spuse căpitanul părând vag îngrijorat și bătând absent cu degetele în suprafața de metal a dulapului. Avem vreun doctor pe lista pasagerilor?

— Nimeni nu s-a înscris ca doctor, dar pot să întreb.

Dun clătină din cap.

— Nu-i deranja acum. Majoritatea s-au culcat. Anunță-mă cum se simte peste vreo jumătate de oră. Probleme e că mai avem mai mult de patru ore de zbor până ajungem pe Coastă, adăugă el încet, când se

întoarce să plece.

Îndreptându-se spre cabina de comandă, se opri o clipă să-i zâmbească femeii care nu se simțea bine. Ea încercă să-i zâmbească la rândul ei, dar o durere subită o făcu să închidă ochii și să-și arcuiască spatele. Timp de câteva secunde, Dun rămase locului privind-o stăruitor. Apoi își continuă drumul, închise ușa cabinei în urma lui și se așază pe scaun. Își scoase chipiul și-și puse căștile și apoi microfonul. Mase de nori păreau să se năpustească spre geamuri, învăluindu-i într-o clipă și apoi dispărând.

— Se strâng nori de furtună, spuse co-pilotul.

— Am ajuns la partea dificilă, hm?

— Așa se pare.

— Preiau eu. Ar trebui să-ncercăm să ne ridicăm deasupra lor. Cere douăzeci de mii, te rog.

— Am înțeles, spuse Pete și apăsă un buton al microfonului pentru a transmite. 714 către stația radio Regina, strigă el.

— Spune, 714, se auzi o voce în căști.

— Am dat de o vreme proastă și am dori permisiunea să urcăm la douăzeci de mii de picioare.

— Rămâi pe recepție, 714. O să-ntreb la Controlul traficului aerian.

— Mulțumesc, zise Pete.

Căpitanul privi în tulburarea atmosferică din fața lor.

— Mai bine, spune-i lui Janet să-i sfătuiască pe oameni să-și pună centurile de siguranță, Pete, spuse el corectând în mod automat tendința avionului de a se clătina și a devia de la direcția prestabilită.

— Am înțeles, zise Pete întinzând mâna spre telefonul de pe peretele de lângă el.

Se simți o cutremurare scurtă în clipa în care avionul ieși dintr-o masă de nori, dar intră aproape instantaneu în alta.

— Zborul 714, se auzi vocea prin radio, Controlul traficului aerian îți dă permisiunea să urci la douăzeci de mii. Terminat.

— Aici 714, spuse Pete. Mulțumesc și terminat.

— Hai să-i dăm drumul, hotărî căpitanul și zgomotul motoarelor deveni și mai intens când acul altimetrului indică o înălțime cu cinci sute de picioare pe minut.

Ștergătorul lung al geamului se mișca ritmic dintr-o parte în alta.

— N-o să-mi pară rău deloc când o să ieșim din porcăria asta, spuse co-pilotul.

Dun nu răspunse, stând cu privirea ațintită asupra cadranelor din fața lui. Niciunul din ei nu o auzi pe stewardesă când intră. Aceasta îl atinse pe căpitan pe umăr.

— Căpitane, spuse ea repede, dar păstrându-și controlul asupra vocii. Femeia aceea. Se simte mai rău deja. Și mai este un pasager bolnav – un bărbat.

Dun nu se întoarce spre ea, ci ridică un braț pentru a aprinde luminile de aterizare. În fața lor, razele puternice pătrunseră prin ploaie și zăpadă. Stinse luminile și începu să manevreze butoanele în legătură cu motorul și cu dispozitivul de dejivrare a parbrizului.

— Nu pot să vin acum, Janet, spuse el în timp ce acționa. Mai bine să faci cum am vorbit mai înainte și vezi dacă poți să găsești vreun doctor. Și ai grijă să-și pună centurile de siguranță. S-ar putea să fie destul de rău. O să vin cât pot de repede.

— Am înțeles, căpitane.

Ieșind din cabină, Janet spuse cu o voce suficient de puternică:

— Puneți-vă centurile de siguranță, vă rog. S-ar putea să ne cam zgâlțâim puțin.

După aceea se aplecă spre primii doi pasageri din dreapta ei, care o priveau pe jumătate adormiți.

— Vă rog să mă scuzați, dar nu cumva ca vreunul dintre dumneavoastră este doctor?

Cel de lângă ea clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, mormăi el. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, nimic grav.

O exclamație de durere îi ajunse la urechi și se duse repede la doamna Childer care era pe jumătate ghemuită în brațele soțului ei, gemând cu ochii închiși și aproape încovoiată. Janet se lăsă în jos repede și-i șterse fruntea de sudoare. Childer se uită la ea foarte neliniștit.

— Ce putem face, domnișoară? O întrebă el. Ce crezi că este?

— Țineți-o la căldură. Mă duc să văd dacă avem vreun doctor la bord.

— Un doctor? Sper din tot sufletul să fie. Ce ne facem dacă, totuși, nu este?

— Nu vă faceți griji, domnule. Mă-ntorc imediat.

Janet se îndreptă, îi mai aruncă o privire femeii suferinde și apoi trecu la următorul rând de scaune, repetând întrebarea pe un ton scăzut.

— E cineva bolnav? Fu întrebată.

— Cineva nu se simte prea bine. Se mai întâmplă uneori în timpul zborului. Mă scuzați că v-am deranjat.

O mână o apucă de braț. Era unul din cei patru băutori de whisky, cu fața galbenă și lucitoare.

— Lartă-mă, domnișoară, dar mă simt ca naiba. Poți să-mi aduci un pahar cu apă?

— Da, bineînțeles. Chiar acum mă duc.

— Niciodată nu m-am simțit așa, spuse el lăsându-se pe spate și umflându-și obrazii.

Unul din tovarășii săi se mișcă, deschise ochii și se ridică în capul

oaselor.

— Ce-ai pățit? Mormăi el.

— Intestinele mele, zise cel care se simțea rău. Parcă se fac praf, adăugă el ținându-se de stomac când îl scutură un alt spasm.

Janet îl scutură ușor pe Spencer. Acesta deschise mai întâi un ochi, apoi pe amândoi.

— Îmi pare foarte rău că vă trezesc, domnule, dar nu cumva unul din dumneavoastră este doctor?

Spencer încercă să se dezmeticească.

— Un doctor? Nu, cred că nu.

Ea încuviință și dădu să plece.

— Stai puțin, zise el apoi. Parcă-mi amintesc – da, bineînțeles că este. Domnul de lângă mine este doctor.

— Oh, slavă Domnului! Exclamă ea. Vreți să-l treziți, vă rog?

— Desigur, spuse Spencer privind-o în timp ce-l înghiontea pe vecinul său pentru a-l trezi. E cineva bolnav?

— Nu se simte prea bine, zise Janet.

— Haide, doctore, trezește-te, spuse Spencer cu zel, iar doctorul scutură din cap, mormăi și apoi se trezi brusc. Se pare că, totuși, ești chemat la datorie.

— Sunteți doctor, domnule? Întrebă Janet nerăbdătoare.

— Da. Da, sunt doctorul Baird. De ce, ce s-a-ntâmplat?

— Avem doi pasageri care nu se simt deloc bine. Vreți să veniți să le aruncați o privire, vă rog?

— Nu se simt bine? Da, bineînțeles, spuse el și Spencer se ridică pentru a-i face loc să treacă. Unde sunt? Întrebă Baird frecându-și ochii.

— Cred că ar fi bine s-o vedeți mai întâi pe femeie, domnule doctor, fu de părere Janet, conducându-l și, în același timp, spuse cu un glas puțin mai ridicat: Puneți-vă centurile de siguranță, vă rog.

Doamna Childer era acum întinsă atât cât îi permitea scaunul și niște dureri îngrozitoare îi scuturau trupul. Respira anevoios, iar părul îi era ud de sudoare.

Baird o privi câteva clipe, după care se lăsă în jos și-i luă încheietura mâinii.

— Domnul este doctor, zise Janet.

— Cât mă bucur, domnule doctor, spuse Childer înflăcărat.

Femeia deschise ochii.

— Domnule doctor..., șopti ea cu un efort extraordinar și buzele îi tremurau.

— Relaxați-vă, îi spuse el cu ochii pe ceas, după care îi dădu drumul încheieturii și scoase un oftalmoscop din buzunar. Deschideți ochii larg, îi ceru el cu blândețe și-i examinează fiecare ochi în raza aceea de lumină puternică. Aveți dureri?

Femeia încuviință.

— Unde? Aici? Sau aici? Întrebă el și când îi palpă abdomenul, femeia deveni rigidă deodată, înăbușindu-și un țipăt de durere.

O înveli la loc, îi atinse fruntea și apoi se îndreptă.

— Doamna este soția dumneavoastră? Îl întrebă el pe Childer.

— Da, domnule doctor.

— S-a mai plâns și de altceva în afară de dureri?

— L-a fost foarte rău, a dat afară tot.

— Când a început?

— Nu cu prea mult timp în urmă, zise Childer uitându-se neputincios la Janet. Subit.

Baird încuviință gânditor, după care se îndepărtă, luând-o pe Janet de braț și vorbindu-i foarte încet ca să nu fie auziți de pasagerii din preajmă care se uitau la ei.

— L-ai dat ceva? O întrebă el.

— Doar aspirină și apă, spuse Janet. Ah, și asta m-a făcut să-mi aduc aminte că i-am promis un pahar cu apă bărbatului care se simte rău...

— Așteaptă, spuse Baird cu severitate, căci starea de somnolență îi dispăruse complet, astfel încât acum era alert și autoritar. Unde ai învățat să acorzi primul ajutor?

Janet roși.

— La cursurile companiei, dar...

— Nu contează. Dar nu e bine să dai aspirină cuiva care, practic, vomită – îi faci și mai rău. E nevoie numai de apă.

— Îmi. Îmi pare rău, domnule doctor, bâigui ea.

— Cred că ar fi bine să te duci la căpitan și să-i spui că ar trebui să aterizăm imediat. Femeia trebuie să ajungă neapărat la un spital. Spune-i să ceară să se pregătească o ambulanță care să ne aștepte.

— Știți cumva care e problema?

— Nu pot să spun precis care e diagnosticul, dar e îndeajuns de grav ca să aterizăm în primul oraș care are spital. Poți să-i spui asta căpitanului.

— Am înțeles. Până mă-ntorc, vreți să vă uitați și la celălalt pasager bolnav? Se plânde de aceleași dureri.

Baird o privi cu atenție.

— Aceleași dureri, zici? Unde este?

Janet îl conduse la pasagerul care stătea încovoiat și vărsa, susținut de vecinul său. Baird se lăsă în jos pentru a se uita la fața lui.

— Sunt doctor. Vreți să lăsați capul pe spate, vă rog? Zise el și, după o scurtă examinare, îl întrebă: Ce ați mâncat în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Ca de obicei, murmură omul, care părea să fie total sleit de puteri. Micul dejun, ouă cu costiță... Salată la prânz... Un sandviș la aeroport... Apoi, cina aici.

O picătură de salivă îi alunecă neobservată pe bărbie.

— Mă doare îngrozitor. Și ochii, domnule doctor.

— Ce-i cu ochii? Întrebă Baird repede.

— Nu văd limpede. Văd totul dublu.

Vecinul său păru să se amuze când îl auzi.

— Whisky-ul ăla e de vină, să știi! Exclamă el.

— Liniște, spuse Baird, după care se ridică și-i văzu pe Janet și pe căpitan lângă el. Să stea la căldură. Mai pune câteva pături în jurul lui, îi spuse el lui Janet, iar căpitanul îi făcu semn să-l urmeze la bucătărie.

Imediat cum rămaseră singuri, Baird îl întrebă:

— Cât de curând putem să aterizăm, căpitane?

— Asta-i problema, spuse Dun scurt. Nu putem.

— De ce?

— Din cauza vremii. Tocmai am verificat prin radio. E un strat de nori joși și ceața se întinde deasupra preeriei de partea asta a munților. Aeroportul din Calgar e închis. Va trebui să ne continuăm drumul până pe Coastă.

Baird se gândi o clipă.

— Nici să ne întoarcem nu putem? Întrebă el, iar Dun clătină din cap.

— Și varianta asta iese din discuție, spuse el cu o expresie de încordare pe chip. Winnipeg s-a închis din cauza ceții la puțin timp după ce-am plecat noi. Oricum, este mai ușor să mergem înainte acum.

Baird se strâmbă bătând cu lanterna micuță în unghie.

— Când ne putem aștepta să aterizăm?

— În jurul orei cinci dimineața, ora Pacificului, spuse Dun și-l văzu pe doctor uitându-se involuntar la ceas. Ar trebui să aterizăm peste trei ore și jumătate. Avioanele astea nu sunt cele mai iuți din lume.

Baird se hotărî:

— În cazul ăsta, va trebui să fac tot ce-mi stă în putință pentru acești oameni până ajungem la Vancouver. Voi avea nevoie de geantă. Credeți că pot intra în posesia ei? M-am urcat în avion la Toronto.

— Putem încerca, spuse căpitanul. Sper că nu e la fund. Dați-mi etichetele, vă rog, domnule doctor.

Baird scoase portmoneul din buzunarul de la șold și luă din el două etichete de bagaje pe care i le dădu lui Dun.

— Sunt două bagaje, căpitane. De geanta mai mică am nevoie, spuse el. Nu este cine știe ce în ea – doar câteva lucruri pe care le iau întotdeauna la drum. Dar o să mă descurc.

Abia termină de vorbit că avionul se zdruncină puternic, azvârlindu-i pe amândoi în peretele opus. Imediat începu să se audă o sonerie stridentă și continuă. Căpitanul se ridică primul și luă receptorul

interfonului.

— Aici căpitanul, zise el repede. Ce s-a-ntâmpat, Pete?

Vocea co-pilotului era strangulată și trăda o foarte mare durere.

— Mi-e... Rău... Vino repede.

— Ar fi bine să veniți cu mine, îi spuse Dun doctorului și ieșiră repede din bucătărie. Îmi pare rău de zguduitură, zise Dun amabil celor care-și ridicaseră privirile spre ei. O ușoară tulburare atmosferică.

De cum intrară în cabină, văzură că, într-adevăr, co-pilotului îi era foarte rău, fața îi era o mască de sudoare și el stătea încovoiat pe scaun, strângând cât putea de tare manșa.

— Luați-I de acolo, spuse căpitanul repede, iar Baird și Janet îl ridicară pe co-pilot și-l luară de lângă panoul de comandă în timp ce Dun se așează la locul lui și apucă maneta de control. E un scaun în spate pentru când avem cu noi un radio-telegrafist, le spuse el. Așezați-I acolo.

Pete merse împleticindu-se până la scaunul liber și ei îl ajutară să se așeze, rezemându-l de perete. Baird îl descheie la guler și-i lărgi cravata încercând să-l facă să se simtă cât mai comod. La fiecare câteva secunde, Pete voma și acest lucru îi scutura tot trupul.

— Ce este, doctore? Strigă căpitanul. Ce se-ntâmplă?

— Nu știu exact, zise Baird întunecat la față. Dar toate aceste cazuri au un numitor comun. Trebuie să aibă. Cel mai probabil este mâncarea. Ce am avut la cină?

— Felul principal a fost la alegere, carne sau pește, spuse Janet. Probabil că vă amintiți, domnule doctor, dumneavoastră ați mâncat...

— Carne! Zise Baird. Cam... Când? Acum vreo două-trei ore. El ce-a ales? Întrebă arătând spre co-pilot.

Pe chipul lui Janet începu să apară teama.

— Pește, spuse ea aproape în șoaptă.

— Mai ții minte ce au mâncat ceilalți?

— Nu... Nu cred...

— Du-te repede și află, te rog.

Stewardesa ieși iute, albă ca varul la față. Baird se lăsă în jos lângă co-pilotul care se legăna după mișcarea avionului, stând cu ochii închiși.

— Încearcă să te relaxezi, îi spuse el încet. Peste câteva minute o să-ți dau ceva care o să-ți mai aline durerile.

Se ridică și trase o pătură de pe un raft.

— O să te simți mai bine dacă o să-ți fie cald.

Pete deschise ochii puțin și-și umezi buzele.

— Ești doctor? Întrebă el și Baird încuviință. Îmi pare rău pentru toată porcăria asta, zise el, încercând să zâmbească. Aveam impresia că mă desfac în bucăți.

— Nu mai vorbi, spuse Baird. Încearcă să te odihnești.
— Spune-i căpitanului că a avut dreptate în legătură cu neîndemânarea mea...

— Ți-am cerut să nu mai vorbești. Stai liniștit și o să te simți mai bine.

Janet se întoarse.

— Domnule doctor, spuse ea repede. Am verificat, ambii pasageri au mâncat pește. Alți trei se plâng de dureri acum. Poți veni?

— Bineînțeles. Dar o să am nevoie de geantă.

Dun strigă peste umăr:

— Acum nu pot să plec de-aici, doctore, dar o s-o ai cât de curând.
Janet, ia etichetele astea și roagă un pasager să te ajute să scoți geanta mai mică a doctorului, te rog.

Janet luă etichetele și se întoarse spre doctor să-i mai spună ceva, dar Dun continuă:

— O să iau legătura cu Vancouver prin radio ca să anunț ce se petrece. Vrei să adaug ceva?

— Da, spuse Baird. Spune-le că avem trei cazuri grave de presupusă intoxicație alimentară și că ar putea să apară și altele. Poți spune că nu știm cu certitudine, dar că bănuim că intoxicația a fost provocată de peștele servit în avion. Să interzică consumarea alimentelor provenind din aceeași sursă – cel puțin până stabilim cu siguranță cauza intoxicării.

— Acum mi-am adus aminte! Exclamă Dun. Mâncarea n-a venit de la firma care aprovizionează de obicei avioanele. A trebuit s-o luăm din altă parte pentru că ajungeam prea târziu la Winnipeg.

— Spune-le asta, căpitane, zise Baird. N-au nevoie de mai mult.

— Domnule doctor, ve rog, spuse Janet. Trebuie neapărat să veniți s-o vedeți pe doamna Childer. Se pare că e rău de tot.

Baird porni spre ușă. Cutele de pe față îi deveniseră mai pronunțate, dar ochii îi erau extrem de limpezi.

— Ai grijă să nu se sperie ceilalți pasageri, îi spuse el. O să ne bazăm pe dumneata foarte mult. Acum, te rog să-mi aduci geanta ca să pot să mă ocup de doamna Childer.

Îi deschise ușa, dar apoi o opri, căci îi trecu ceva prin minte.

— Apropo, dumneata ce ai mâncat?

— Carne, îi răspunse stewardesa.

— Slavă Domnului, zise el și Janet zâmbi, dând să plece, dar el o apucă de braț cu putere. Presupun că și căpitanul a mâncat tot carne, nu? Întrebă el repede, iar ea îl privi iute, de parcă ar fi încercat ca, în același timp, să-și amintească și să realizeze gravitatea întrebării lui.

Apoi, deodată, spaima puse stăpânire pe ea. Fu cât pe ce să-i cadă în brațe și făcu ochii foarte mari.

TREI.

Bruno Baird se uită la stewardesă gânditor. Dincolo de exteriorul său calm, mintea lui cântărea repede situația și, apoi, el îi dădu drumul brațului.

— Hai să ne grăbim cu concluziile, spuse el aproape ca pentru sine, după care adăugă pe un ton mai alert: Găsește-mi geanta – cât poți mai repede. Înainte să mă duc la doamna Childer, o să mai schimb o vorbă cu căpitanul.

Acum zburau liniștiți, aflându-se deasupra tulburării atmosferice. Peste umărul pilotului văzu strălucirea albă și rece a lunii care transforma covorul de nori de dedesubt în ceea ce părea un peisaj nesfârșit de omăt, prin care, din loc în loc, ieșea la iveală ceva ce semăna cu niște ținuturi. Efectul era de vis.

— Căpitane, spuse el, aplecându-se peste scaunul gol al co-pilotului, iar Dun se întoarse, tras la față și palid în lumina lunii. Căpitane, o să fiu scurt, în spate sunt câțiva oameni foarte bolnavi cărora trebuie să le acord atenție.

Dun încuviință repede.

— Da, doctore. Ce este?

— Bănuiesc că ai mâncat după co-pilot, nu?

— Exact.

— La cât timp după el?

Dun făcu ochii mici.

— La vreo jumătate de oră după. Poate chiar mai mult, dar nu cu cine știe cât.

Își dădu seama imediat unde voia să ajungă doctorul cu întrebarea aceea. Se îndreptă brusc și lovi cu latul palmei în manșă.

— Fir-ar să fie. Și eu am mâncat pește.

— Te simți bine?

Căpitanul încuviință.

— Da. Da, mă simt bine.

— Bine, zise Baird ușurat. Imediat cum o să pun mâna pe geantă, o să-ți dau un emetic.

— Asta o să mă scape de tot?

— Depinde. Încă n-ai digerat tot ce-ai mâncat. Oricum, nu-i o regulă ca toți cei care au mâncat pește să fie afectați – logica nu intră în chestiunile astea. S-ar putea să fii cel care va evita problemele.

— Sper din tot sufletul, murmură Dun, privind în strălucirea lunii.

— Acum, ascultă-mă cu atenție. Există vreo modalitate în care să asiguri pilotarea avionului?

— Da, pilotul automat. Dar n-ar putea să aterizeze...

— Ți-aș sugera să-i pui în funcțiune sau să faci orice știi. Pentru orice eventualitate. Dacă se-ntâmplă să-ți fie rău, să mă chemi imediat. Nu-mi dau seama dacă pot face prea mult, dar să știi că totul o să progreseze repede.

Încheieturile degetelor lui Dun erau albe când strânse mână.

— Bine, spuse el încet. Și domnișoara Benson, stewardesa?

— Este bine. A mâncat carne.

— Eh, tot e ceva. Uite ce este, grăbește-te cu medicamentul ăla, pentru că nu pot să-mi asum nici un risc.

— Benson se grăbește. Dacă nu mă-nșel, cel puțin două persoane se află într-o serioasă stare de șoc. Ah, și mai e ceva, adăugă el privindu-l în ochi pe căpitan. Ești absolut sigur că nu mai există nici o altă rută?

— Absolut sigur, zise Dun. Am verificat de câteva ori. Nori denși și ceață până de partea cealaltă a munților. Aeroporturile din Calgary, Edmonton și Lethbridge sunt închise. E ceva obișnuit ca vizibilitatea la sol să fie zero. În mod normal, nu ne-ar îngrijora.

— Ei bine, acum ne îngrijorează.

Doctorul dădu să plece, dar Dun zise:

— Așteaptă puțin. Eu răspund de acest avion și trebuie să știu absolut tot ce se petrece. Spune-mi adevărul. Ce șanse am să nu pățesc nimic?

Baird clătină din cap cu tristețe.

— Nu pot să știu. În astfel de situații nu se poate aplica nici o regulă. Înainte să iasă din cabină fu din nou oprit.

— Ăăăă... Doctore.

— Da?

— Mă bucur că ești aici.

Baird plecă fără să mai spună ceva. Dun trase adânc aer în piept, gândindu-se la ce vorbiseră și căutând vreo posibilă modalitate de acțiune. Nu se întâmpla pentru prima oară în cariera sa să fie cuprins de teamă, numai că, de data aceasta, faptul că era conștient de imensa sa responsabilitate pentru siguranța unui avion foarte mare și a aproape șaiszeci de vieți omenești era umbrită deodată de o premoniție subită de dezastru. Oare așa era? Piloții mai în vârstă, cei care fuseseră în război, spuneau

„totC^una că, dacă rămâneai în joc suficient de -uit. Pră la urmă, tot ți s^îrrtâmolă. Era posibil ca într-o jumătate de oră, un zoor noi mal, de rutină, în care transportai niște suporteri fericiți ai fotbalului, să se transforme în.

— Rccșmar la aproape patn mile deasupra p nintulu,, ir „^va despre care aveau să urle toate carele?

Alungă acele gânduri extrem de dezgustate față de sine. Avea multe lucruri de făcut, lucruri care necesitau întreaga lui capacitate de concentrare. Întinzând mâna dreaptă, apăsa pe toate butoanele care puneau în funcțiune pilotul automat, așteptând până când fiecare beculeț se aprinde arătând că următoarea etapă a cedării controlului putea fi începută. Întâi stabilizatoarele, care avură nevoie de o ușoară reglare; apoi se ocupă de palonier și de cârma de profunzime până

când cele patru becuțe de pe panoul de control încetară să mai pâlpâie. Mulțumit, Dun luă mâinile de pe manșă și, lăsându-se pe spate, lăsă avionul să se auto-piloteze, în timp ce el făcu o verificare a cabinei. Pentru cineva neexperimentat, aceasta avea un aspect neobișnuit. Ca și cum doi oameni invizibili ar fi stat pe scaunele piloți'. R. Cele două manșe se mișcau înainte, înapoi și, apoi, iarăși înainte. Și palonierul se mișca la fel, TCP d! N proprie voință. Pe imenșui panou de con- -! Duzinele de indicatoare își spuneau propria poveste.

După ce făcu verificarea, luă microfonul care atârna în suportul lui, lângă capul său. Și-l puse repede la gât și-și aranjă căștile. Brațul subțire de oțel al microfonului aproape că-i mângâia obrazul. Nervos, suflă în mustață făcând-o să-i atingă nasul aproape. Ei bine, asta este, își spuse el.

Butonul era fixat pe transmisie și vocea lui păru calmă și negrăbită.

— Alo, Turnul de control Vancouver. Aici Zborul 714 aparținând lui Maple Leaf Charter. Am un mesaj de urgență. Am un mesaj de urgență.

În căști lui se auziră imediat niște paraziți.

— 714 Maple Leaf Charter, te auzim.

— Turn de control Vancouver. Aici Zborul 714. Avem trei cazuri grave de presupusă intoxicație alimentară, printre care și co-pilotul și este posibil să mai apară și altele, Când o să aterizăm, o să avem nevoie de ambulanțe și de ajutor medical. Vă rugăm să anunțați spitalele din preajma aeroportului. Nu suntem siguri, dar credem că intoxicarea a fost provocată de peștele servit la cină. Ar fi bine să blocați orice livrare a alimentelor, interziceți consumarea alimentelor provenind de la aceeași sursă până când o să știm cu certitudine care a fost cauza intoxicării. Înțelegem că, datorită întârzierii cu care am ajuns la Winnipeg, alimentele nu au fost furni zate de firma care are contract cu liniile aeriene. Vă rugăm să verificați. Ați înțeles?

Ascultă confirmarea, privind la marea înghețată de nori de dedesubt și din față. Cel de la Turnul de control din Vancouver păru la fel de impersonal ca întotdeauna, dar el bănuie că bombă lansase și ce activitate febrilă declanșaseră cuvintele lui. Aproape obosit, încheie transmisia și se rezemă de spătarul scaunului. Se simțea ciudat de greoi și de obosit, de parcă prin membre i-ar fi curs plumb. Cadranele instrumentelor păreau să se depărteze chiar sub ochii lui. Era conștient de o peliculă de sudoare rece pe frunte și se cutremură cuprins de un spasm involuntar. Apoi, înfuriindu-se din cauza perfidiei propriului său trup într-un asemenea moment de criză, se lansă cu toată forța și puterea de concentrare asupra reverificării direcției de zbor, a orei aproximative de sosire, a vânturilor la care trebuiau să se aștepte de partea cealaltă a munților, a planului pistelor de pe

aeroportul din Vancouver. Nu știa dacă pregătirile sale aveau să se încheie în câteva minute sau în mai mult timp. Luă jurnalul de bord, îl deschise și se uită la ceas. Minteia lui începu dureros de încet complicata operațiune de a încerca să treacă anumite ore în dreptul evenimentelor din seara aceea.

În spate, în corpul avionului, doctorul Baird înveli forma inertă a doamnei Childer cu alte pături uscate și le azvârli pe celelalte pe culoar. Femeia se întinse neputincioasă, cu ochii închiși, cu buzele uscate întredeschise, tremurând și gemând încet. Partea de sus a rochiei era pătată și udă. Sub privirea lui, femeia fu cuprinsă de o altă criză, însă nu deschise ochii.

— Ștergeți-o tot timpul, să fie cât mai uscată, îi spuse el soțului. Și să-i fie cald. Trebuie neapărat să-i fie cald.

Childer îl apucă de încheietura mâinii.

— Pentru Dumnezeu, doctore, ce se-ntâmplă? Îl întrebă el cu o voce stridentă. E într-o stare gravă, nu?

Baird se uită din nou la femeie. Respira repede și superficial.

— Da, așa este.

— Bine, dar nu putem face nimic pentru ea... Să-i dăm ceva?

Baird clătină din cap.

— Are nevoie de medicamente pe care nu le avem – antibiotice. Nu putem face altceva decât să-i oferim căldură.

— Dar măcar puțină apă...

— Nu. S-ar îneca. Soția dumitale e aproape inconștientă, domnule Childer. Stai liniștit, adăugă el grăbit când îl văzu gata să se ridice speriat. E anestezicul naturii. Nu-ți face griji. O să fie bine. Nu trebuie decât să o supraveghezi și să ai grijă să-i fie cald. Chiar și inconștientă fiind, probabil că va încerca să verse. O să mă-ntorc.

Baird trecu la următorul rând de scaune. Un bărbat între două vârste, descheiat la guler și ținându-se de stomac, stătea încovoiat, pe jumătate în afara scaunului, legănându-se când într-o parte, când în alta, cu fața lucind de sudoare. Își ridică privirea spre doctor, trăgându-și buzele înapoi într-un rictus de durere.

— E crimă, murmură el. N-am mai simțit în viața mea așa ceva.

Baird scoase un creion din buzunarul hainei și i-l întinse.

— La creionul ăsta, îi spuse el omului.

Acesta ridică mâna cu foarte multă greutate, încercă să apuce creionul, dar acesta îi scăpă printre degete. Baird făcu ochii mici. Îl ridică într-o poziție mai confortabilă și-l înveli bine cu o pătură.

— Vărs tot timpul și am senzația că o menghină îmi strânge capul.

— Doctore, strigă cineva, vino aici, te rog!

— Așteptați, strigă Baird. O să-i văd pe toți cei care au nevoie de mine.

Stewardesa veni repede ținând în mână o geantă de piele.

— Bravo, zise Baird. Asta este. Nu că aş putea face prea mult...

Glasul i se frânse când îi veni o idee deodată.

— Unde e megafonul? O întrebă el apoi.

— O să vă arăt, zise Janet şi-l conduse până la bucătărie, unde îi arătă telefonul de pe perete. Cum îi e doamnei Childer?

Baird îşi ţuguie buzele.

— Hai să nu ne ascundem după degete, spuse el. E grav. Şi, dacă nu mă înşel, şi alţii or să fie la fel de grav nu peste multă vreme.

— Tot mai continuaţi să credeţi că e vorba de intoxicaţie alimentară? Întrebă ea foarte palidă.

— Sunt aproape sigur. Provocată de stafilococi, probabil, deşi unele simptome ar putea trăda ceva şi mai grav. De asemenea, intoxicarea ar fi putut fi produsă de bacili de salmonelă – cine poate să ştie atâta timp cât nu există un diagnostic precis?

— O să le daţi câte un emetic?

— Da, tuturor celor care nu sunt deja într-o stare gravă. Asta-i tot ce pot să fac. Ne-ar trebui nişte antibiotice cum ar fi de exemplu cloramfenicol, dar n-are rost să ne gândim la asta.

Ridicând receptorul, Baird zăbovi puţin.

— Te rog ca, imediat ce o să ai timp, să iei câţiva oameni să te ajute şi să cureţi locul puţin. Dă cu foarte mult dezinfectant, dacă aveţi aşa ceva. Ah, şi când le vorbeşti celor bolnavi, spune-le să uite de obiceiuri şi să nu încuie uşa când se duc la toaletă – nu vrem ca vreunul să-şi piardă cunoştinţa pe-acolo, Se gândi o clipă, după care apăsă pe butonul megafonului.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie, spuse el. Atenţie, vă rog.

Auzi cum murmurul de glasuri se stinse lăsând în urmă numai zumzetul motoarelor.

— Mai întâi ar trebui să mă prezint, continuă el. Numele meu este Baird şi sunt doctor. Unii dintre dumneavoastră se întreabă ce este această boală care i-a lovit pe tovarăşii noştri de drum şi cred că a venit vremea ca toată lumea să afle ce se petrece şi ce voi face eu. Ei bine, din câte pot să-mi dau seama cu puţinele mijloace pe care le am la dispoziţie, avem câteva cazuri de intoxicaţie alimentară şi, prin deducţie – o deducţie care încă n-a fost confirmată – cred că această intoxicaţie a fost cauzată de peştele care a fost servit la cină unora dintre noi.

Un murmur general de uimire fu stârnit de cuvintele lui.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Nu există motive de îngrijorare. Pasagerii care suferă de pe urma acestui lucru sunt îngrijiţi de către domnişoara stewardesă şi de mine, iar căpitanul a anunţat prin radio ca mai multe ajutoare medicale să ne aştepte la aterizare. Dacă aţi mâncat peşte la cină nu e obligatoriu să fiţi şi intoxicaţi. Nu există o

regulă în această privință și este foarte posibil să fiți imuni. Cu toate acestea, vom lua unele măsuri de prevedere, așa că stewardesa și cu mine o să trecem pe la fiecare și o să vă rog să ne spuneți dacă ați mâncat pește sau nu. Nu uitați, numai dacă ați mâncat pește. Dacă da, o să vă spunem ce să faceți. Deci, dacă vă veți liniști, vom începe imediat.

Baird luă degetul de pe buton și se întoarse spre Janet.

— Nu putem decât să acordăm primul ajutor, spuse el.

— Vă referiți la pastile, domnule doctor?

— Nu putem face decât două lucruri. Nu știm exact care este cauza intoxicației, dar putem bănuî că a fost provocată pe cale internă, așa că, pentru început, toți cei care au mâncat pește trebuie să bea câteva pahare de apă – mă refer la cei care nu sunt în stare gravă, bineînțeles. Asta îi va ajuta la diluarea otrăvii și la eliminarea efectelor toxice. După aceea, le vom da câte un emetic. Dacă n-or să fie de ajuns pastilele din trusa mea, o să folosim sare. Ai destulă?

— N-am decât câteva plicuri care se folosesc la masa de prânz, dar le putem desface.

— Foarte bine. Mai întâi, o să vedem cum stăm cu pastilele. O să încep să le administrez de-aici din spate, iar dumneata dă-le apă celor deja afectați. Dă-i și co-pilotului. O să ai nevoie de ajutor.

Ieșind din bucătărie, Baird se izbi practic de omul din Lancashire, poreclit 'Otpot.

— Pot să ajut cu ceva, doctore? Întrebă el îngrijorat.

Baird își permise un zâmbet.

— Mulțumesc. Întâi și întâi, ce ai mâncat la cină?

— Carne, slavă Domnului, spuse 'Otpot oftând ușurat.

— Foarte bine. Deci n-o să fie nevoie să ne facem griji pentru dumneata deocamdată. Vrei s-o ajuți pe stewardesă să ducă apă celor care se simt rău? Trebuie să bea cel puțin câte trei pahare dacă pot – chiar și mai multe, dacă este posibil.

'Otpot intră în bucătărie, răspunzând zâmbetului oarecum obosit al lui Janet. În condiții normale, zâmbetul ei ar fi înțetit sigur pulsul oricărui angajat al liniilor aeriene, dar acum, omul din Lancashire sesiză umbra de teamă de dincolo de el. Îi făcu cu ochiul.

— Nu-ți face griji, domnișoară. Totul o să fie în regulă.

Janet îl privi recunoscătoare.

— Sunt sigură, mulțumesc. Uite, aici e robinetul și acolo sunt paharele, domnule...

— Băieții îmi spun 'Otpot.

— Otpot? Repetă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, 'Otpot din Lancashire, știi.

— Ah! Spuse Janet izbucnind în râs.

— Așa este mai bine. Deci, unde ai zis că sunt paharele? Hai să ne

punem pe treabă, fetițo. Bună companie mai e și asta. Întâi îți servește cina și, pe urmă, ți-o cere înapoi.

Echilibrul unui aeroport modern nu se dă peste cap prea ușor. Panica este ceva necunoscut în asemenea locuri și ar fi înăbușită imediat cu cruzime dacă s-ar înstăpâni, căci ar avea un efect extrem de periculos.

Camera de control de la aeroportul din Vancouver unde se primise mesajul de urgență al lui Dun reprezenta o scenă de agitație reținută. În fața panoului radio un radio-telegrafist cu căști la urechi introducea mesajul lui Dun direct într-o mașină de scris, oprindu-se doar pentru a apăsa un buton de alarmă de pe biroul său. Își continuă activitatea netulburat când un alt bărbat apărură lângă el, citind peste umărul lui cuvintele care erau dactilografiate pe foaia albă de hârtie. Noul venit, care sosise după ce auzise alarma, era controlorul aeroportului, un bărbat înalt și slab, care-și petrecuse o viață întreagă în aer și cunoștea condițiile de zbor peste emisfera nordică la fel de bine ca pe propria grădină. Chiar mai bine, pentru că nu se întâmpla mereu să i se strice ceapa? Citi jumătate din mesaj, după care se dădu repede înapoi strigând un ordin peste umăr telefonistului din partea cealaltă a încăperii.

— Dă-mi imediat Controlul traficului aerian. Apoi eliberează circuitul teimprimatorului spre Winnipeg. Mesaj de maximă prioritate.

După aceea, ridică receptorul, așteptă câteva secunde și spuse:

— Aici, controlorul din Vancouver.

Vocea îi era amăgitor de calmă.

— Zborul 714 al companiei Maple Leaf Charter dinspre Winnipeg spre Vancouver anunță o urgență. Gravă intoxicație alimentară la bord și vreau să spun că e cu adevărat ceva grav. Și co-pilotul a fost doborât de ea. Eliberați totul în calea lor pentru o aterizare cu prioritate. Se poate? Foarte bine. Ora aproximativă a sosirii este de cinci și cinci minute, spuse controlorul și se uită la ceasul de pe perete, care arăta ora două și cincisprezece minute. Bine.

O să vă ținem la curent.

Apăsă clapa telefonului cu un deget, rămânând astfel când îi strigă operatorului de la teimprimator:

— Ai legătura cu Winnipeg? Bine. Transmite următorul mesaj: „Controlor Winnipeg. Urgent. Zborul 714 al Companiei Maplle Leaf Charter anunță gravă intoxicație alimentară în rândul pasagerilor și echipajului datorată în aparență de peștele servit la cină. Verificați imediat sursa și suspendați urgent consumarea altor alimente care provin de la aceeași sursă. Înțelegeți că nu a fost furnizorul obișnuit al companiilor de transport aerian.” Atât, zise el, după care se întoarse iarăși spre telefonist: Fă-mi legătura cu directorul local al companiei Maple Leaf Charter. Numele lui este Burdick. După aceea vreau poliția

– ofițerul superior care este de serviciu.

Se aplecă peste umărul radio-telegrafistului din nou și citi întregul mesaj.

— Confirmă, Greg. Spune-le că totul este îndepărtat din calea lor la altitudinile mai joase și că li se vor da mai târziu instrucțiunile de aterizare. Vrem să fim ținuți la curent cu starea pasagerilor.

La etajul de dedesubt, un operator al Conducerii controlului traficului aerian al vestului Canadei se roți cu scaunul pentru a striga în încăpere:

— Ce se află între noi și Calgary?

— North Star la optsprezece mii. Tocmai a anunțat că se află deasupra lui Penticton. Apoi 714 al lui Maple Leaf...

— 714 are necazuri. Vor ca totul să fie îndepărtat de sub ei.

— North Star e cu mult înainte, iar în spate nu e nimic aproape. Un avion Constellation se pregătește să decoleze spre est.

— Dă-i drumul, dar după aceea oprește tot traficul spre est deocamdată. Dă-i permisiunea lui North Star să aterizeze imediat cum sosește.

Sus, controlorul pusese iarăși mâna pe telefon, în timp ce, cu cealaltă, își desfăcu nodul de la cravată, după care aruncă mătasea roșie pe masă nervos.

— Alo, Burdick? Aici controlorul. Unul din avioanele tale are o problemă gravă – 714 care a plecat din Toronto și Winnipeg. Îhî? Nu, avionul n-are nimic. Co-pilotul și câțiva pasageri au fost doborâți de o intoxicație alimentară. Am sunat la Winnipeg imediat. Le-am cerut să descopere firma care a furnizat mâncarea. Se pare că nu e cea care o face de obicei. Nu. Mai bine ai veni cât poți de repede.

Apăsă iarăși clapa cu degetul și dădu din cap afirmativ spre telefonist.

— Ai prins legătura cu poliția? Bine, dă-i drumul. Alo, aici controlorul de trafic aerian de la aeroportul din Vancouver. Cu cine vorbesc, vă rog? Uite ce este, inspectare, avem o urgență la un avion care se apropie de noi. Câțiva pasageri și un membru al echipajului au fost doborâți de o intoxicație alimentară, așa încât avem nevoie de ambulanțe și medici aici la aeroport. Poftim? Trei grav, poate și alții... Trebuie să ne pregătim pentru mai mulți. Avionul ar trebui să sosească la puțin după cinci ora locală – deci, peste două ore și jumătate. Vreți să alertați spitalele ca să trimită ambulanțe și să asigurați un trafic cât mai liber? Da. O să mai sun imediat cum obținem mai multe informații.

În cinci minute, Harry Burdick intră gâfâind în încăpere. Directorul sucursalei din localitate al companiei Maple Leaf era un omuleț grasuț care nu fusese văzut niciodată fără broboane de sudoare pe față. Se opri în mijlocul încăperii, cu haina pe braț, chinându-se să-și tragă

sufletul și tamponându-și fața rotundă ca o lună cu o batistă mare cu buline albastre.

— Unde-i mesajul? Mormăi el și-și aruncă privirea pe foaia de hârtie pe care i-o dădu radio-telegrafistul. Cum este vremea la Calgary? Îl întreabă el pe Controlor. Ar fi mai bine dacă ar ateriza acolo, nu?

— Mă tem că nu e bună. E o ceață până jos la nivelul ierbii în toată partea de est până la Manitoba.

Vor trebui să ajungă aici.

Un operator strigă în timp ce ținea receptorul la ureche:

— O agenție de voiaj vrea să știe când se va relua traficul spre est. Întreabă dacă să aducă pasagerii sau să-i țină în centru.

Burdick clătină din cap îngrijorat.

— Când au raportat ultima oară poziția? Întreabă el și se uită repede pe o mapă care i se puse în față.

— Spune-i să-i țină în centru, îi strigă controlorul celui cu receptorul la ureche. Nu vrem să se strângă aici o mulțime de oameni. O să anunțăm când o să se termine totul.

— Zici că ai cerut ajutoare medicale? Întreabă Burdick.

— Da. Polițiștii se ocupă de treaba asta. Or să alerteze spitalele și or să aibă grijă de tot când o să vină avionul.

Burdick pocni din degetele sale grăsuțe.

— Hei! În mesaj se zice că s-a îmbolnăvit și co-pilotul, deci probabil că mesajul a fost transmis chiar de către căpitan. El nu este afectat? Mai bine întreabă și, până atunci, eu ar trebui să verific dacă e vreun doctor la bord. Nu se știe niciodată. Spune-le că aducem unul aici, dacă este nevoie.

Controlorul încuviință și trase spre el microfonul de pe masa radiotelegrafistului. Înainte să înceapă, Burdick îi strigă:

— Să presupunem că și căpitanul se îmbolnăvește. În cazul ăsta, cine o să...

Lăsă fraza neterminată privindu-l în ochi pe controlor.

— Eu nu presupun nimic, zise acesta. Eu doar mă rog, și atât. Să sperăm că și bieții oameni din avion se roagă.

Expirând cu zgomot, Burdick își căută țigările prin buzunare.

— Joe, fă-mi legătura, te rog, cu doctorul Davidson, îi spuse el telefonistului. Îi găsești numărul pe lista de urgențe.

PATRU.

La aproape patru mile deasupra pământului, avionul își urma cursul.

În toate părțile, cât vedeai cu ochii, se întindea covorul denivelat al norilor, care trecea atât de încet pe sub avion, încât părea să stea pe loc. Era o lume rece și pustie, o lume în care răsună zgomotul motoarelor care semăna cu bătăile unei inimi.

Depart, dedesubt, același zgomot puternic, în niște condiții meteorologice normale, ar fi răsunat prin văile Munților Stâncoși. În

noaptea aceea, însă, înăbușit de ceață, zgomotul nu era suficient de puternic să tulbure somnul oamenilor care dormeau în fermele lor izolate. Dacă, din întâmplare cineva ar fi auzit, totuși, avionul, nu l-ar fi luat în seamă, căci era ceva prea firesc. Sau poate și-ar fi dorit să se afle el însuși acolo sus, îndreptându-se spre un loc îndepărtat și bucurându-se de atenția celor din echipaj a căror primă grijă era de a oferi pasagerilor siguranță și confort. Nu și-ar fi putut închipui că, practic, toți cei din avion ar fi schimbat bucuroși locul cu el.

La fel ca o buruiană oribilă, spaima prindea rădăcini în mintea majorității pasagerilor. Mai erau câțiva care probabil nu-și dăduseră seama cu exactitate de ce se petrecea. Dar majoritatea, îndeosebi cei care auzeau gemetele și zgomotele celor care erau bolnavi și vărsau, simțeau prezența unei crize teribile. Cuvintele pe care le spusese doctorul la megafon le dăduseră mult de gândit. Agitația care urmasese imediat fusese înlocuită de șoapte și frânturi de conversație încărcate de teamă.

Baird îi dăduse lui Janet două pastile.

— Du-i-le căpitanului, îi spuse el încet. Spune-i să bea cât poate de multă apă. Dacă otrava i-a pătruns în organism, apa o să ajute la diluarea ei. După aceea, trebuie să înghită pastilele. Or să-i facă greață, dar asta și trebuie.

Când Janet intră în cabina de control, Dun tocmai încheia o transmisiune. Închise microfonul și îi aruncă un zâmbet încordat. Niciunul din ei nu se lăsă păcălit.

— Bună, Jan, zise el și mâna îi tremură ușor. Cursa asta se transformă într-un coșmar. Vancouver tocmai a cerut mai multe detalii. M-am gândit eu că povestea asta o să-i scuture puțin. Cum mai stau lucrurile în spate?

— Deocamdată nimic nou, zise Janet cât putu de degajat și-i întinse pastilele. Doctorul zice că trebuie să bei cât poți de multă apă și pe urmă să iei astea. Or să-ți facă puțină greață.

— Ce perspectivă, spuse el și luă o sticlă de apă din buzunarul scaunului. Bine, până la fund.

După ce luă o înghițitură zdravănă, înghiți pastilele și se strâmbă.

— Nu mi-a plăcut niciodată să iau așa ceva – și au un gust oribil.

Janet îl privi neliniștită cum stătea pe scaun în fața cadranelor luminoase și diverselor instrumente, cele două manșe mișcându-se înainte și înapoi dirijate de pilotul automat. Îi atinse umărul.

— Cum te simți? Îl întrebă ea, paloarea și broboanele de sudoare de pe frunte nu-i scăpară, dar se rugă să se fi datorat încordării.

— Eu? Întrebă el pe un ton nefiresc de vesel. Foarte bine. Dar tu? Ți-ai luat pastilele?

— N-am nevoie. Eu am mâncat friptură.

— Fată deșteaptă. De acum încolo cred că o să devin vegetarian – e

mai sigur.

Se întoarce și se uită la co-pilotul care acum era întins pe podea și cu capul pe pernă.

— Bietul Pete, murmură el. Sper din tot sufletul că o să se facă bine.

— Asta depinde numai de dumneata, nu-i așa, căpitane? Zise ea repede. Cu cât îndrepti mai iute chestia asta spre Vancouver, cu atât mai repede o să-i ducem pe toți la spital.

Se duse lângă Pete și se aplecă să-l învelească mai bine, făcând un efort teribil pentru a-și reține lacrimile. Dun o privi tulburat.

— Te gândești mult la el, nu-i așa, Jan?

Capul ei auriu se mișcă ușor.

— Aăă... Cred că da, spuse ea. A început să-mi placă în cele câteva luni de când a venit în echipaj, iar... Povestea asta oribilă m-a făcut...

Se întrerupse brusc și se ridică.

— Am foarte multă treabă de făcut. Trebuie să țin câteva nasuri ridicate în timp ce doctorul le toarnă apă pe gât. Bănuiesc că n-o să fie prea plăcut pentru băutorii aceia înrăiți.

Îi aruncă un zâmbet și deschise ușa. Baird era pe la jumătatea avionului, stând de vorbă cu doi soți de vârstă mijlocie care-l priveau cu nervozitate.

— Domnule doctor, spuse femeia, fata aceea, stewardesa – am tot văzut-o ducându-se în cabina piloților. Ei sunt bine? Adică, să presupunem că li se face rău și lor, atunci ce-o să se întâmple cu noi? Întrebă ea agățându-se de brațul soțului. Hector, mi-e așa de frică. Cât aș vrea să nu fi venit...

— Ei, draga mea, liniștește-te, spuse soțul cu o siguranță pe care era limpede că nu o simțea. Nu-i nici un pericol, sunt convins și, până acum nu s-a-ntâmplat nimic, zise el, după care își întoarse privirea dincolo de ochelarii cu ramă de baga spre doctor. Piloții au mâncat și ei pește?

— Nu tot peștele a fost contaminat, răspunse Baird evaziv. Oricum nici măcar nu știm sigur dacă peștele a fost de vină. Nu aveți de ce să vă faceți griji – o să avem mare grijă de echipaj. Acum, domnule, ați mâncat pește sau friptură?

Ochii bulbucați ai bărbatului păreau să fi ieșit din orbite.

— Pește! Exclamă el. Amândoi am mâncat pește, zise apoi și indignarea puse stăpânire pe el. Cred că e ceva îngrozitor de rușinos că se poate întâmpla una ca asta. Ar trebui să se facă niște investigații.

— Vă asigur că or să se facă, indiferent care ar fi cauza, spuse Baird dându-le amândurora câte o pastilă, pe care ei o luară cu mare grijă, de parcă ar fi fost un explozibil puternic. Acum o să vi se aducă un vas cu apă. Beți fiecare câte trei pahare – patru, dacă puteți. După aceea înghițiți pastila. O să vă facă greață, dar tocmai asta este rolul ei. Nu vă faceți griji. Aveți pungi de hârtie în buzunarele scaunelor.

Îi lăsa uitându-se ca hipnotizați la pastile și, după câteva minute, timp în care trecu pe lângă fiecare rând de scaune, ajunse la al său, alături de care stătea Spencer.

— Carne, spuse acesta repede, înainte ca Baird să apuce să-l întrebe.

— Bravo, spuse doctorul. Unul mai puțin pentru care să-mi faci griji.

— Ai probleme serioase, nu-i așa, doctore? Ai nevoie de ceva ajutor?

— Am nevoie de tot ajutorul din lume, mormăi Baird. Dar nu prea ai ce face, doar dacă nu vrei să le dai o mână de ajutor domnișoarei Benson și celuiilalt tip cu apa.

— Bineînțeles, spuse Spencer, după care adăugă mai încet: Cineva acolo în spate pare să fie într-o formă îngrozitoare.

— Sunt, într-adevăr, într-o formă îngrozitoare. Problema e că n-am nimic ce să le dau ca să le fie cât de cât de folos. Când faci o călătorie ca să asști la un meci de fotbal, nu te gândești să-ți umpli geanta pentru eventualitatea în care o duzină de oameni se intoxică din cauza mâncării pe drum. Am o seringă pentru injecții subcutanate și morfină – niciodată nu plec fără astea – dar în cazul ăsta ar face mai mult rău decât bine. Dumnezeu știe de ce am pus și o sticlă de emetice, dar am făcut foarte bine. Niște dramamină ar fi nemaipomenită acum.

— Ce face asta?

— În cazurile de față, problema gravă e pierderea lichidelor din organism. O injecție cu dramamină ar ajuta la păstrarea lor.

— Vrei să spui că boala asta deshidratează organismul treptat?

— Exact.

Spencer își frecă bărbia în timp ce se gândea la informația aceea.

— Atunci, bine c-a lăsat Dumnezeu pe lume cotletele de miel. Încă nu cred că sunt pregătit pentru deshidratare.

Baird îl privi încruntat.

— Poate că dumneata vezi ceva amuzant în treaba asta, eu nu. Eu unul nu văd decât neputință totală în timp ce oamenii suferă și se simt din ce în ce mai rău.

— Nu te supăra pe mine, doctore, protestă Spencer. N-am vrut să spun ceva rău. Mă bucur doar că n-am mâncat pește la fel ca acești nefericiți.

— Da, da, poate că ai dreptate, zise Baird frecându-și ochii. Sunt prea bătrân pentru chestiile astea, adăugă el apoi mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează, nu contează.

Spencer se ridică de pe scaun.

— Ei, ia stai puțin, doctore. Faci o treabă foarte bună. Cel mai bun lucru care li s-a întâmplat oamenilor ăstora vreodată e că te au aici în momentul acesta.

— Bine, băiete, zise Baird sarcastic. Poți să mă scutești de vorbăria

asta de comis-voiajor. Nu mi-am pus în gând să te las mască.

Bărbatul mai tânăr roși ușor.

— Destul de corect – eu am căutat-o. Bine, spune-mi ce să fac. Am stat degeaba în timp ce dumneata te-ai agitat pe-aici. Ești obosit.

— Obosit pe naiba, zise Baird punându-i mâna pe braț. Nu da atenție la tot ce spun. Mi-am vărsat puțin năduful pe dumneata. Acum mă simt mai bine. Totul e din cauza faptului că știu ce ar trebui făcut și nu pot să fac. Asta mă supără cel mai tare.

— E-n regulă, zise Spencer zâmbind. Mă bucur că ți-am fost de folos, oricum.

— O să-i spun domnișoarei Benson că ești dis pus să dai o mână de ajutor în caz de nevoie. După ce se va distribui apa, cred că ar fi bine să rămâi la locul dumitale. Și așa se circulă prea mult pe culoar.

— Cum zici dumneata. Eh, sunt aici dacă ai nevoie de mine, zise Spencer așezându-se la loc. Dar ia spune-mi – cât de gravă e treaba asta?

Baird îl privi drept în ochi.

— Atât de gravă cât îți poți închipui.

După aceea, doctorul se îndreptă spre grupul de suporteri care mai devreme, băuseră whisky din belșug. Cvartetul se transformase acum în trio și unul din ei era în cămașă și tremura sub o pătură. Era pământiu la față.

— Aveți grijă să-i fie cald, le spuse el. A băut ceva?

— Mă faci să râd, doctore, zise un bărbat din spatele lui care amesteca un pachet de cărți. Cred că a-nghițit un kilogram de whisky.

— Înainte sau după cină?

— Și înainte și după.

— Așa este, spuse un altul din grup. Și întotdeauna am crezut că Harry rezistă la băutura.

— În cazul ăsta nu i-a făcut nici un rău, zise Baird. Ba chiar a ajutat la difuzarea otrăvii, fără îndoială. Mai aveți ceva alcool la voi?

— Eu l-am terminat pe-al meu, zise cel cu cărțile.

— Stați puțin, spuse celălalt, căutând în buzunarul de la șold. S-ar putea să mai fi rămas ceva în sticluța asta. Am băut zdravăn cât am așteptat la Toronto.

— Dați-i câteva înghițituri, spuse Baird. Dar ușurel, pentru că prietenul vostru e toarte bolnav.

— La spune, doctore, cum stăm? Întrebă cel cu cărțile. O să ajungem la ora stabilită?

— Din câte știu eu, da.

— Povestea asta înseamnă că Andy n-o să mai vină la meci, nu?

— Cu siguranță. O să-l ducem la spital imediat cum aterizăm.

— Săracul Andy, zise cel cu sticluța de la șold, destupând-o, mereu a fost ăla ghinionist. Hei! Exclamă el deodată, parcă ai zis că este foarte

rău – o să-și revină, nu?

— Sper. Ați face bine să-i acordați puțină atenție, așa cum am mai spus, și aveți grijă să nu azvârle pătura de pe el.

— Ce chestie, să i se-ntâmples tocmai bătrânului Andy. Și 'Otpot, ticălosul ăla din Lancashire? L-ați racolat?

— Da, ne dă o mână de ajutor, spuse Baird și, după ce el se depărtă, cel care amesteca pachetul de cărți le izbi furios de palmă și-și întreabă prietenul:

— Ce zici de chestia asta pentru o vacanță de două zile?

Mai departe puțin, Baird o găsi pe Janet aplecându-se neliniștită deasupra doamnei Childer. El îi ridică o pleoapă. Femeia își pierduse cunoștința.

Soțul ei se agăță cu disperare de prezența doctorului.

— Cum este? Îl întrebă el rugător.

— Mai bine acum decât când era conștientă și sfâșiată de durere, zise Baird sperând să pară convingător. Când organismul nu mai suportă, natura trage obloanele.

— Doctore, mi-e îngrozitor de frică. N-am văzut-o niciodată așa de bolnavă. De fapt, ce înseamnă intoxicația asta alimentară? Ce anume a provocat-o? Știu că peștele, dar de ce?

Baird ezită.

— Bănuiesc că ai dreptul să știi, spuse el încet. E o boală foarte gravă, care necesită tratament cât mai curând posibil. Facem tot ce putem în momentul de față.

— Știu asta, doctore, și-ți sunt recunoscător. Dar o să se facă bine, nu? Adică...

— Bineînțeles că da, zise Baird cu blândețe. În cearcă să nu-ți faci griji. Imediat cum o să aterizăm, o ambulanță o s-o ducă la spital. După aceea o să fie numai o chestiune de tratament și timp până când o să se pună iarăși pe picioare.

— Dumnezeule, spuse Childer, oftând adânc, cât mă bucur că te-aud spunând asta.

Da, își spuse Baird, dar dacă aș fi avut curajul să spun invers?

— Ascultă, n-am putea să o luăm prin altă parte, să aterizăm la alt aeroport? Întrebă Childer.

— Ne-am gândit și la asta, dar e o ceață foarte densă la sol, ceea ce face ca aterizarea pe alte aeroporturi să fie foarte periculoasă. Oricum, am trecut de ele și suntem deasupra Stâncoșilor. Nu, cel mai bine e să ajungem la Vancouver cât putem de repede și exact asta și facem.

— Înțeleg... Tot mai crezi că peștele a fost de vină, doctore?

— În prezent nu pot să spun nimic cu certitudine, dar cred că da. Intoxicația alimentară poate fi provocată fie de un aliment stricat, fie datorită vreunei substanțe toxice care s-a strecurat înăuntru din greșeală în timpul preparării.

— În cazul ăsta, de care fel crezi că este vorba, doctore? Întrebă un pasager de pe rândul următor, care ciulise urechile bine ca să audă.

— Nu pot să fiu sigur, dar după efect, bănuiesc că este vorba de a doua variantă – de o substanță toxică, adică.

— Și nu știi ce substanță, nu?

— N-am nici cea mai mică idee. N-o să aflăm decât după ce o să se verifice la laborator. Cu metodele moderne de a se umbla cu alimentele și mai ales cu atenția cu care se prepară mâncăruile pentru avioane – șansele ca acest lucru să se întâmple sunt de una la un milion. Noi am avut ghinion. Vă pot spune, totuși, că mâncarea din seara aceasta n-a fost oferită de furnizorul obișnuit. Ceva n-a mers cum trebuia datorită sosirii întârziate la Winnipeg și o altă firmă ne-a aprovizionat. Asta poate avea importanță sau nu.

Childer încuviință, gândindu-se la acele lucruri. Ciudat cum păreau să se liniștească oamenii când auzeau cuvintele unui doctor, își spuse Baird cu sarcasm. Chiar dacă ceea ce are de spus doctorul nu este ceva plăcut, faptul că l-a spus el pare să-i liniștească. El este doctor; n-o să lase să se întâmple. Poate că nu n-am depărtat prea mult de magie, își spuse el puțin supărat, există întotdeauna doctorul cu trusa lui fermecată, din care scoate ceva tămăduitor. Își petrecuse o mare parte din viață îngrijind, amăgind, intimidând, măgulind – liniștind oameni înspăimântați și încrezându-se în cei pe care îi cunoștea foarte bine, sperând de fiecare dată că vechea lui pricepere și, uneori, foarte necesara capacitatea a sa de a păcăli nu-l părăsiseră. Ei bine, acela ar fi putut fi momentul adevărului, suprema provocare despre care întotdeauna știuse că avea să-i apară în față într-o bună zi.

O simți pe Janet lângă el. O întrebă din privire, simțind că era în pragul isteriei.

— Alți doi pasageri se simt rău, doctore. În spate.

— Ești sigură că nu e o consecință a pastilelor?

— Da, sunt sigură.

— Bine. Vin la ei imediat. Vrei să te duci să vezi ce mai face copilul, domnișoară Benson? S-ar putea să mai vrea niște apă.

Abia ajunsese lângă cei doi proaspăt afectați și începuse să-i examineze, când Janet se întoarse repede:

— Doctore, sunt foarte îngrijorată. Cred că ar trebui să...

Sonerie interfonului din bucătărie îi sfâșie cuvintele ca un cuțit. Rămase încremenită în timp ce soneria continua să se audă fără întrerupere. Baird fu cel care se mișcă primul.

— Nu mai Dierde timpul cu chestia aia, îi zise el. Repede!

Mișcându-se cu o agilitate de care nu se credea capabil, el o rupse la fugă pe culoar și dădu buzna în cabina de control. Acolo se opri un moment, în timp ce ochii săi și creierul înregistrau ce se întâmplase și, în clipa aceea, ceva lăuntric, ceva îi spuse pe un ton ironic, dar și

amenințător: „Ai avut dreptate – asta este”.

Căpitanul era rigid pe scaunul său, sudoarea șiroindu-i pe față și pătându-i gulerul cămășii. Cu o mână își strângea stomacul, în timp ce, cu cealaltă, apăsa butonul interfonului de pe peretele de lângă ei.

Din doi pași, doctorul fu 'ângă el și-l apucă de subsuori. Dun înjura printre dinții încleștați, încet și urât.

— Ușurel, spuse Baird. Ar fi bine să te luăm de-aici.

— Am... Făcut... Ce mi-ai zis... Îngăimă Dun, închizând ochii și scoțând vorbele cuprins de o durere îngrozitoare. Era prea târziu... Dă-mi ceva, doctore... Dă-mi ceva repede... Trebuie să rezist... ca să aterizăm... E pilotul automat în funcțiune, dar... Trebuie să aterizăm... Trebuie să-i spui controlorului... Trebuie...

Buzele i se mișcă mutește. Făcu un efort disperat de a vorbi, după care dădu ochii peste cap și-și pierdu cunoștința.

— Repede, domnișoară Benson, strigă Baird. Ajută-mă să-l iau de-aici.

Chinuindu-se și gâfâind, îl traseră pe Dun de pe scaunul pilotului întinzându-l pe podea alături de co-pilot. Baird scoase repede stetoscopul și îl consultă. În câteva secunde, Janet scosese câteva haine și o pătură; imediat după ce doctorul își încheie consultul, ea făcu o pernă pentru căpitan și-l înveli cu pătura. Tremura când se ridică din nou.

— Poți să faci ce te-a rugat, doctore? Poți să-l faci să-și revină atât cât să ducă avionul pe pistă?

Baird își vârî instrumentele la loc în buzunare. Se uită la multitudinea de cadrane și la manșele care se mișcau singure. În lumina aceea slabă părea deodată mult mai bătrân și îngrozitor de obosit.

— Faci parte din acest echipaj, domnișoară Benson, așa că voi fi sincer, spuse el cu o voce atât de dură, încât ea tresări. Suporți câteva lucruri neplăcute?

— C... cred că da, spuse ea ezitând fără să vrea.

— Foarte bine. Dacă nu pot duce oamenii ăștia la un spital repede – foarte repede – nu sunt sigur nici măcar că o să le mai pot salva viața.

— Dar e groaznic.

— Au nevoie de stimulenți, de injecții intravenoase pentru șoc. Și căpitanul la fel. A rezistat prea mult.

— Starea lui e foarte gravă?

— În curând va deveni critică – și asta e valabil și pentru ceilalți.

— Ce ne facem, doctore? Întrebă Janet în cea mai slabă șoaptă.

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Câți pasageri sunt la bord?

— Cincizeci și șase.

— Câți dintre ei au mâncat pește la cină?

Janet făcu un efort să-și amintească.

— Vreo cincisprezece, parcă. Mai mulți au mâncat friptură, iar alții n-au mâncat nimic, pentru că era prea târziu.

— Înțeleg, spuse el privind-o stăruitor, iar când vorbi din nou, vocea lui era aspră, aproape arțăgoasă: Domnișoară Benson, ai auzit vreodată de șanse cu bătaie lungă?

— Șanse cu bătaie lungă? Da, cred că da. Dar nu știu ce înseamnă.

— O să-ți spun eu. Înseamnă că, dintr-un număr de cincizeci și cinci, singura noastră șansă de supraviețuire este ca, la bordul acestui avion, să existe o persoană care să poată duce pe pistă avionul, dar care de asemenea trebuie să nu fi mâncat pește la cină.

Vorbele lui rămaseră suspendate între ei în timp ce se priveau îngroziți.

CINCI.

Calmul, asemeni unui analgezic care oferă protecție împotriva șocului, se lăsă asupra lui Janet când sensul cuvintelor doctorului îi penetra mintea. Îi întâlni privirea, cât se poate de conștientă de aluzia lui nerostită de a se pregăti pentru moarte.

Până în momentul acela, o parte din ea refuzase să accepte ce se petrecea. În timp ce-și făcuse de lucru îngrijindu-i pe pasageri și încercând să aline durerea celor bolnavi, ceva îi spusese că era un coșmar îngrozitor, un vis de genul celor în care niște evenimente obișnuite de fiecare zi erau transformate deodată în ceva oribil în urma unui incident total neașteptat, dar foarte logic. În orice clipă, îi spusese acea voce lăuntrică, se putea trezi, descoperind așternuturile pe jos și ceasul deșteptător sunând, iar ea trebuia să se trezească iarăși pentru a se pregăti repede înaintea unei decolări.

Acum, acea senzație de ireal fusese alungată. Ea știa cu certitudine că totul i se întâmpla chiar ei, Janet Benson, blonda drăguță de douăzeci și unu de ani care se obișnuise să vadă capetele întorcându-se când trecea plină de vioiciune pe coridoare mirosind a lemn de pin. Teamă o părăsise, cel puțin pentru moment. Într-o secundă se întrebă ce or fi făcând ai ei acasă, cum era posibil ca viața ei să se stingă într-o nebunie de câteva secunde fără ca aceia care îi dăduseră viață să simtă măcar vreun fior în timp ce dormeau liniștiți la o mie de mile distanță.

— Înțeleg, spuse ea calmă.

— Știi cumva dacă există cineva la bord care să aibă o anumită experiență de zbor?

Ea parcuse în minte lista pasagerilor, amintindu-și numele.

— Nu este nimeni de la liniile aeriene, spuse ea. Nu știu... De nimeni altcineva. Bănuiesc că ar trebui să încep să întreb.

— Da, ar fi bine, zise Baird încet. Încearcă să nu-i alarmezi, altfel s-ar putea instala panica. O parte din ei știu că boala l-a atins pe co-pilot. Spune-le doar că domnul căpitan ar vrea să știe dacă există cineva cu

experiență de zbor care l-ar putea ajuta cu transmisiile radio.

— Am înțeles, doctore, spuse Janet încet. Așa o să fac.

Ezită, dându-și seama că Baird mai avea ceva de spus.

— Domnișoară Benson... Care ți-e numele de botez? O întrebă el.

— Janet, spuse ea oarecum surprinsă.

— Janet, cred că, mai devreme, am făcut o remarcă în legătură cu pregătirea dumată. A fost ceva nejustificat și de neiertat – niște cuvinte ale unui bătrân prost căruia nu i-ar strica puțină pregătire în plus. Aș vrea să-mi retrag cuvintele.

Ea roși puțin când zâmbi.

— Uitasem deja, spuse apoi și se îndreptă spre ușă nerăbdătoare să înceapă cu întrebările pentru a afla cât mai repede ceea ce era mai rău, dar pe chipul lui Baird se citea concentrarea, de parcă ar fi încercat să-și amintească un anumit lucru.

Privi încruntat instrucțiunile în caz de urgență scrise cu vopsea pe un perete al cabinei, fără să le vadă, însă.

— Stai puțin, îi spuse el.

— Ce este? Întrebă ea, oprindu-se cu mâna pe clanță.

El pocni din degete deodată și se întoarse spre ea.

— Gata. Știu pe cineva care mi-a vorbit de avioane. Tânărul de lângă mine – cel care s-a urcat în ultima clipă la Winnipeg...

— Domnul Spencer?

— Exact. George Spencer. Am uitat exact despre ce-a fost vorba, dar pare să știe câte ceva în legătură cu pilotajul. Adu-I aici, te rog. Nu-i spune prea multe – nu vrem ca restul pasagerilor să știe adevărul. Dar întreabă-i, totuși, poate că mai este și altcineva.

— Tocmai s-a oferit să mă ajute, așa că înseamnă că nu e afectat, zise Janet.

— Așa este! Exclamă Baird. Amândoi am mâncat friptură. Du-te și adu-l, Janet.

El se plimbă nervos prin cabină în absența ei, după care se lăsă pe vine pentru a-i simți pulsul căpitanului care zăcea fără cunoștință alături de co-pilot. Cum auzi ușa deschizându-se în spatele lui, sări în picioare blocând intrarea. Spencer se afla în prag, privindu-l uimit.

— Salut, doctore, zise tânărul. Ce este chestia asta cu radioul?

— Ești pilot? Îl întrebă Baird fără să se clinească.

— Am fost demult. În război. Habar n-am cum mai stau treburile cu radiourile acum, dar dacă domnul căpitan crede că...

— Intră, spuse Baird.

Se dădu într-o parte și închise ușa repede în urma tânărului. Spencer întoarse capul brusc în clipa în care văzu scaunele goale ale piloților și manșele care se mișcau singure. Apoi se întoarse spre cei doi bărbați întinși pe podea sub pături.

— Nu! Îngăimă el. Amândoi?

— Da, amândoi, spuse Baird scurt.
Lui Spencer nu-i venea să-și creadă ochilor.
— Bine, dar, cerule... Când s-a-ntâmplat?
— Căpitanului i s-a făcut rău acum câteva minute. Amândoi au mâncat pește.

Spencer se rezemă de o cutie de brânșament de pe perete;
— Ascultă, zise Baird repede. Poți să pilotezi avionul ăsta – să-l faci să aterizeze?

— Nu! Exclamă Spencer șocat. Categoric nu! În nici un caz!
— Dar ai zis că ai pilotat în război, insistă Baird.
— Asta s-a-ntâmplat acum zece ani. De atunci nici măcar n-am mai atins un avion. Și pilotam avioane de luptă – niște Spitfire cât o optime din avionul ăsta – și nu aveau decât un singur motor. ăsta are patru. Caracteristicile de zbor sunt total diferite.

Spencer căută țigările în haină cu degete tremurătoare și, când găsi pachetul, scoase o țigară. Baird îl privi cum și-o aprinde.

— Ai putea să-ncerci măcar, spuse el.
Spencer, însă, scutură din cap nervos.
— Îți spun că-i o nebunie curată. N-aș fi în stare să mai aterizez nici cu un Spitfire, darămite cu ăsta; zise el arătând cu țigara spre multitudinea de instrumente.

— Părerea mea e că pilotajul nu e ceva ce se poate uita, zise Baird privindu-l stăruitor.

— E cu totul alt gen de pilotaj. E... e ca și cum ai conduce un camion imens cu șaisprezece roți printr-un trafic aglomerat, când întotdeauna ai condus mașini sport pe autostrăzi libere.

— Dar e tot șofat, insistă Baird.
Spencer nu răspunse, ci trase adânc din țigară. Baird ridică din umeri și-i întoarse spatele pe jumătate.

— Eh, să sperăm că există cineva care poate pilota avionul, pentru că niciunul din ei nu poate, zise el uitându-se la piloți.

Ușa se deschise și Janet intră în cabină. Se uită întrebătoare la Spencer și apoi la doctor. Vocea îi era lipsită de orice inflexiune.

— Nu este nimeni altcineva.
— Atunci, asta este, zise doctorul și așteptă ca Spencer să vorbească, dar tânărul se uita fix la șirurile de cadrane luminoase și butoane. Domnule Spencer, eu nu știu absolut nimic în legătură cu pilotajul, zise Baird cântărindu-și cuvintele. Nu știu decât următorul lucru: la bordul acestui avion sunt câțiva oameni care vor muri în câteva ore dacă nu ajung la spital cât mai curând. Dintre cei care mai sunt capabili din punct de vedere fizic să piloteze avionul, dumneata ești singurul cu o anumită calificare în acest sens, spuse el și făcu o pauză. Ce propui?

Spencer se uită întâi la fată și apoi la doctor, după care întrebă

încordat:

— Ești sigur că niciunul din piloți n-o să-și revină cu timpul?

— Absolut sigur... Dacă nu ajung cât mai repede la spital, mă tem că nu li se vor mai putea salva viețile.

Tânărul comis-voiajor dădu afară un nor de fum și strivi restul țigării cu călcâiul.

— Se pare că nu prea am încotro, nu? Zise el.

— Așa se pare. Dar dacă nu cumva vrei să zburăm așa până rămânem fără combustibil – probabil pe la jumătatea Pacificului.

— Să nu-ți închipui că alternativa asta e mai bună, zise Spencer îndreptându-se spre panoul de comandă și uitându-se la marea de nori de sub ei, care sclipea în lumina lunii. Eh, bănuiesc că sunt angajat. Te-ai făcut cu un șofer nou, doctore, spuse el așezându-se pe scaunul pilotului, după care le aruncă celor doi o privire peste umăr. Dacă știi și ceva rugăciuni bune, ar trebui să-ncepeți să le spuneți.

Baird se duse lângă el și-l bătu ușor pe braț.

— Bravo, îi spuse el cu patos.

— Ue-o să le explicați oamenilor? Întrebă Spencer plimbându-și privirea peste mulțimea de instrumente din fața lui și încercând să-și aducă aminte câte ceva din lecțiile învățate într-un trecut care acum părea extrem de îndepărtat.

— Deocamdată – nimic, spuse doctorul.

— Foarte înțelept, zise Spencer seC. La să ne uităm la aiureala asta. Instrumentele de zbor trebuie să se afle în fața fiecărui pilot. Asta înseamnă că panoul din centru ține doar de motoare. Ah, așa: altitudinea douăzeci de mii. Direcția dreaptă. Curs două sute nouăzeci. Pilotul automat este cuplat – slavă Domnului pentru asta. Viteza aerului două sute zece noduri. Regulatoare, poziție, tren de aterizare. Eleroane? Ar trebui să fie un indicator pe undeva. Da, uite. Eh, sunt cele esențiale, oricum – sper. O să avem nevoie de un tabel de control pentru aterizare, dar o să-l putem obține prin radio.

— Poți?

— Nu știu, doctore – pur și simplu, nu știu. N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Unde ne aflăm acum și încotro ne îndreptăm?

— Din câte a spus căpitanul, suntem deasupra Munților Stâncoși, zise Baird. N-a putut să schimbe cursul mai devreme din cauza ceții, așa că ne îndreptăm spre Vancouver.

— Va trebui să aflăm, zise Spencer privind în jur. De fapt, cum se poate comunica prin radio?

Janet arătă spre câteva comutatoare de deasupra capului său.

— Știu că pe astea le foloseau ca să ia legătura cu cei de la sol, dar nu știu pe care din ele trebuie să le manevrezi.

— Ah, da, ia să vedem, spuse el uitându-se la cutie. Selectoarele de frecvență – pe astea ar trebui să le lăsăm așa cum sunt. Ce-i asta?

Transmisie.

Mișcă un comutator și se aprinde un becuțel roșu.

— Așa. Acum suntem pregătiți de afaceri.

Janet îi dădu căștile cu microfonul atașat.

— Știu că trebuie apăsat butonul microfonului când vorbești, spuse ea.

Punându-și căștile, Spencer îi spuse doctorului:

— Să știi că, orice s-ar întâmpla, am nevoie de o a doua persoană aici lângă mine. Dumneata trebuie să ai grijă de bolnavi, așa că bănuiesc că singura alternativă este Miss Canada aici de față. Ce zici? Baird încuviință.

— Sunt de acord. E în regulă, Janet?

— Bănuiesc că da... Dar nu mă pricep deloc la chestiile astea, zise ea arătând neputincioasă spre panoul de comandă.

— Bine, asta înseamnă că suntem doi, zise Spencer cu vioiciune în glas. La loc și fă-te comodă – mai bine pune-ți centura de siguranță. Trebuie să fi urmărit destul de mult activitatea piloților. S-au adăugat o mulțime de chestii de când n-am mai pilotat eu.

Janet se așază pe scaunul co-pilotului, având grijă să nu atingă manșa care se mișca înainte și înapoi. În ușă se auzi un ciocănit neliniștit.

— Asta e pentru mine, zise Baird. Trebuie să plec. Succes.

Rămânând singur cu stewardesa, Spencer izbuti să schițeze un zâmbet.

— Bine? Întrebă el, iar ea încuviință amestecată, pregătindu-se săși pună căștile. Te cheamă Janet, nu? Pe mine George, zise el și apoi adăugă pe un ton mai serios: Nu vreau să te mint, Janet. O să fie foarte greu.

— Știu.

— Bine, acum hai să vedem dacă pot să transmit un mesaj de urgență. Care e numărul zborului?

— Bine. Să-i dăm drumul, deci, zise el apăsând pe butonul microfonului. Ajutor, ajutor, ajutor, începu el cu o voce calmă.

Era un semnal pe care nu avea să-l uite niciodată. Îl lansase într-o după-amiază plumburie de octombrie deasupra coastei franceze, cu coada avionului său în flăcări, iar două Hurricane apăruseră din fericire și îl însoțiseră pe partea cealaltă a Canalului Mânecii ca două mătuși bătrâne grijulii.

— Ajutor, ajutor, ajutor, continuă el. Aici Zborul 714, Maple Leaf Charter, cer ajutor. Mă auzi? Terminat.

Îți ținu răsuflarea când o voce îi răspunse imediat în căști.

— Alo, 714. Aici Vancouver. Am așteptat un semn de viață de la voi. Vancouver către toate avioanele: această frecvență se închide pentru toți ceilalți. Dă-i drumul, 714.

— Mulțumesc, Vancouver. 714. Avem necazuri foarte mari. Ambii

piloți și câțiva pasageri... Câți pasageri, Janet?

— Acum câteva minute erau cinci. Acum poate sunt mai mulți.

— Rectificare. Cel puțin cinci pasageri suferă în urma unei intoxicații alimentare. Ambii piloți și-au pierdut cunoștința și sunt într-o stare extrem de gravă. Avem un doctor la bord care zice că niciunul din ei nu poate fi făcut să-și revină pentru a pilota avionul. Dacă atât ei, cât și ceilalți nu ajung la spital cât mai repede, le-ar putea fi fatal. Ai înțeles, Vancouver?

Vocea îi răspunse imediat.

— Continuă, 714. Te ascult.

Spencer trase adânc aer în piept.

— Acum urmează partea mai interesantă. Numele meu este Spencer, George Spencer. Sunt un pasager de la bordul acestui avion.

Rectificare: am fost pasager. Acum sunt pilotul. Pentru informarea dumneavoastră, am vreo mie de ore de zbor la activ, toate pe avioane de luptă cu un singur motor. De asemenea, n-am mai pilotat un avion de aproape zece ani, așa că ar fi bine să aduceți pe cineva care să-mi dea instrucțiuni cu privire la pilotarea acestuia. Altitudinea noastră este de douăzeci de mii de picioare, cursul două sute nouăzeci, viteza aerului de două sute zece noduri. Asta este toată povestea. E rândul tău, Vancouver. Terminat.

— Vancouver către 714. Rămâi pe recepție.

Spencer își șterse sudoarea de pe frunte și-i zâmbi lui Janet.

— Punem pariu că treaba asta a făcut ceva vâlvă acolo jos?

Ea clătină din cap, ascultând cu atenție în căști.

Peste câteva secunde vocea se auzi din nou la fel de măsurată și de impersonală ca înainte.

— Vancouver către Zborul 714. Te rog să-l întrebi încă o dată pe doctor dacă există vreo posibilitate ca vreunul din piloți să-și revină. Este foarte important. Repet, este foarte important. Spune-i să facă tot posibilul să-l readucă la viață pe unul din ei, chiar dacă ar fi să-i neglijeze pe pasagerii bolnavi. Terminat.

Spencer apăsă butonul pentru a putea transmite.

— Vancouver, aici Zborul 714. Mesajul tău s-a înțeles, dar mă tem că nu se poate face nimic. Doctorul a spus că nu există nici o posibilitate ca vreunul din piloți să-și revină pentru a efectua aterizarea. Zice că sunt într-o stare critică și că pot muri, dacă nu ajung la spital cât mai curând. Terminat.

Urmă un moment de liniște, după care:

— Turnul de control Vancouver către 714. Mesajul înțeles. Te rog să rămâi pe recepție.

— Am înțeles, Vancouver, zise Spencer și apăsă pe buton din nou, după care îi spuse lui Janet: Nu putem decât să așteptăm până când se gândesc ei ce să facă.

Puse mâna pe manșă, urmându-i mișcările și încercând să-i verifice reacția când vru să pună în aplicare ce-și amintea, priceperea care, odată, îi adusese o anumită reputație în escadrilă: de trei ori acasă cu o aripă și o rugăciune. Zâmbi în sinea lui când își aminti acea expresie veche. Dar, în clipa următoare, când se uită la îngrozitoarea multitudine de ace care oscilau și la nefamiliarele manete și comutatoare, se simți cuprins de o disperare rece. Ce legătură avea pilotajul lui cu toată treaba asta? Era ca și cum s-ar fi aflat într-un submarin, înconjurat de cadrane și instrumente lipsite de sens de nivel științifico-fantastic. O mișcare greșită sau lipsită de îndemânare ar fi putut distruge într-o secundă cursul de zbor și, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, cine ar fi putut să știe dacă el ar fi fost capabil să redreseze avionul? Era convins că n-ar fi putut. De data aceasta, nu avea să mai fie prezența liniștitoare a celor două avioane Hurricane pentru a-l escorta până acasă. Începu să-i înjure pe cei de la sediu că-l trimisese la Vancouver așa, în grabă. Perspectiva unei avansări și a cumpărării unei case pe Parkway, Heights i se părea acum banală și total lipsită de importanță. Ar fi fost oribil să sfârșească astfel, să nu o mai revadă pe Mary, să nu-i mai poată spune toate lucrurile care erau încă nerostite. Cât despre Bobsie și Kit, asigurarea nu avea să-i ajute foarte mult. Ar fi trebuit să facă mai mult pentru bieții copii, mult mai mult.

O mișcare lângă el îi întrerupse șirul gândurilor. Janet era în genunchi pe scaunul ei, uitându-se la căpitan și la co-pilot, care erau întinși și neclintiți pe podea.

— Unul din ei ți-e prieten? O întrebă el.

— Nu, spuse ea șovăitor, nu chiar.

— Las-o baltă, zise Spencer cu o ușoară asprime în glas, înțeleg. Îmi pare rău, Janet.

Vârî o țigară în gură și se chinui cu chibriturile.

— Bănuiesc că nu e voie, dar poate că regulamentul poate fi mai îngăduitor în condițiile astea.

În flacăra chibritului, ea îi văzu foarte bine furia fierbinte din ochi. ȘASE.

Cu un zgomot din ce în ce mai puternic de motoare, ultimul avion care trebuia să plece în noaptea aceea dinspre Vancouver spre est prinse viteză pe pista lucitoare și se înălță în beznă. În timp ce făcea ocolul obligatoriu al aeroportului, luminițele lui de navigație fuseseră învăluite de o ceață umedă. Alte câteva avioane care urmau să fie duse la adăpost erau acoperite de picături de apă. Era o noapte foarte rece. Oamenii de pe pistă, care-și făceau treburile în petele de lumină galbenă, se înconjurau cu mâinile înmănușate și se loveau tot timpul pentru a se încălzi cât de cât. Niciunul nu vorbea mai mult decât era necesar. Un avion care înainta încet pe pistă se opri la semnul

indicatorilor unui om care se afla în fața lui. În liniștea aceea subită, fâșâitul elicelor sale părea o prezență nepoftită. Aeroportul din Vancouver care, în mod obișnuit, era în permanentă activitate, acum se pregătea cu competență să facă față unei situații de urgență.

În camera de control puternic luminată, atmosfera era extrem de încordată. Punând receptorul în furcă, controlorul își aprinse o țigară, învăluindu-se într-un nor de fum albăstrui și studie o hartă de pe perete, după care se întoarse spre Burdick. Așezat pe colțul unei mese, directorul grăsuț al companiei Maple Leaf Airline tocmai terminase de consultat iarăși mapa pe care o ținea în mână.

— Asta e, Harry, spuse controlorul pe tonul unuia care-și trecea în revistă acțiunile mai mult pentru a se asigura pe sine că se făcuse totul, decât pentru a împărtăși informația altuia. De acum încolo toate zborurile spre est sunt blocate. Avem aproape o oră la dispoziție în care să redirecționăm avioanele care se află în aer la ora actuală. După aceea, toate trebuie să aștepte până. Până după aceea, oricum.

Sună telefonul și el răspunse repede:

— Da? Înțeleg. Avertizați pe toată lumea că nu putem primi avioane decât în următoarele trei sferturi de oră. Redirecționați toate celelalte curse ale căror ore aproximative de sosire sunt mai târziu. Trebuie eliberată toată ruta est-vest dintre Calgary și noi. S-a înțeles? Bine.

Trânți receptorul la loc în furcă și apoi i se adresa unui asistent care, de asemenea, ținea un receptor la ureche:

— L-ai găsit pe șeful pompierilor?

— Îl sun acasă chiar acum.

— Spune-i să vină încoace – se pare că o să fie un adevărat spectacol. Și spune-i pompierului de serviciu să anunțe Departamentul de pompieri. S-ar putea să vrea să trimită niște mașini.

— Am făcut-o. Turnul de control Vancouver, spuse asistentul la telefon. Rămâneți pe fir, vă rog, zise apoi și, acoperind receptorul cu mâna, întrebă: Să alertez Aviația?

— Da. Spune-le să aibă grijă să nu-și trimită nici un avion în zonă. Burdick se dădu jos de pe masă.

— O idee bună, zise el.

— Aveți vreun pilot aici la aeroport? Îl întrebă controlorul, iar Burdick clătină din cap.

— Niciunul. Va trebui să găsim pe cineva.

Controlorul se gândi repede.

— Încercați la Cross-Canada. Majoritatea oamenilor lor își au baza aici. Explicați-le situația. O să avem nevoie de un om cu multă experiență în privința acestui gen de avion care să fie capabil să dea instrucțiuni pe calea aerului.

— Crezi că există vreo șansă?

— Nu știu, dar trebuie să-ncercăm. Ai altă sugestie?

— Nu, n-am nici o altă sugestie, zise Burdick. Dar, cu siguranță, nu-l invidiez pe tip.

— Poliția e din nou pe fir, strigă telefonistul. Vorbești?

— Fă-mi legătura, spuse controlorul.

— Mă duc să stau de vorbă cu cei de la Cross-Canada, zise Burdick. Și, pe urmă, trebuie să sun la Montreal să-i spun șefului ce se petrece.

— Să o faci din altă parte, că telefoanele de-aici or să fie suprasolicitate, da? Îi spuse controlorul, după care ridică receptorul și Burdick ieși din încăpere. Controlorul la telefon. Ah, inspectore, mă bucur să te-aud. Da... Da... E bine. Necazurile sunt mai mari decât ne-am închipuit. Întâi și întâi, s-ar putea să te rugăm să trimiți una din mașini să ia un pilot de-acasă și să-l aducă aici cât se poate de repede. Da, o să te anunț. În al doilea rând, pe lângă faptul că va trebui să transportăm pasagerii cât mai repede la spital, acum mai există și posibilitatea ca avionul să aterizeze forțat. Nu pot să-ți explic acum, dar, când va apărea, avionul nu se va afla sub control așa cum trebuie.

Îl ascultă un moment pe cel de la capătul celălalt al firului.

— Da, am anunțat alarmă generală. Pompierii vor fi pregătiți. Numai că mă tem de cele câteva case din apropierea aeroportului care ar putea fi în pericol, zise el, după care ascultă din nou. Mă bucur că ai sugerat treaba asta. Știu că nu-i deloc plăcut să trezești oamenii în toiul nopții, dar riscăm destul de mult și așa. Nu pot garanta deloc că avionul va ateriza pe pistă. Ar putea la fel de bine să aterizeze înainte sau dincolo de pistă – presupunând că ajunge până aici. Avem noroc că sunt numai câteva case spre Podul Sea Island pentru care trebuie să ne facem griji – oamenii ar outea fi rugați să fie pregătiți, nu? O să dirijăm avionul departe de oraș... Poftim?... Nu, nu știu încă. Probabil că o să-ncercăm să-l aducem dinspre capătul vestic al pistei principale.

Urmă o altă pauză, mai lungă de această dată.

— Îți mulțumesc inspectore. Îmi dau seama de asta, bineînțeles și nu ți-aș fi cerut-o dacă n-aș considera că este vorba de o situație extrem de dificilă. Ținem legătura.

Controlorul închise și pe chipul lui se citea o mare îngrijorare.

— 714 mai e pe recepție? Îl întrebă el pe radiotelegrafist și acesta încuviință. O să fie o noapte îngrozitoare, spuse el apoi tuturor celor din încăpere și, scoțând c oatistă, își șterse fața.

— Șeful pompierilor este pe drum, spuse asistentul. Acum vorbesc cu cei de la Aviație, care întreabă dacă pot să ne ajute cu ceva.

— O să-i anunțăm dacă o să fie cazul, dar nu cred. Mulțumește-le, spuse el, după care reîncepu să studieze harta, vârând batista înapoi în buzunar.

Pipăi absent un pachet de țigări gol, pe care îl azvârli apoi dezgustat.

— Are cineva o țigară?

— Poftim, domnule.

Luă țigara și o aprinse.

— Mai bine ați trimite pe cineva jos să cumpere câteva pachete – și să ia cafea pentru toată lumea. O să avem nevoie.

Burdick intră respirând zgometos.

— Cei de la Cross-Canada zic că omul cel mai bun al lor e căpitanul Treleaven – îl sună chiar acum. Bănuiesc că e acasă și doarme liniștit.

— Am aranjat să fie adus de o mașină a poliției, dacă este nevoie.

— Or să se ocupe ei de tot. Le-am spus că avem mare nevoie de el. Îl cunoști pe Treleaven?

— L-am întâlnit, spuse controlorul. E un tip foarte bun. Avem noroc că este disponibil.

— Să sperăm că este, mormăi Burdick. Avem mare nevoie de el.

— Cum stau lucrurile cu șeful?

— Am cerut să mi se facă legătura cu președintele companiei, Dumnezeu să mă ajute.

— Seattle și Calgary așteaptă pe fir, domnule, spuse telefonistul. Vor să știe dacă am recepționat bine mesajul lui 714.

— Spune-le că da, răspunse controlorul. Spune-le, de asemenea, că o să dirijăm avionul prin radio, dar că i-am ruga să stea pe recepție în caz că or să fie ceva probleme de recepționare.

— Am înțeles, domnule.

Controlorul se duse apoi lângă stația radio și luă microfonul, după care îi făcu un semn din cap dispecerului care apăsă pe un comutator pentru a se putea transmite.

— Turnul de control Vancouver către Zborul 714. Strigă el.

Vocea lui Spencer răsună într-un amplificator montat sus, într-un colț al încăperii.

— 714 către Vancouver. Credeam că v-am pierdut.

— Vancouver către 714. Aici este controlorul. Organizăm operațiunea de ajutorare. O să vă contactăm din nou foarte curând. Intre timp, să nu faci nimic care să modifice poziția actuală a manșelor.

Ai înțeles? Terminat.

În ciuda paraziților, vocea lui Spencer se auzi foarte tăioasă:

— 714 către Vancouver. Parcă am mai spus că nu m-am atins niciodată de așa ceva. Sigur, n-o să-ncep să mă joc acum cu pilotul automat. Terminat.

Controlorul deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi. Închise microfonul și-i spuse asistentului:

— Spune-le celor de jos ca Treleaven să urce aici imediat cum ajunge.

— Am înțeles, domnule. Pompierul de serviciu ne-a anunțat că îndepărtează toate vehiculele și cisternele de benzină din zonă înainte de ora la care ar trebui să sosească 714. Departamentul de pompieri

aduce tot echipamentul pe care îl are în dotare.

— Foarte bine. Când șeful lor ajunge aici, vreau să stau de vorbă cu el. Dacă 714 o să ajungă la noi, nu vreau ca mașinile noastre să se ducă spre el. Dacă o să reușim să-l facem să aterizeze, e puțin probabil să rămână întreg.

— Hei, cu toată agitația asta, presa o să afle imediat, spuse Burdick deodată îngrozit. O să fie cel mai groaznic lucru care i s-a ntâmplat vreodată companiei noastre. Închipuiește-ți – o să apară pe prima pagină în toate ziarele. Un avion plin de oameni, mulți dintre ei bolnavi. Fără pilot. Poate chiar evacuarea civililor din casele din preajmă. Ca să nu mai vorbim...

— Mai bine îi lăsăm pe cei de la relațiile cu publicul să se ocupe de treaba asta de la-nceput, îl întrerupse controlorul. Să vină Howard imediat. Centralistul trebuie să-i știe numărul de acasă.

Burdick îi făcu un semn acestuia, iar omul se uită pe lista cu numere de telefon și începu să formeze.

— Nu putem să ascundem presei așa ceva, Harry. E mult prea important. Cliff o să știe ce să facă. Spune-i să-i țină pe ziariști departe de noi. Avem foarte multă treabă.

— Ce noapte, gemu Burdick, ridicând receptorul nerăbdător. Ce s-a ntâmplat cu doctorul Davidson? Îl întrebă el pe centralist.

— A plecat la un pacient și nu se poate lua legătura cu el. Trebuie să se întoarcă destul de curând. L-am lăsat un mesaj.

— Ce spui, domnule? Totul trebuie să se ntâmple în noaptea asta. Dacă nu se sună în zece minute, ia legătura cu spitalul. Doctorul ăla din 714 ar putea să aibă nevoie de vreun sfat. Haide, haide odată, spuse Burdick în receptor. Trezește-te odată, Cliff. Nimeni nu trebuie să doarmă în timp ce se ntâmplă așa ceva.

La marginea orașului, un alt telefon suna fără întrerupere, sfâșiind liniștea unei căsuțe. Un braț alb ieși din așternut, rămase nemișcat pe pernă, după care se mișcă din nou și bâjbâi încet în întuneric după întrerupărul veiozei. Aceasta se aprinse. Ținându-și ochii aproape închiși din cauza luminii, o roșcată atrăgătoare într-o cămașă de noapte albă, brodată, ridică receptorul și îl duse la ureche, după care se întoarse pe o parte. Uitându-se la limbile ceasului de pe noptieră, murmură:

— Da?

— Doamna Treleaven? Întrebă o voce agitată.

— Da, spuse ea practic în șoaptă. Cine este?

— Doamnă Treleaven, aș putea vorbi cu soțul dumneavoastră?

— Nu-i acasă.

— Nu-i acasă? Unde îl pot găsi, vă rog? Este foarte urgent.

Ea se ridică în capul oaselor sprijinindu-se de pernă și încercând să se dezmeticească. Îi trecu prin minte că visa.

— Mă auziți? Întrebă vocea de la celălalt capăt al firului. Doamnă Treleaven, sun de câteva minute încontinuu.

— Am luat un somnifer, zise ea. Cine sunteți de sunați la ora asta?

— Mă scuzați, vă rog, dar trebuie neapărat să luăm legătura cu domnul căpitan Treleaven cât se poate de repede. Sunt de la Cross-Canada, de la aeroport.

— Ah, spuse ea, începând să se dezmeticească. Este la mama lui. Tatăl lui e bolnav și soțul meu s-a dus acolo.

— Este în oraș?

— Da, nu departe de aici, zise ea și-i dădu numărul de telefon.

— Vă mulțumesc. O să-l sunăm acolo.

— Dar ce s-a-ntâmpnat? Întrebă ea.

— Îmi pare rău, dar n-am timp să vă explic. Vă mulțumesc încă o dată.

Persoana respectivă închise, iar ea puse receptorul în furcă și se dădu jos din pat. Ca soție de pilot era obișnuită cu telefoane primite de acesta în toiul nopții, dar, deși ajunsese să le accepte ca făcând parte din viața lui, parțial încă le ura. Oare Paul era singurul pilot la care se gândeau întotdeauna când aveau probleme? Ei bine, dacă trebuia să plece undeva repede, tot trebuia să se ducă acasă, pentru a-și lua uniforma și tot ce mai avea nevoie. Era timp ca să-i facă niște cafea și câteva sandvișuri. Își puse un capot pe ea și ieși somnoroasă din dormitor, coborând scara spre bucătărie.

La două mile distanță, Paul Treleaven dormea adânc, întins pe canapeaua din salonul mamei lui. Aceasta, o femeie în vârstă, hotărâtă și viguroasă, insistase să stea lângă soțul ei bolnav, poruncindu-i fiului ei să doarmă, măcar vreo două ore. Cuvintele medicului de familie din seara precedentă fuseseră încurajatoare: bătrânul depășise faza periculoasă a febrei pneumonice și acum nu trebuia decât să fie bine îngrijit și să i se acorde multă atenție. Treleaven fusese bucuros că avea șansa să doarmă puțin. Cu numai treizeci și șase de ore în urmă se întorsese dintr-o cursă de la Tokio aducând o delegație parlamentară care se îndrepta spre Ottawa și, de atunci, datorită bolii tatălui său, doar ațipise din când în când.

Cineva îi zgâlțâi brațul. Se trezi imediat și-și văzu mama aplecată deasupra lui.

— Gata, mamă, stau eu lângă el acum, zise el.

— Nu, băiete, nu-i vorba de asta. Tata doarme ca un prunc. Te caută de la aeroport. Le-am spus că încerci să te odihnești puțin, dar au insistat. După părerea mea e o rușine, parcă n-ar putea să aștepte să sune la o oră mai respectabilă.

— Bine. Vin imediat.

Ridicându-se, se întreabă dacă avea să mai apuce vreodată să doarmă ca lumea. De asemenea, era doar pe jumătate îmbrăcat, deoarece își

scosese haina și cravata ca să poată sta comod pe cana pea. Se duse în ciorapi până la ușă și apoi la telefonul din hol, iar mama lui îl urmă neliniștită.

— Treleven, spuse el.

— Slavă Domnului, Paul. Sunt Jim Bryant. Începusem să mă îngrijorez. Avem mare nevoie de tine, Paul. Poți să vii imediat?

— De ce, ce s-a-ntâmpat?

— Avem necazuri mari aici. E vorba de un avion al companiei Maple Leaf Charter care vine de la Winnipeg, la bordul căruia câțiva pasageri și ambii piloți sunt afectați grav de intoxicație alimentară.

— Cum? Ambii piloți?

— Exact. Este extrem de urgent. În locul pilotului se află un tip care n-a mai zburat de ani de zile. Din fericire, e cuplat pilotul automat. Cei de la Maple Leaf n-au nici un pilot aici și am vrea să vii să-l dirijezi prin radio ca să poată ateriza. Crezi că poți s-o faci?

— Dumnezeuule mare, habar n-am. E foarte greu, spuse Treleven uitându-se la ceas. Care e ora aproximativă de sosire?

— Cinci și cinci minute.

— Dar sunt mai puțin de două ore. Trebuie să ne mișcăm repede! Uite ce este, eu sunt în partea de sud a orașului...

— Care-i adresa?

Treleven i-o dădu.

— O să trimitem o mașină de poliție să te ia peste câteva minute. Cum ajungi aici, te duci direct în camera de control.

— Am înțeles. Ajung imediat.

— Succes, Paul.

— Înseamnă că nu glumești.

Închise telefonul și se întoarse în salon, punându-și pantofii fără să mai stea să-și lege șireturile. Mama lui îi ținu haina.

— Ce este? Îl întrebă ea cu teamă în glas.

— Necazuri la aeroport. Mă tem că sunt necazuri mari. O să vină o mașină de poliție să mă ia.

— Poliție!

— Hai, stai liniștită, spuse el luând-o pe după umeri o clipă. N-ai de ce să-ți faci griji. Au nevoie de ajutorul meu. Va trebui să te las singură tot restul nopții.

Se uită în jur după pipă și tutun și le vârî în buzunar.

— La stai puțin, zise el apoi, oprindu-se brusc. De unde au știut că sunt aici?

— N-aș putea să spun. Poate au sunat-o întâi pe Dulcie.

— Da, asta trebuie să fie. Vrei să o suni tu și să-i spui că totul este în regulă?

— Bineînțeles. Dar ce fel de necazuri sunt, Paul?

~ S-a îmbolnăvit pilotul unui avion care trebuie să aterizeze în

curând. Vor să-l dirijeze eu la aterizare, dacă pot.

Mama lui îl privi nedumerită.

— Cum adică – să-l dirijezi la aterizare? Dacă pilotul e bolnav, cine o să-l piloteze?

— Eu, mamă... De la sol. Sau, cel puțin, o să-ncerc s-o fac.

— Nu pricep.

Poate că nici eu nu pricep, își spuse Treleaven cinci minute după aceea, stând pe bancheta din spate a mașinii de poliție care se desprinsese de bordură cu viteză. Felinarele treceau pe lângă ei din ce în ce mai iute, iar acum vitezometrul ajunsese treptat la șaptezeci și cinci, în timp ce sirena sfâșia liniștea nopții.

— Se pare că-i o noapte grea la aeroport, spuse sergentul de lângă șofer.

— Asta e și impresia mea, zise Treleaven. Puteți să-mi spuneți exact care este situația?

— Habar n-avem, zise sergentul scuipând pe fereastră. Nu știm decât că toate mașinile disponibile au fost trimise la aeroport. Și noi ne duceam tot acolo când ne-au oprit deodată și ne-au trimis să te luăm. Presupun că se așteaptă la probleme serioase.

— Știți care-i treaoa, eu unul cred că e un avion care are la bord o bombă nucleară, zise tânărul șofer.

— Fă-mi o plăcere, zise sergentul ironic. Problema cu tine e că citești prea multe comics-uri.

Treleaven se gândi că niciodată nu ajunsese la aeroport atât de rapid. Cât ai clipi, sau așa i se păru, ajunseră la Marpole și traversară Oak Bridge spre Lulu Island. Apoi, după ce o luară la dreapta, traversară din nou estuarul spre Sea Island, trecând pe lângă mașini de poliție, ale căror echipaje stăteau de vorbă cu proprietarii caselor, uluiți, iar în final, străbătură cu viteză ultima porțiune a drumului, luminile aeroportului atrăgându-i asemeni unui magnet. Frânară brusc cu scrâșnet de cauciucuri pentru a evita ciocnirea de o mașină a pompierilor care întorcea larg în fața lor. Sergentul înjură, scurt, dar cu pasiune.

În fața clădirii principale, Treleaven coborî din mașină, intră și străbătu sala cea mare înainte ca sirena să se oprească. Dându-I la o parte pe portarul care se grăbea să-i vină în întâmpinare, își făcu drum direct spre camera de control. Se putea mișca surprinzător de repede pentru un bărbat de statura lui. Probabil că acea agilitate, care se combina cu fizicul solid, părul blond și drept și trăsăturile aspre îl făcea să atragă atenția femeilor. Treleaven avea reputația unui om care ținea foarte mult la disciplină și mai mulți membri ai echipajului avuseseră motive să se teamă de lumina aceea rece din ochii lui de un albastru foarte deschis.

Intră în camera de control exact când Burdick vorbea la telefon

neliniștit și respectuos.

— Nu, domnule, nu e calificat. A pilotat avioane de luptă cu un singur motor în război; de atunci nimic... L-am întrebat asta. Medicul de la bord a spus că...

Controlorul se duse repede să-l salute pe Treleaven.

— Mă bucur foarte mult că te văd, căpitane, spuse el.

Treleaven dădu din cap spre Burdick.

— Despre tipul din avion vorbește? Întrebă el.

— Da. L-a dat jos din pat pe președintele companiei din Montreal.

Bătrânul nu pare deloc încântat – și eu la fel. Grăbește-te, Harry.

— Ce altceva putem face? Întrebă Burdick pe un ton rugător în receptor, asudând din belșug. Trebuie să-l dirijăm de la sol. L-am adus pe cel mai bun pilot al companiei Cross-Canada, căpitanul Treleaven – chiar în acest moment a intrat pe ușă. O să încercăm să-l facem să aterizeze... O să ne dăm toată silința, domnule... Bineînțeles că este un risc foarte mare, dar aveți o altă idee mai bună?

Treleaven luă mapa cu mesaje transmise de 714 și le citi cu atenție. După ce spuse încet „Buletinul meteo”, îl consultă și pe acesta la fel de atent. Apoi, puse hârtiile jos, îl privi pe controlor ridicând din sprâncene și-și scoase pipa începând să o umpJe. Burdick continua să vorbească.

— M-am gândit la asta, domnule. Howard o să se ocupe de presă – încă nu s-a aflat nimic... Da, da, am suspendat servirea mesei în toate avioanele care au plecat din Winnipeg. Asta-i tot ce știm. V-am sunat imediat.

— Ce părere ai? Îl întreabă controlorul pe Treleaven, dar acesta ridică din umeri fără să răspundă și luă mapa din nou.

Citi mesaje iarăși, trăgând din pipă. Un tânăr intră cu spatele în încăpere, ținând ușa deschisă cu piciorul în timp ce manevră o tavă pe care se aflau pahare de carton cu cafea. Îi dădu unul controlorului și puse un altul în fața lui Treleaven. Pilotul, însă, îl ignoră.

— Ora aproximativă de sosire este cinci și cinci minute, ora Pacificului, spunea Burdick din ce în ce mai exasperat. Am o mulțime de lucruri de făcut, domnule... Va trebui să începem operațiunile. O să vă mai sun... O să vă sun imediat cum <, > să mai aflu ceva... Da, da... La revedere.

După ce puse receptorul în furcă, răsuflă ușurat.

— Îți mulțumesc foarte mult că ai venit, domnule căpitan, îi spuse el lui Treleaven. Ai citit?

Treleaven ridică mapa.

— Asta e toată povestea?

— Este tot ce știm. Acum aș vrea să iei microfonul și să-l ajuți pe tipul ăla să aterizeze. Va trebui să-l lași să se învețe cu avionul treptat, va trebui să-i explici cum să se apropie și – Doamne, ajută-ne!

- Va trebui să-i spui cum să aducă avionul pe pământ. Poți?
- Nu pot să fac o minune, zise Treleaven calm. Știți că șansele ca un om care nu a pilotat decât avioane de luptă să aterizeze cu un avion de pasageri cu patru motoare sunt foarte slabe, ca să nu spun mai mult.
- Bineînțeles că știi! Exclamă Burdick. Doar ai auzit ce i-am spus lui Barnard. Dar ai cumva altă idee?
- Nu. Zise Treleaven încet. Bănuiesc că nu. Voiam doar să fiu sigur că știți ce vă așteaptă.
- Ascultă, strigă Burdick furios. Acolo sus e un avion plin de oameni dintre care unii sunt pe moarte, inclusiv piloții. Cea mai mare catastrofă aeriană după foarte mulți ani, asta ne-așteaptă!
- Păstrează-ți cumpătul, îi spuse Treleaven cu răceală. N-o să ajungem nicăieri dacă strigăm unii la alții.
- Se uită la mapă și apoi la harta de pe perete.
- O să fie extrem de greu și de riscant, spuse el. Vreau să înțelegeți foarte bine acest lucru.
- Bine, domnilor, zise controlorul. Ai perfectă dreptate să subliniezi riscul, căpitane. Acceptăm totul.
- Avem de ales? Întrebă Burdick.
- Foarte bine atunci, zise Treleaven. Să-ncepem, adăugă, și se duse spre radio-telegrafist. Poți lua legătura cu 714?
- Da, domnule căpitan. Recepția e foarte bună. Putem să luăm legătura cu ei oricând.
- Fă-o, atunci.
- Operatorul apăsă pe buton pentru a transmite.
- Zbor 714. Aici Vancouver. Mă auzi? Terminat.
- Da, Vancouver, se auzi foarte clar vocea lui Spencer în amplificator. Te aud perfect. Spune, te rog.
- Operatorul îi dădu microfonul lui Treleaven.
- Poftim, domnule căpitan. E al dumatăle.
- Mă aude?
- Poți să vorbești acum.
- Ținând microfonul în mână, al cărui cablu șerpuia pe podea, Treleaven le întoarse spatele celorlalți din încăperea. Cu picioarele depărtate, se uită fără să vadă la un punct de pe hartă. Când vorbi, vocea îi era calmă, plină de o încredere pe care nu o simțea. Ceilalți se relaxară vizibil, ca și cum autoritatea lui le-ar fi luat de pe umeri o responsabilitate teribilă.
- Alo, 714, spuse el. Aici Vancouver. Numele meu este Paul Treleaven și sunt căpitan la compania Cross-Canada Airlines. Sarcina mea e să te ajut să aduci avionul pe pământ în siguranță. N-ar trebui să fie prea greu. Înțeleg că stau de vorbă cu George Spencer. Aș vrea să aud mai multe lucruri în legătură cu experiența ta de zbor, George.

În spatele lui, fața grăsuță a lui Burdick începu să tremure din cauza nervozității.

ȘAPTE.

Spencer se încordă și-i aruncă o privire involuntară tinerei de lângă el care-l țintuia cu privirea în lumina verzuie a panoului de comandă. El întoarse capul din nou, ascultând cu atenție.

— De exemplu, câte ore de zbor ai la activ? Îl întrebă Treleaven. În mesaj scrie că ai pilotat avioane de luptă cu un singur motor. N-ai avut ocazia să pilotezi niciodată avioane cu mai multe motoare, George?

Spencer avea gura atât de uscată încât, la început, nici nu putu să vorbească. Își dresе glasul.

— Alo, Vancouver. Aici 714. Mă bucu” că ești acolo, căpitane, dar hai să nu ne amăgim unul pe celălalt, te rog. Cred că amândoi știm care este situația. Până acum n-am pilotat decât avioane cu un singur motor, Spitfire și Mustang – vreo mie de ore în total. Dar asta s-a-ntâmplat acum nouă, zece ani. N-am mai atins niciunul de-atunci. Înțelegeți? Terminat.

— Nu-ți face griji, George. E ca mersul pe bicicletă – nu se uită niciodată. Rămâi pe recepție, da?

În camera de control din Vancouver, Treleaven apăsă pe butonul de închidere de pe brațul microfonului pe care-l ținea în mână și se uită pe o foaie de hârtie pe care controlorul i-o întinse ca să o citească.

— Încearcă să-l aduci pe cursul ăsta, spuse controlorul. Aviația a trimis o verificare radar, adăugă el și apoi făcu o pauză. Pare tulburat, nu?

— Da, cine n-ar fi la fel în locui lui? Trebuie să-i dăm încredere în sine. Fără asta nu există nici o șansă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să-și piardă cumpătul. Vorbești mai încet, da? Îi spuse el apoi asistentului controlorului care era la telefon. Dacă tipul nu mă aude clar, o să dea de necazuri foarte repede și n-o să mai putem face nimic, zise el, după care i se adresă dispecerului: Bina. Ai mare gpjă să nu-i pierdem.

Apăsă din nou butonul microfonului.

— 714. Aici Treleaven. Ești tot pe pilotul automat, nu?

— Da, căpitane, sosi răspunsul.

— Bine, George. Peste un minut vei putea decupla pilotul automat și vei prelua controlul. După ce o să te mai obișnuiești puțin cu comenzile, o să schimbi cursul puțin. Ascultă cu foarte mare atenție înainte să le atingi. La început, o să ți se pară că avionul răspunde greu la comenzi în comparație cu un aparat de luptă. Să nu te îngrijoreze asta. E foarte firesc. E un avion mare, așa că va trebui să-l manevrezi cu grijă. Ține sub observație tot timpul viteza aerului și n-o lăsa să scadă sub 120 de noduri când roțile și eleroanele sunt ridicate,

altfel te blochezi. Repet. Ai grijă tot timpul ca viteza aerului să nu scadă nici o clipă sub 120 de noduri. Acum, altceva. Ai pe cineva acolo care să se ocupe de radio în așa fel încât tu să-ți vezi de pilotaj?

— Da, Vancouver. O am pe stewardesă aici lângă mine și ea se va ocupa de-acum de legătura radio. Poftim, Janet.

— Alo, Vancouver. Aici stewardesa Janet Benson. Terminat.

— Ah, tu ești Janet, zise Treleven. Ți-aș recunoaște vocea oriunde. O să fii intermediar între mine și George, da? Bine. Deci, Janet, vreau să stai cu ochii în permanență pe indicatorul vitezei aerului. Nu uita că un avion stă în aer datorită vitezei de înaintare. Dacă viteza asta scade prea mult, avionul se blocnează... Și cade. Ori de câte ori, IVA e pe undeva pe lângă 120, să-i spui imediat lui George. E limpede, Janet?

— Da, domnule căpitan. Înțeleg.

— Înapoi la tine, George. La-o încetișor. Vreau să decuplezi pilotul automat – este marcat foarte clar pe manșă – și să preiei tu însuși controlul avionului, menținându-l în poziție dreaptă. George, să fii cu ochii pe inclinometru. Janet, tu să supraveghezi viteza aerului. 120, nu uita – să se mențină deasupra acestei cifre. Bine, deci, începeți.

Spencer lăsa în jos mâna dreaptă și apucă maneta de decuplare a pilotului automat. Chipul îi era rigid. Cu picioarele pe palonier și cu mâna stângă pe manșa care se mișca ușor, își luă inima în dinți.

— Spune-i că fac preluarea chiar acum, îi zise el lui Janet, care repetă mesajul.

Mâna îi ezită puțin pe manetă, apoi, brusc, o aduse în poziția în care trebuia. Avionul se înclină puțin, dar se redresă imediat răspunzând destul de bine piciorului său pe palonier. Vibrațiile comenzilor păreau să-i curgă prin trup asemeni unui curent electric.

— Spune-i că e-n regulă, îngăimă el, cu nervii încordați la maximum.

— Aici 714. Zburăm drept.

Vocea lui Janet i se păru miraculos de dulce și de calmă.

— Bravo, George. Imediat cum începi să-i prinzi pulsul, încearcă niște întoarceri ușoare, nu cu mai mult de două, trei grade. Vezi indicatorul de întoarcere? E aproape chiar în fața ta, puțin spre dreapta. Terminat.

Treleven stătea cu ochii închiși, făcând un efort de a vedea cu ochii minții panoul de comandă din carlingă. Apoi îi deschise și i se adresă dispecerului:

— Ascultă. Am foarte mult de lucru cu omul ăsta în aer, dar ar trebui să începem să plănuim apropierea și aterizarea cât mai avem timp. Cheamă-l aici pe principalul operator radar, te rog.

Cu foarte mare grijă, Spencer întinse piciorul stâng și mișcă puțin manșa. De data aceasta, i se păru că trece o veșnicie până când avionul îi răspunse și văzu o modificare ușoară a indicatorului.

Mulțumit, încercă invers, dar acum mișcarea îl alarmă. Se uită la IVA și fu șocat când văzu că acesta coborâse brusc la 180 de noduri. Redresă totul repede și viteza creșcu încet până la 210. Trebuia să se poarte cu mult respect cu acele lucruri, asta era evident. Apăsă din nou palonierul și simți avionul răspunzând treptat. De data aceasta îl îndreptă repede pentru a păstra viteza.

Janet își ridică privirea pentru o clipă de pe panou și-l întrebă încet: — Cum este?

Spencer încercă să zâmbească, dar fără prea mult succes. Îi trecu prin minte că era ca pe vremea când se antrena pe Link, numai că atunci nu răspundea pentru aproape șaizeci de vieți omenești și instructorul se afla în aceeași încăpere la numai câțiva metri distanță.

— Spune-i că mă conformez manualului și execut întoarceri ușoare, revenind de fiecare dată la cursul inițial, zise el, iar Janet transmise mesajul.

— Ar fi trebuit să întreb înainte, spuse Treleaven. Ce fel de vreme e acolo?

— E senin în locul unde ne aflăm în momentul ăsta, spuse Janet. Dar dedesubt nu este, bineînțeles.

— Aha! Să mă informați mereu. Acum, George, trebuie să continuăm. În orice clipă ai putea să dai peste vreun strat de nori și vreo mică tulburare atmosferică. Dacă se-ntâmplă așa ceva, vreau să fii pregătit. Cum se descurcă?

Spencer se uită la Janet.

— Spune-i – greoi ca naiba, ca un burete ud, zise el printre dinți.

— Alo, Vancouver. La fel de greu ca un burete ud, repetă Janet.

Pentru câteva secunde, tensiunea din camera de control din Vancouver mai scăzu în intensitate și cei care se aflau în jurul stației radio schimbară câteva zâmbete.

— E o senzație firească, George, spuse Treleaven redevenind serios, pentru că ai fost obișnuit cu avioane mai mici. Va trebui să te aștepți să fie și mai rău când o să ajungi aici, dar o să te obișnuiești repede.

— A venit operatorul radar, zise dispecerul.

— Va trebui să aștepte. O să stau de vorbă cu el când o să fac o scurtă pauză, zise Treleaven.

— Am înțeles.

— Alo, George, strigă Treleaven. Trebuie să eviți orice mișcare bruscă a comenzilor, altfel dai de necazuri. Ai înțeles? Terminat.

— Da, Vancouver, am înțeles. Terminat.

— Acum, George, vreau să încerci să jonglezi cu viteza aerului puțin. Pentru început, redu-o la 160 și continuă drumul drept. Dar fii cu ochii pe indicator. Să rămână deasupra lui 120. Dispozitivul de echilibrare a palonierului este chiar sub reglatoare, iar cel de echilibrarea eleroanelor este sub acesta. Ai înțeles? Terminat.

Spencer căută cu o mână, în timp ce cu cealaltă și cu ajutorul picioarelor încordate ținea avionul drept.

— Da. Spune-i că reduc viteza.

— Da, Vancouver, facem cum ai zis.

Timpul se scurgea în timp ce viteza scădea încetul cu încetul. La 160, George fixă dispozitivele de echilibrare și ridică degetul mare spre Janet.

— Aici 714, Vancouver. 160 de noduri.

Treleaven nu răspunse decât după ce-și scoase haina.

— Bravo, George. Încearcă o mișcare în sus și în jos. Folosește manșa cu foarte mare grijă, ca și cum ar fi un vas plin de ouă și fii atent la viteză. Menține-o la 160. Terminat.

Lăasă microfonul jos.

— Unde este operatorul radar?

— Aici.

— La ce distanță o să apară avionul pe ecran? Îl întrebă Treleaven.

— Cam pe la șaiszeci de mile, căpitane.

— Atunci, înseamnă că, o vreme, radarul nu ne poate fi de folos. Ei bine, zise el apoi, parțial pentru sine, parțial pentru Burdick, nu poți să le ai pe toate. Trebuie să bănuiesc că se îndreaptă în general spre vest. Totuși, când o să luăm legătura data viitoare, o să verific direcția.

— Da, zise Burdick oferindu-i o țigară, dar pilotul refuză.

— Dacă a continuat în aceeași direcție, nu se poate să se fi abătut prea mult de la curs și-l putem îndrepta când o să apară pe ecranul radarului, zise Treleaven uitându-se pe hartă. Verificarea aceea a Aviației ne e de folos.

— Nu poate fi adus pe drumul cel bun? Întrebă Burdick.

— În momentul ăsta are destule pe cap. Dacă încerc să-l aduc pe drumul cel bun, va trebui să se chinuie cu radioul, să schimbe frecvențele și o mulțime de lucruri din astea. Mai degrabă risc și-l las să devieze cu câteva mile, Harry.

— E logic, recunosc Burdick.

— Uitați cum o să procedăm, spuse pilotul și se întoarse spre operatorul radar. O să vorbesc eu. S-a obișnuit cu mine deja.

— În regulă.

— Imediat ce apare pe ecran, îmi dai informația și eu o transmit mai departe. Poți să aranjezi un circuit închis între mine și camera radarului?

— Putem să ne ocupăm noi de asta, zise dispecerul.

— Și cu apropierea finală cum rămâne? Întrebă operatorul radar.

— O să procedăm la fel, zise Treleaven. Imediat cum o să-l avem pe ecran, ne mutăm în Turn. Îmi raportezi acolo și o să decidem care o să fie pista și o să facem planurile pentru apropiere.

— Am înțeles.

Treleaven luă microfonul, dar așteptă surprinzându-i privirea controlorului, care tocmai pune receptorul în furcă.

— Doctorul Davidson e jos, îi spuse acesta.

— Ce zice?

— După informațiile pe care le avem, e de acord cu diagnosticul medicului de la bord. Părea să se întrebe dacă nu o fi cumva vreo criză de botulism.

— Ce naiba mai este și asta?

— O intoxicație alimentară foarte gravă, după cât se pare. Să-l chem aici și să-i dăm voie să discute cu ei?

— Nu, domnule Grimsell. E mult mai importantă pilotarea avionului. Va trebui să-i lăsăm pe ei să ceară sfaturi medicale dacă au nevoie. Nu vreau ca mintea lui Spencer să fie distrasă. O să-i spun lui Davidson să stea pe-aproape în caz că va fi nevoie de el, zise Treleaven, după care vorbi în microfon: Alo, George Spencer. Nu uita că trebuie să manevrezi ușor aparatele. Înțelegeți?

Urmă un moment de pauză.

— Înțelege, Vancouver. Terminat.

Spencer avu impresia că acel căpitan îi ghicise gândurile. Mișcase manșa încet înainte și apoi iarăși înapoi, dar avionul nu răspunsese în nici un fel. Acum încercă din nou, depărtând maneta de el. Imperceptibil, la început, botul avionului începu să se lase în jos. Apoi, atât de brusc încât, pe moment, rămase paralizat din cauza șocului, plonjă vertiginos. Janet își mușcă buzele cu putere ca să nu țipe. Acum IVA începu să se agite... 180... 190... 200... 220. Apăsând manșa cu toată greutatea sa, Spencer se luptă să redreseze aparatul. În fața lui, panoul de control părea să fi prins viață. Indicatorul de urcare și de coborâre se mișca ușor în partea de jos a cadranului. Micul avion pe care-l avea în față își aplecase o aripă și rămăsese așa. Pe cadranul altimetrului, indicatorul de 100 de picioare se dădu înapoi; cel de 1000 de picioare, mai puțin repede, dar înspăimântător de iute, totuși; iar cel de 10.000 de picioare se oprise deja.

— Hai odată, leneșule, haide! Strigă el când partea din față a avionului răspunse în sfârșit.

Văzu cele trei ace ale altimetrelor începând să se ridice din nou extrem de încet.

— Am reușit! Spuse el râsuflând ușurat.

— Ai grijă, fii atent la viteză, strigă ea imediat.

El își aruncă privirea asupra cadranului și văzu cum acul cobora cu repeziciune. 160... 150... 140. Apoi îl opri. Cu un suspin, avionul se redresă iarăși.

— Dumnezeu, a fost urât de tot, murmură el.

Janet continua să se uite la IVA.

— 160. Acum e în regulă.
Ușa cabinei se deschise în spatele lor și doctorul Baird strigă:
— Ce s-a-ntâmpnat?
— Îmi pare rău, doctore, dar încerc să-i simt pulsul, strigă Spencer fără să-și ia ochii de la panou.
— Bine, dar fă-o cât poți de ușor, da? Lucrurile nu merg deloc bine acolo. Cum te simți?
— Bine, doctore, foarte bine, zise Spencer umezindu-și buzele.
Ușa se închise din nou și vocea lui Treleaven se auzi în căști.
— Alo, George Spencer. Totul e în regulă? Terminat.
— Totul e sub control, Vancouver, spuse Janet.
— Bine. Care ți-e direcția actuală, George?
Spencer se uită în jos.
— Spune-i că busola magnetică arată în conținut în jur de 290.
Ea îi repetă cuvintele.
— Foarte bine, George. Încearcă să te menții așa. S-ar putea să fi deviat puțin, dar o să-ți spun eu când să corectezi cursul. Acum vreau să vezi cum răspunde avionul la viteze mai reduse când eleroanele și roțile sunt coborâte. Dar să nu faci nimic până nu-ți spun eu. E clar? Terminat.
Janet îl văzu pe Spencer încuviințând și-i spuse lui Treleaven să continue.
— Alo, 714. Fixează-ți viteza la 160 de noduri și reglează dispozitivul de echilibrare. Să-mi spui când ești pregătit. Terminat.
Spencer se îndreptă și-i strigă lui Janet:
— Citește-mi vitezele. Va trebui s-o faci când o să aterizăm, așa că mai bine, începi să exersezi de-acum.
— E de 190, zise Janet. 200... 190... A spus 160, domnule Spencer.
— Știu, știu.
Întinse mâna spre regulatoare și le dădu în spate.
— Ce este, Janet? Care este viteza?
— 190, 180, 175, 165, 155, 150... E prea jos!
— Știu. Fii atentă! Fii atentă!
Mânui cu foarte mare grijă manetele reglatoarelor pentru a obține viteza dorită. Privirea lui Janet era ațintită asupra acului care oscila pe cadran.
— 150... 150... 155, 160... A... a rămas la 160.
Spencer oftă ușurat.
— Pfiu! Asta a fost. Spune-i, Jan.
— Alo, Vancouver. Viteza noastră s-a stabilizat la 160. Terminat.
Treleaven păru nerăbdător, de parcă s-ar fi așteptat ca ei să facă acest lucru mai înainte.
— Bine, 714. Acum, George. Vreau să cobori eleroanele cu cincisprezece grade, dar ai grijă, nu cu mai mult. Maneta eleroanelor

este în partea de jos a panoului și e marcată clar: cincisprezece grade înseamnă să lași maneta în jos până la a doua gradație. Cadranul este în mijlocul panoului – al panoului principal. Le-ai găsit? Le vezi?
Terminat.

Spencer descoperi maneta.

— Confirmă, îi spuse el lui Janet.

Ea confirmă ri microfon și apoi așteptă, cu mâna pe manetă.

— Alo, 714. Când îți spun, trage maneta până jos și urmărește cadranul. În momentul când acul ajunge la 15 grade, ridică maneta și las-o în dreptul celei de a doua gradații. Va trebui să fiți foarte atenți. Eleroanele coboară foarte repede. Înțeles?

— Suntem gata, Vancouver, zise Janet.

— Bine. Atunci, dați-i drumul.

Ea se pregăti să tragă maneta în jos, dar își înălță capul alarmată.

— Viteza aerului! A scăzut la 125.

— Dumnezeu! Zise Spencer împingând înainte manșa. Citește! Citește!

Zgâlțâitura avionului îi făcu să-și simtă stomacul în gât, iar Janet stătea aproape ghemuită în fața panoului, citind cifrele.

— 135, 140, 150, 160, 170. 175... Nu poți s-o aduci din nou la 160?

— Încerc, încerc, spuse el, mânuind comenzile până când IVA ajunse iarăși în dreptul cifrei dorite.

Își șterse fruntea cu mâneca, temându-se să ia mâna de pe manșă pentru a scoate o batistă.

— Gata. 160, nu?

— Da, este mai bine acum.

— Slavă Domnului, zise Spencer, lăsându-se pe spate. Hai să ne relaxăm câteva clipe, adăugă el apoi, izbutind să schițeze un zâmbet. Ai văzut ce fel de pilot sunt. Ar fi trebuit să știu că o să se-ntâmple așa.

— Nu, sarcina mea era să supraveghez viteza aerului, spuse ea și trase adânc aer în piept pentru a se liniști puțin. Cred că te descurci minunat, adăugă ea cu un ușor tremur în glas, care nu-i scăpă lui Spencer.

— Nu poți să zici că nu te-am prevenit, spuse el repede cu o veselie exagerată. Haide, Janet. Hai să mergem mai departe.

— Alo, George, se auzi vocea lui Treleven în căști. Ai coborât eleroanele?

— Exact acum vrem s-o facem, domnule căpitan, spuse Janet.

— Stați puțin. Am omis să vă spun că atunci când eleroanele sunt coborâte o să pierdeți din viteză. Fixați-vă la 140. Terminat.

— Fir-ar. J exclamă Spencer. Drăguț din partea lui. Ne-a făcut-o.

— Probabil că-i un adevărat haos acolo, spuse Janet care avea o idee foarte clară în legătură cu ce se întâmpla pe aeroport, îți mulțumim,

domnule căpitan, spuse ea apoi în microfon. Începem chiar acum. Terminat.

La un semn din cap al lui Spencer, ea trase de manetă în jos cât putu de mult, în timp ce el privea indicatorul cu mare atenție.

— Bine. Acum, înapoi la a doua gradație.

Cu foarte mare grijă, el aduse acul IVA în dreptul lui 140.

— Spune-i, Janet.

— Alo, Vancouver. Eleroanele sunt coborâte cu 15 grade și viteza aerului este de 140.

— 714. Ți menții zborul drept.

Spencer dădu din cap afirmativ.

— Spune-i că da – mă rog, mai mult sau mai puțin.

— Alo, Vancouver. Mai mult sau mai puțin.

— Bine, 714. Acum, următorul lucru e să coborâți roțile. Atunci o să simțiți avionul ca în momentul aterizării. Încearcă să-ți menții altitudinea constantă și viteza la 140. Când ești gata – și să fii sigur că ești gata – lasă în jos trenul de aterizare și adu viteza la 120. Probabil că va trebui să manevrezi regulatorul pentru a menține viteza asta și, de asemeni, să reglezi dispozitivul de echilibru. Ai înțeles? Spune-mi dacă ceva nu ți-e clar. Terminat.

— Întreabă-l ce fac cu controlul elicei, zise Spencer.

Auzind întrebarea lui Janet. Treleaven îi spuse încet lui Burdick:

— Tipul ăsta gândește, cel puțin. Deocamdată, zise el în microfon, nu te ocupa de el. Fii atent să menții viteza constantă cu roțile și eleroanele coborâte. Mai târziu o să-ți dau toate instrucțiunile necesare pentru aterizare. Terminat.

— Spune-i că am înțeles, zise Spencer. Coborâm roțile acum.

Se uită cu teamă la selectorul de lângă piciorul lui. I se păru că ar fi fost mai bine să țină ambele mâini pe manșă.

— Janet, cred că ar fi mai bine să manevrezi tu trenul de aterizare și să citești vitezele în timp ce roțile se lasă în jos.

Janet se conformă. Oprirea fu atât de bruscă, încât ai fi crezut că se apăsase pe o frână.

— 130, 125, 120, 115... E prea jos.

— Citește!

— 115, 120, 120... A rămas la 120.

Spencer găfâia.

Vocea lui Treleaven se auzi încărcată de neliniște.

— Totul e în ordine, George? Roțile ar trebui să fie coborâte deja.

— Roțile sunt coborâte, Vancouver.

— Uită-te după trei luminițe verzi care-ți arată că sunt blocate. De asemenea, mai este și un manometru în partea stângă a panoului central, iar acul ar trebui să fie în zona verde. Verifică.

— Sunt? Întreabă Spencer, iar Janet se uită și încuviință. Atunci ar fi

bine să-i spui.

— Da, Vancouver. Totul este corect.

— Și mai spune-i că e tot ca un burete ud, ba chiar mai rău.

— Alo, Vancouver. Pilotul zice că este tot ca un burete ud, ba chiar mai rău.

— Nu-ți face griji. Acum o să coborâm eleroanele complet și, după aceea, o să simți cum o să fie avionul la aterizare. Fii foarte atent. Adu viteza la 110 și ai grijă să-ți menții cursul constant. Manevreză regulatorul ca să-ți menții altitudinea. Pe urmă o să-ți dau instrucțiunile pentru menținerea înălțimii și vitezei aerului în timp ce o să ridici trenul de aterizare și eleroanele. Terminat.

— Ai spus 110, domnule căpitan? Întrebă Janet cu nervozitate.

— Exact, Janet. Urmați-mi instrucțiunile și n-o să aveți de ce să vă faceți griji. Ești lămurit, George?

— Spune-i că da. Coborâm eleroanele complet.

Lăsa din nou în jos maneta și viteza începu să scadă.

Vocea lui Spencer era încordată din cauza efortului de voință pe care și-l impunea.

— Bine, Janet. Anunță-I. Dumnezeu, are o tonă!

— Alo, Vancouver. Eleroanele sunt coborâte complet și viteza aerului este de 110. Domnul Spencer zice că avionul e mai greu ca oricând.

— Foarte bine, George. O să facem din tine un adevărat pilot. Acum o să ne întoarcem la stadiul de mai înainte și, pe urmă, o să reluăm procedura cu anumite variații. Da? Terminat.

— Din nou! Gemu Spencer. Nu știu dacă mai suport să trec iarăși prin toate astea. Bine, Janet.

— Bine, Vancouver. Suntem gata.

— În ordine, 714. Luând-o invers, fixează eleroanele la 15 grade și viteza aerului la 120 de noduri. Va trebui să dai regulatorul înapoi încet pentru a menține viteza asta. Dă-i drumul.

Aplecându-se, Janet apucă maneta eleroanelor și trase. Aceasta, însă, nici nu se clinti. Se aplecă și mai mult și încercă din nou.

— Ce este? Întrebă Spencer.

— S-a înțepenit. Se pare că nu pot s-o mișc de data asta.

— Nu se poate. Trage tare.

— Probabil că eu sunt de vină. Nu pot s-o fac să se clinească măcar.

— Lasă-mă pe mine, spuse el și, luând mâna de pe manșă, trase maneta fără nici un pic de efort. Vezi? Trebuie să ai mână. Acum dacă-l lași o secundă...

— Fii atent! Strigă ea. Viteza aerului!

Aceasta era de 90, coborând spre 75.

Încordându-se împotriva unghiului în care era înclinată cabina, Spencer își dădu seama că erau la un pas de a începe să se răsucească. Păstrează-ți luciditatea, își porunci el – gândește. Dacă se răsucește,

suntem terminați. Încearcă să-ți amintești ce-ai învățat la școala de pilotaj. Împinge înainte și cu putere palonierul opus. Împinge înainte. Tot înainte. Prindem viteză. Palonierul opus. Acum! Uită-te la instrumente. Nu se poate să fie așa – simt cum ne răsucim! Nu – ai încredere în ele. Trebuie să ai încredere în ele. Fii gata să îndrepti. Așa. Haide. Haide, doamnă, domnule, haide.

— Munții! Exclamă Janet. Văd pământul!

Dă-o înaoai ușor. Ușor. Nu prea repede. Menține viteza aerului constantă. Ieșim... Ieșim! Dumnezeu mare, ieșim!

— 105, 110, 115..., citi Janet cu o voce strângulată. Acum e beznă completă. Trebuie să fim în ceață sau ceva.

— Ridică roțile!

— Munții! Trebuie să...

— Ridică roțile, am spus!

În clipa aceea, ușa cabinei se deschise brusc și se auziră plânsete și glasuri furioase.

— Ce fac acolo? Strigă o femeie.

— Ceva nu e-n regulă! Mă duc să văd ce este!

— Treceți la loc, se auzi vocea lui Baird.

— Dă-mi voie să trec!

Silueta unui bărbat apărură în ușă și acesta încercă să distingă ceva în beznă din cabină. Se împinse înainte, agățându-se de ce nimeri, pentru a nu cădea și se uită încremenit la ceafa lui Spencer și apoi la cei doi bărbați fără cunoștință întinși pe podea. Un moment, mișcă gura fără să scoată un sunet, după care dădu buzna înapoi pe ușă.

— Nu e e! Pilotul! Strigă el cu o voce stridentă. O să murim cu toții! O să ne prăbușim!

Ne t*

OPT învăluite în aureole ca de puf, neoanele de la intrarea în clădirea Aeroportului din Vancouver sclipeau de pe pavajul ud. De obicei liniștită la acea oră matinală, cu excepția sosirii sau plecării vreunei mașini, alea lată și asfaltată prezenta acum o cu totul altă imagine. În punctul de intersecție cu șoseaua, o mașină de poliție stătea aproape în diagonală, cu luminile de pe acoperiș clipind în semn de avertizare. Mașinile care fuseseră lăsate să pătrundă pe alea aeroportului erau dirijate de un polițist spre locuri de parcare depărtate de intrare. Unii din ocupanții lor rămaseră afară în aerul rece o vreme, discutând cu glasuri scăzute și bătând din picioare pentru a se încălzi. Un camion roșu se depărta și, în liniștea care urmă imediat, radioul unei mașini se auzi foarte clar pe o distanță de câțiva yarzi.

— Doamnelor și domnilor, vă prezentăm știri recente de la aeroportul din Vancouver. Autoritățile de aici susțin că, deși avionul aparținând companiei Maple Leaf Airline este pilotat de către un pilot

fără experiență, nu există nici un motiv pentru a se crea panică în oraș. S-au luat toate măsurile de prevenire a celor care locuiesc în zona aeroportului și, în acest moment, ajutoarele de urgență se îndreaptă spre Sea Island. Rămâneți pe această frecvență pentru a afla mai multe amănunte.

Un Chevrolet plin de noroi frână în fața clădirii aeroportului se îndreaptă spre locul de parcare, cauciucurile scrâșnind strident pe asfalt și apoi opri brusc. În partea stângă a parbrizului se vedea scris „PRESA”. Un bărbat solid și cărunt, care purta un trenchi descheiat, coborî de la volan și trânti portiera, după care se îndreaptă în grabă spre clădire, unde-l salută din cap pe polițist și intră repede. Se uită în jur după ghișeul companiei Maple Leaf Airline și se duse într-acolo imediat. Doi bărbați stăteau de vorbă cu un membru în uniformă al companiei, iar când fu atins ușor de bărbatul recent sosit, unul din ei se întoarse și zâmbi scurt în chip de salut.

— Care-i situația, Terry? Întrebă noul sosit.

— Am transmis la redacție tot ce-am aflat, domnule Jessup, spuse celălalt, care era mult mai tânăr. Ralph Jessup de la Canadian International News, îi spuse el apoi bărbatului în uniformă.

— Cine se ocupă de relațiile cu presa?

— Cred că domnul Howard se pregătește să facă o declarație în sala presei, spuse agentul.

— Hai să mergem, zise Jessup, luându-l de braț pe tânăr și depărtându-se. Or să trimită și o echipă de filmare?

— Da, dar toată lumea o să scrie despre asta.

— Hmm. Adu-le aminte celor de la birou să acopere și posibila evacuare a caselor de lângă pod. Același tip poate să stea la marginea aerodromului. Dacă se urcă pe gard, poate să facă și o fotografie, două în care să surprindă prăbușirea – și să plece mai repede decât ceilalți. Ce știi de tipul care pilotează avionul?

— Un anume George Spencer din Toronto. Asta-i tot ce știm.

— Bine, o să luăm legătura cu oamenii noștri din Toronto pentru a afla mai multe în privința asta. Acum pune mâna pe o cabină telefonică de-aici și nu-i da drumul indiferent ce s-ar întâmpla. Ține tot timpul legătura cu biroul.

— Da, domnule Jessup, dar...

— Știu, știu, dar asta, zise Jessup cu tristețe. Dacă telefoanele din sala presei or să fie ocupate, o să avem nevoie de un altul.

Cu trenciul fluturând în urma lui, Jessup traversă sala de așteptare cu capul în jos asemeni unui taur furios, îndreptându-se spre sala presei. Acolo, câțiva reporteri se adunaseră deja, trei dintre ei stând de vorbă împreună, un altul scriind la una din cele șapte, opt mașini de scris aflate pe masa mare din mijlocul încăperii și alți doi folosind două din cabinele telefonice care se înșirau pe două laturi ale încăperii

îmbrăcate în panouri de lemn. Pe jos se vedeau gențile de piele cu aparatele de fotografiat și de filmat.

— Ei, ce faceți băieți? Spuse Jessup.

— Salut, Jess, zise unul din ei. Unde-i Howard? L-ai văzut?

— Am auzit că vine încoace, zise Jessup scoțând o țigară. Eh, cine mai știe?

— Abia am ajuns și noi, spuse Stephens de la Monitor. Am sunat în biroul controlorului și m-au luat la trei păzește.

— Pentru voi e tocmai bun momentul, zise Jessup aprinzându-și țigara și scuipând puțin tutun.

E prea târziu pentru ediția de dimineață și mai aveți foarte mult timp pentru cea de seară, doar dacă nu cumva mai strecurați ceva la prânz. E ușor de văzut cine muncește, adăugă el arătând spre cei doi din cabinele telefonice, unul de la CP și celălalt de la UPA.

— Las-o baltă, Jess, zise Stephens. Ai zice că voi aștia de la agenții...

— La mai terminați, zise Abrahams de la PostTelegram. Mai bine am începe să facem puțină gălăgie. În curând o să fie mare aglomerație aici și n-o să mai putem face nici o mișcare.

Se întoarseră, căci, chiar în clipa aceea, intră un bărbat destul de tânăr, cu câteva foi de hârtie în mână. Acesta era Cliff Howard, un tip plin de energie, al cărui păr tuns regulamentar, ochelari fără ramă și cravate englezești reprezentau o imagine familiară și simpatizată în incinta aeroportului. Nu le zâmbi ziariștilor, deși majoritatea acestora îi erau prieteni personali.

— Vă mulțumesc că ați stat liniștiți, le spuse el.

— Era cât pe ce să n-o mai facem, zise Stephens, iar cei doi din cabine își încheiară convorbirile și veniră repede în sală.

— Hai s-auzim, Cliff, spuse unul din ei.

Howard se uită la Jessup.

— Văd că și tu ai venit direct din pat, la fel ca mine, Jess, spuse el, făcând semn spre pijamaua care se zărea pe sub haina lui Jessup.

— Exact, spuse acesta scurt. Haide, Cliff. Dă-i drumul odată.

Howard aruncă o privire hârtiilor pe care le ținea în mână și apoi se uită la oamenii din jurul lui. Pe frunte avea o peliculă de sudoare.

— Bine, zise el. Uitați cum stau lucrurile. Un avion Empress al companiei Maple Leaf a fost închiriat la Toronto pentru a aduce un număr de suporterți la meciul de fotbal de astăzi. Între Winnipeg și noi, atât pilotul, cât și co-pilotul s-au îmbolnăvit. Un pasager a preluat comanda avionului. N-a mai pilotat un astfel de avion până acum. Îl dirijăm prin radio ca să poată ateriza – căpitanul Paul Treleaven, cel mai bun pilot de la Cross-Canada, face acest lucru – dar autoritățile s-au gândit că ar fi bine să ia măsuri de evacuare a zonei și de a aduce ajutoare pentru eventualitatea în care va fi un accident.

Urmă un moment de pauză.

— Ei bine? Mormăi unul din ziariști.

— Presupun că nu mai am ce să vă spun, zise Howard pe un ton de scuză. Facem tot ce putem și v-aș fi recunoscător dacă...

— Pentru Dumnezeu, Cliff, ce spui acolo? Protestă Stephens. Cum s-a putut întâmpla ca ambii piloți să se îmbolnăvească?

Howard ridică din umeri fără să se simtă deloc în apele lui.

— Încă nu știm sigur. S-ar putea să fi fost o criză de stomac. Avem medici...

— Ascultă, Cliff, nu-i momentul potrivit să faci pe neștiutorul, spuse Jessup încordat. S-au auzit deja o mulțime de lucruri despre povestea asta. Tot ce-ai spus, se știa deja. Hai s-o luăm de la-nceput. Care-i adevărul în legătura cu zvonul privind intoxicația alimentară?

— Cine-i tipul care pilotează avionul? Adăugă Abrahams.

Howard trase adânc aer în piept, după care zâmbi și făcu un gest dramatic, dând drumul hârtiilor pe jos.

— Uitați ce este, băieți – știți că nu vă ascund niciodată ceva dacă-mi stă în putință. Dar cred că sunteți de acord cu mine că nu trebuie să lăsăm ca lucrurile să ne scape din mână, nu? Ceea ce se petrece în noaptea asta este foarte grav – de ce să pretind că n-ar fi?

— Dar se face absolut tot posibilul pentru reducerea riscului. Întreaga operațiune reflectă excelența organizare a celor de-aici. Sincer să fiu, n-am văzut în viața mea ceva mai...

— Povestea, Howard!

— Sigur, sigur. Dar vreau să înțelegi că nimic din ce spun eu nu poate fi luat drept declarație oficială, nici din partea aeroportului, nici din cea a companiei Maple Leaf Airline. Aceștia fac tot ce le stă în putință să aducă avionul la sol în siguranță, iar eu am venit să le dau o mână de ajutor.

Un telefon se auzi sunând, dar nimeni nu făcu nici o mișcare spre el.

— Deci, spuse Howard. Din câte știu eu, la bordul avionului s-a răspândit o boală care s-ar putea să fie intoxicație alimentară. Bineînțeles că noi...

— Vrei să spui că mâncarea de la bordul avionului a fost contaminată, întrebă cineva.

— Nimeni nu poate da răspunsul la această întrebare deocamdată. Nu vă pot spune decât atât și vreau să înțelegeți foarte bine. Ceața a întârziat decolarea avionului din Toronto și acesta a ajuns târziu la Winnipeg, atât de târziu, încât firma care furniza de obicei alimentele n-a mai fost disponibilă. Așa că mâncarea s-a obținut de la o altă firmă. O parte din această mâncare a fost pește și o parte din pește, domnilor, s-ar putea, repet, s-ar putea să fi fost contaminat. O să se efectueze o analiză de către autoritățile medicale din Winnipeg.

— Și tipul care a preluat comanda? Repetă Abrahams.

— Vă rog să înțelegeți că Maple Leaf Airline, urmează cele mai

stricte standarde de igienă. Un asemenea lucru nu se întâmplă decât.

— Tipul care pilotează! Cine este?

— Pe rând, vă rog, spuse Howard, de parcă ar fi avut de răspuns la o avalanșă de întrebări. Din echipaj fac parte oameni cu foarte multă experiență. Căpitanul Lee Dunning, co-pilotul Peter Levinson și stewardesa Janet Benson – am toate amănuntele aici...

— Lasă astea, zise Jessup. O să ni le spui mai târziu.

Alți doi ziaristi intrară repede în sală.

— Ce este povestea asta cum că un pasager ar pilota avionul?

— Din câte știu eu, s-a îmbolnăvit întâi copilotul și apoi căpitanul. Din fericire, la bord se afla un pasager care mai pilotase înainte și a preluat comanda cu succes. Numele lui e George Spencer, din Winnipeg, bănuiesc – fiindcă acolo s-a urcat.

— Când spui că a mai pilotat, înseamnă că e un fost pilot de linie? Insistă Abrahams.

— Nu, recunosc Howard. Cred că a pilotat avioane mai mici în război...

— În război? Dar asta a fost cu ani în urmă.

— Ce fel de avioane mai mici? Întrebă Jessup.

— Spitfire, Mustang, mai multe...

— Stai puțin. Astea erau avioane de luptă. Omul ăsta a pilotat avioane de luptă în război?

— Pilotatul e pilotat, în definitiv, insistă Howard neliniștit. E îndrumat prin radio de către căpitanul Paul Treleaven, cel mai bun pilot al companiei Cross-Canada.

— La naiba, exclamă Jessup aproape nevenindu-i să creadă, Empress e un avion cu patru motoare. Câți cai-putere au?

— Păi, vreo opt mii cred.

— Și vrei să spui că un tip care a pilotat în război avioane de luptă cu un singur motor se poate descurca după atâția ani cu un avion de pasageri cu mai multe motoare?

Se făcu agitație când doi-trei ziaristi dădură fuga spre cabinele telefonice.

— Bineînțeles că există un anumit risc și tocmai de aceea s-au luat măsuri de a se evacua zona din imediata vecinătate, zise Howard. Situația e foarte gravă, recunosc, dar nu există nici un motiv...

— Un anumit risc! Repetă Jessup. Și eu am zburat puțin – îmi închipui prin ce trebuie să treacă tipul ăsta. Spune-ne mai multe despre el.

— Nu știu mai mult de-atât.

— Cum! Exclamă Stephens. Asta e tot ce știi despre un tip care încearcă să aducă la sol un avion cu... Câți oameni sunt la bord?

— Cincizeci și nouă, cred, inclusiv membrii echipajului. Am o copie a listei pasagerilor, dacă vreți...

- Cliff, dacă ascunzi ceva în povestea asta... Zise Jessup încruntat.
- Crede-mă, Jess, asta-i tot ce știu despre el. Toți am vrea să știm mai mult, dar nu știm. Se pare că se descurcă foarte bine.
- Cât mai e până la prăbușire? Întrebă Abrahams.
- Nici măcar să nu gândești așa ceva, îi spuse Howard cu răceală. Ar trebui să aterizeze cam într-o oră, poate chiar mai puțin. Căpitanul Treleaven intenționează să-l dirijeze prin radio la aterizare. Totul este sub control. Culoarele aeriene și aerodromul au fost eliberate. Pompierii au venit să dea o mână de ajutor în caz că va fi nevoie.
- Dacă se prăbușește în apă?
- E foarte puțin probabil, dar poliția a alertat toate șalupele să fie pregătite.
- Mamă, ce știre! Strigă Abrahams și dădu buzna în cabina telefonică cea mai apropiată, lăsând ușa deschisă în timp ce forma numărul, ca să poată asculta în continuare.
- Cliff, spuse Jessup cu oarecare simpatie față de el, cât combustibil mai are?
- Nu știu, dar trebuie să existe o marjă de siguranță, spuse Howard, lărgindu-și cravata.
- Nu părea, însă, deloc convins.
- Jessup îl privi o secundă-două cu ochii întredeschiși. În clipa aceea își dădu seama.
- La stai puțin, exclamă el. Dacă există o intoxicație alimentară la bord, înseamnă că nu numai piloții sunt afectați, nu?
- O să am nevoie de tot ajutorul pe care o să mi-l puteți da, spunea Abrahams în receptor. O să vă dau știrea pe parcurs. Când o să aveți suficient pentru o primă ediție, fiți pregătiți pentru ambele – și pentru prăbușire și pentru o aterizare miraculoasă – și așteptați. Clar. Dă-mi-l pe Bert. Bert, ești gata? Scribe: „în zorii acestei zile, aeroportul din Vancouver a fost martorul celei mai groaznice...”
- Uite ce este, Jess, chestia asta e foarte delicată, spuse Howard. Pentru Dumnezeu, joacă cinstit față de oamenii ăia de sus, care muncesc ca niște nebuni. Se face tot ce se poate pentru a-i ajuta pe cei din avion.
- Ne cunoști pe toți cei de-aici, Cliff. N-o să te-nșelăm. Care este starea pasagerilor?
- Câțiva sunt foarte grav afectați, dar e un doctor la bord care-i tratează cum poate. De asemenea, îi putem acorda prin radio orice sfat medical ar vrea. Stewardesa se simte bine și-l ajută pe Spencer, transmițând mesajele radio. Acum știți totul.
- Intoxicația alimentară e ceva foarte grav, spuse Jessup, în continuare. Timpul e totul.
- Exact.
- Dacă oamenii ăia nu ajung la spital cât de curând, ar putea să și...

Moară, nu?

— Cam așa ceva, spuse Howard, strângând din dinți.

— Bine, dar asta e o știre de mare senzație! Care-i situația acum?

— Păi, acum zece minute, un sfert de oră...

— Nu-i valabil! Strigă Jessup. În câteva minute situația se poate schimba complet. Află ce se întâmplă acum, Cliff. Cine este controlor în noaptea asta? Sună-I – sau îl sun eu, dacă vrei.

— Nu, deocamdată nu, Jess, te rog. Îți spun că...

Jessup îl apucă de umeri cu putere.

— Ai fost ziarist, Cliff. Oricum, asta va fi cea mai senzațională știre legată de un avion din câte s-au văzut în ultimii câțiva ani buni și știi asta foarte bine. Peste o oră o să ai un tigru în spate – locul ăsta o să mișune de reporteri, oameni de la agențiile de știri, de la televiziune. Trebuie să ne ajuți acum, dacă nu vrei să dăm buzna în tot aeroportul. Spune-ne exact care este situația actuală și poți să răsuflî liniștit câteva minute, până când noi ne transmitem știrile.

— Bine, bine. Liniștește-te, da? Spuse Howard, punând mâna pe un telefon de interior care se afla pe masă. Aici Howard. Camera de control, te rog. Îmi faci niște probleme teribile, îi spuse el lui Jessup. Alo, controlul? Burdick e acolo? Dă-mi-l imediat, te rog. E urgent. Alo, Harry? Cliff la telefon. Presa îmi face necazuri, Harry. Nu pot să-i mai țin. Vor să știe exact care este situația în momentul ăsta. Trebuie să transmită știrea până la un anumit termen.

— Bineînțeles! Zise Burdick sarcastic. Desigur! O să aranjăm ca avionul să se prăbușească înainte să expire termenele lor. Orice de dragul ziarelor!

— Nu te enerva, Harry, zise Howard. Oamenii își fac și ei meseria.

Burdick lăsa în jos receptorul și-i spuse controlorului, care stătea cu Treleaven în fața stației radio:

— Domnule Grimsell. Cliff Howard are probleme serioase. Eu n-aș vrea să plec de-aici. Crezi că Stan ar putea să se ducă să stea de vorbă cu ziaristii câteva minute?

— Cred că da, spuse controlorul, uitându-se la asistentul său. Ce să facem? Trebuie să-i ținem sub supraveghere. Poți să termini foarte repede.

— Desigur, domnule. Mă duc chiar acum.

— N-are nici un rost să ascundem ceva, zise Burdick. Spune-le toată povestea, până la... Și în afară de asta, adăugă el arătând spre stația radio.

— Am înțeles. Lăsați pe mine, zise asistentul și ieși din încăpere.

— Asistentul controlorului coboară chiar acum, Cliff, spuse Burdick și apoi închise, după care se duse lângă cei doi, ștergându-și fața cu o batistă mototolită. Ați descoperit ceva? Întrebă el cu un glas stins.

Treleaven clătină din cap, fără să se întoarcă. Era pământiu la față

din cauza oboselii.

— Nu, zise el. Au dispărut.

Controlorul îi spuse atunci centralistului:

— Transmite-le celor din Calgary și Seattle. Vezi dacă mai pot lua legătura cu 714.

— 714, 714. Turnul de control Vancouver către 714. Răspunde, 714, spuse operatorul radio în microfon.

Treleaven se rezemă de masă. Pipa din mâna lui era stinsă.

— S-ar putea ca asta să fie capătul liniei, spuse el vlăguit.

— 714, 714. Mă auzi? Răspunde, te rog.

— Nu mai suport, zise Burdick. Johnnie, mai adu niște cafea, pentru numele lui Dumnezeu. Neagră și tare.

— Stați! Exclamă operatorul deodată.

— Ai prins ceva? Îl întrebă controlorul repede.

— Nu știu... O clipă mi s-a părut...

Aplecându-se mai mult deasupra panoului, cu căștile la urechi, operatorul mișcă ușor potențiometrul.

— Alo, 714, 714, aici Vancouver, spuse el, după care strigă peste umăr: Aud ceva... S-ar putea să fie ei. Nu pot să fiu sigur. Dacă sunt, înseamnă că au ieșit de pe frecvență.

— Va trebui să riscăm, spuse Treleaven. Spune-le să schimbe frecvența.

— 714, strigă operatorul. Aici Vancouver. Aici Vancouver. Schimbă pe frecvența 128,3. Mă auzi? Frecvența 128,3.

Treleaven se întoarse spre controlor.

— Mai bine cerem celor de la aviație o altă verificare radar, sugeră el. Ar trebui să apară în curând și pe ecranul nostru.

— 714. Schimbă pe frecvența 128,3 și răspunde, repetă operatorul.

Burdick se trânti iarăși pe colțul mesei din mijlocul încăperii. Mâna iui lăasă o urmă umedă pe suprafața de lemn.

— Nu se poate, nu se poate, zise el, uitându-se la radio. Dacă i-am pierdut acum, sunt pierduți definitiv.

NOUĂ.

Asemeni unui om dintr-un coșmar, stăpânit de furia disperării, cu dinții înțeleștați și cu fața leoarcă de sudoare, Spencer se lupta să recapete controlul avionului, cu o mână pe maneta regulatorului și cu cealaltă strângând cu putere manșa. În adâncul sufletului său simțea o furie pârjolitoare și dezgust față de sine. La un moment dat, pierduse nu numai din înălțime, dar, practic și toată viteza aerului. Creierul său refuza să reflecteze asupra ultimelor două minute. Se întâmplase ceva ce-i distrăsese atenția, asta era tot ce-și amintea. Sau și asta era tot o scuză? Nu se putea să fi pierdut atât de mult din înălțime numai în câteva secunde, însemna că acest lucru se întâmplase treptat. Totuși, nu trecuse prea mult timp de când verificase indicatorul de urcare și

coborâre – sau nu era acela sensul lui? Să fi fost combustibilul.?

Simți o dorință violentă și aproape incontrollabilă de a țipa. De a țipa ca un copil. De a fugi din locul acela, de acele care oscilau ironic și să abandoneze tot. Ar fi vrut să fugă înapoi în pântecul cald și plăcut luminat al avionului strigând: „N-am putut. V-am spus că nu pot și n-ați vrut să mă ascultați. Nimănui nu ar trebui să i se ceară asta...”

— Câștigăm înălțime, îi spuse Janet cu o voce care i se păru incredibil de calmă.

Își aminti de ea brusc și, în clipa aceea, țipătul din mintea lui se transformă în țipetele unei pasagere – niște țipete isterice.

Auzi un bărbat strigând:

— Nu e el pilotul, ascultați-mă pe mine! Amândoi sunt întinși pe jos. Suntem terminați!

— Taci din gură și stai jos! Îi porunci Baird.

— Nu poți să-mi spui dumneata ce să fac...

— Am zis să treci la loc! Stai jos!

— În regulă, doctore, spuse 'Otpot, omul din Lancashire, lasă-l în seama mea. Ascultă...

Spencer închise ochii o clipă, într-un efort de a scăpa de imaginea acelor cadrane luminoase. Își dădu seama cu tristețe că-și ieșise din formă. Un om își putea petrece viața alergând încolo și înapoi în permanență pe drumuri, spunându-și că n-ar fi putut s-o facă dacă n-ar fi fost în formă. Și, totuși, prima oară când apărea un moment de criză, prima oară când trupul său era solicitat cu adevărat, eșua. Acela era ce! Mai cumplit lucru: să știi că trupul tău nu mai rezista, asemeni unei mașini vechi care era cât pe ce să alunece cu spatele pe un deal.

— Îmi pare rău, zise Janet.

Continuând să țină manșa, el o privi surprins.

— Poftim? Spuse el prosteste.

Fata se întoarse pe scaun spre el și, în lumina aceea verzuie, chipul ei palid părea aproape străveziu.

— Îmi pare rău că am făcut așa, spuse ea simplu. E destul de greu pentru dumneata. N-am... N-am putut să mă abțin.

— Nu știu la ce te referi, îi spuse el cu asprime, căci nu știa ce să spună.

O auzi pe pasageră, care suspina zgomotos acum. Se simți foarte rușinat.

— Trebuie să-ncerc să-l înalț cât pot de repede, spuse el.

Vocea lui Baird se auzi din prag pe deasupra zgomotului puternic făcut de motoare.

— Ce se petrece aici, de fapt? Sunteți bine?

— Îmi pare rău, doctore, zise Spencer. N-am putut să-l stăpânesc. Cred că acum e-n regulă.

— Încearcă măcar să-l ții drept, se plânse Baird. Acolo sunt oameni

foarte, foarte bolnavi.

— A fost vina mea, zise Janet și-l văzu pe doctor legănându-se de oboseală și ținându-se de tocul ușii.

— Nu, nu, protestă Spencer. Dacă n-ar fi fost ea, ne-am fi prăbușit. Pur și simplu, nu mă descurc – asta-i tot.

— Prostii, zise Baird scurt și auziră un bărbat strigând:

— Luați legătura prin radio!

După care doctorul ridică glasul, adresându-se tuturor:

— Ascultați-mă cu toții. Panica este cea mai molipsitoare boală și, de asemenea, și cea mai fatală.

Apoi închise ușa în urma lui.

— E o idee bună, spuse Janet calmă. Ar trebui să-i spun căpitanului Treleven.

— Da. Spune-i ce s-a întâmplat și că iau din nou înălțime.

Janet apăsă pe butonul microfonului pentru a lua legătura cu Vancouver, dar, pentru prima oară, nu i se răspunse. Chemă din nou. Nimic.

Spencer simți un fior de teamă familiar pe care se forță să-l reprime.

— Ce s-a-ntâmplat? O întrebă el. Ești sigură că microfonul e deschis?

— Da, cred că da.

— Suflă în microfon. Dacă e deschis, o să te auzi.

Ea făcu ce-i spuse el.

— M-am auzit. Alo, Vancouver. Alo, Vancouver. Aici 714. Mă auzi? Terminat.

Liniște.

— Alo, Vancouver. Aici 714. Răspunde, te rog. Terminat.

Liniște în continuare.

— Dă-mi voie mie, zise Spencer și, luând mâna de pe regulator, apăsă butonul microfonului. Alo, Vancouver. Alo, Vancouver. Aici Spencer, 714. Stare de urgență, stare de urgență. Răspunde, te rog.

Tăcerea părea la fel de solidă și de palpabilă ca un perete. Parcă ar fi fost singurii oameni din lume.

— Văd ceva pe cadran, spuse el. Sunt sigur că transmitem bine.

Încercă din nou, însă, fără nici un rezultat.

— Către toate stațiile. Ajutor, ajutor, ajutor. Aici Zborul 714, probleme grave. Răspundeți careva. Terminat.

Spațiul părea mort.

— E clar. Înseamnă că am ieșit de pe frecvență.

— Cum ar fi putut să se-ntâmplesse asta?

— Nu mă-ntreba. Orice se poate întâmpla în situația asta.

— Nu-i riscant să ne schimbăm frecvența?

— Bănuiesc că s-a schimbat deja. Nu știu decât că, fără radio, pot foarte bine să îndrept botul avionului în jos și să termin odată. Habar n-am unde suntem și, chiar dacă aș ști, cu siguranță n-aș putea să duc

avionul întreg pe pământ.

Janet se ridică de pe scaun, trăgând firul căștilor după ea până la panoul radioului, unde începu să rotească potențiometrul foarte încet. Se auziră o mulțime de paraziți și fâșâituri.

— Am ajuns până la capăt, spuse ea.

— Mai încearcă. Trebuie să găsești ceva. Dacă o să fie nevoie, o să luăm fiecare canal la rând.

Deodată, se auzi o voce foarte slabă.

— Stai puțin ce-i asta? Zise el și Janet dădu înapoi repede. Dă-I mai tare!

— 128,3, spuse vocea care, brusc, se auzi foarte aproape. Turnul de control Vancouver către Zborul 714. Schimbă pe frecvența 128,3. Răspunde, te rog. Terminat.

— Lasă-I acolo, îi zise Spencer fetei. Slavă Dom nului. Răspunde repede! Janet se așeză la loc pe scaun și zise repede:

— Alo, Vancouver. Sunt 714. Te aud tare și clar. Terminat.

Vancouver răspunse imediat, vocea dispecerului fiind încărcată de bucurie.

— 714. Aici Vancouver. V-am pierdut. Ce s-a-ntâmplat? Terminat.

— Vancouver, nici nu-ți dai seama cât ne bucurăm să te auzim! Spuse Janet. Am avut niște probleme. Avionul s-a blocat și am ieșit de pe frecvență. Dar acum e în regulă – cu excepția pasagerilor, care nu suportă deloc bine toată situația. Urcăm iarăși. Terminat.

De data aceasta se auzi vocea lui Treleaven, la fel de încrezătoare și măsurată ca înainte, dar vădit plină de bucurie.

— Alo, Janet. Mă bucur că v-ați dat seama că ați ieșit de pe frecvență. George, te-am avertizat în legătură cu pericolul unei blocări. Trebuie să te uiți tot timpul la indicatorul vitezei aerului. Dar un lucru este sigur: dacă te-ai blocat și ți-ai revenit, e clar că nu ți-ai pierdut flerul de pilot.

— Ai auzit? O întrebă Spencer pe Janet nevenindu-i să creadă și schimbară zâmbete încordate.

— Probabil că te-ai speriat puțin, așa că, timp de un minut, două, o să te iau mai ușor, continuă Treleaven. Până te mai înalți puțin, aș vrea să-mi dai niște repere de pe panoul de comandă. Să-ncepem cu combustibilul...

În timp ce căpitanul spunea ce informații dorea, ușa cabinei se deschise și Baird aruncă din nou o privire înăuntru, vrând să le atragă atenția celor doi, dar văzând cât de concentrați erau asupra panoului, se răzgândi. Intră, închizând ușa în urma lui și se lăsă într-un genunchi lângă pilot și co-pilot, folosind oftalmoscopul ca lanternă pentru a le examina chipurile. Dun se dezvelise pe jumătate și stătea cu genunchii strânși la piept, gemând ușor, dar Pete părea inconștient.

Doctorul îi înveli bine, le șterse fețele cu un șervet umed pe care îl

scoase din buzunar și rămase acolo câteva minute, gânditor. După aceea se ridică. Janet transmitea cifre în microfon. Fără să scoată un cuvânt, doctorul ieși din cabină, închizând ușa cu grijă.

Scena care i se oferi în fața ochilor aducea mai degrabă cu un spital decât cu un avion de pasageri. Pe scaunele lor întinse complet, pasagerii bolnavi stăteau înfășurați în pături, iar unul sau doi erau chiar nemișcați și abia respirau. Alții se zvârcoleau cuprinși de dureri sub ochii prietenilor sau ai rudelor care-i priveau cu teamă sau le schimbau batistele ude pe de frunte.

Aplecându-se în față, spre cel pe care-l trântise recent pe scaun, 'Otpot spunea:

— Nu te condamni, să știi. Uneori e mai bine să te dezlanțui. Da' nu în fața celorlalți care sunt săraci cu duhul, mai ales femeile. Doctorul e un tip nemaipomenit și la fel și cei doi care sunt acolo în cabină. Orice ar fi, trebuie să ne încredem în ei, dacă vrem să mai ajungem jos vreodată.

Liniștit pe moment, pasagerul, care era de două ori cât 'Otpot, se uită amețit la propria-i imagine în geamul de lângă scaun. Omulețul din Lancashire se duse lângă doctor, care-l bătu pe braț în semn de mulțumire.

— Ești un adevărat vrăjitor, știai? Spuse Baird.

— Eu sunt mai speriat ca el, zise 'Otpot. La naiba, dacă n-ai fi fost cu noi, doctore..., adăugă el și ridică din umeri expresiv. Cum mai merg treburile acum?

— Nu știu, zise Barid tras la față. Au niște mici probleme acolo, ceea ce nu-i de mirare. Cred că Spencer e teribil de încordat. Poartă o răspundere mai mare decât oricare dintre noi.

— Cât mai este?

— N-am nici cea mai mică idee. Am pierdut orice noțiune a timpului. Dar, dacă n-am deviat de la cursul stabilit, nu poate să mai dureze mult. Mi se pare că au trecut câteva zile.

— De fapt, ce părere ai, doctore? Îl întrebă 'Otpot încet. Avem vreo șansă?

— De ce mă-ntrebi pe mine? Întotdeauna există o șansă, așa cred. Dar să ții un avion în aer și să-l faci să aterizeze fără să se facă fărâme sunt două lucruri total diferite. Bănuiesc că atâta lucru pricep și eu. Oricum, pentru unii din oamenii ăștia, peste puțin timp, n-o să mai aibă nici o importanță.

Se lăsă în jos ca să se uite la doamna Childer, căutându-i sub pătură încheietura mâinii și observându-i fața imobilă, pielea uscată și respirația întretăiată.

— Doctore, chiar nu putem face nimic pentru ea? Îl întrebă soțul ei cu un glas răgușit.

Baird se uită la ochii închiși și afundați în orbite ai femeii, după care

spuse încet:

— Domnule Childer, ai tot dreptul să știi adevărul. Ești un om inteligent – o să fiu sincer cu dumneata. Mergem cu toată viteză posibilă, dar pentru soția dumitale s-ar putea să fie prea târziu.

Childer își mișcă buzele fără să scoată nici un sunet.

— Trebuie să-nțelegi. Am făcut tot ce-am putut pentru ea și voi continua s-o fac, dar asta înseamnă extrem de puțin. Mai devreme, dacă aș fi folosit morfina, poate i-aș fi alinat puțin durerile. Acum, dacă te consolează puțin, natura s-a ocupat de asta în locul nostru.

Childer își regăsi glasul.

— Nu te las să spui asta, protestă el. Orice s-ar întâmpla, îți sunt recunoscător, doctore.

— Bineînțeles că este. Spuse 'Otpot deodată. Toți suntem. Nimeni n-ar fi putut face mai mult decât dumneata, doctore. O adevărată minune, asta ai făcut.

Baird zâmbi stins, atingând fruntea femeii.

— Vorbele frumoase nu schimbă cu nimic situația, zise el. Ești un om curajos, domnule Childer și te respect pentru asta. Dar nu te amăgi singur.

Momentul adevărului, își spuse el cu amărăciune, deci asta era. Am știut că avea să vină în noaptea asta și, în adâncul sufletului, am știut și care era răspunsul. Acela era gustul sărat al adevărului. Nici o imagine colorată a ceea ce crezi că ești sau a ceea ce vrei să te considere ceilalți. Acela era adevărul. Peste o oră probabil că vom fi cu toții morți. Cel puțin, o să mor demascat. Un ratat nenorocit. „Când a venit momentul, el a fost incapabil.” Necrologul perfect.

— Dacă o să scăpăm, o să le spun tuturor cât de mult îți datorăm, zise Childer, stăpânit de emoție.

Baird își adună gândurile.

— Continuă ca până acum, domnule Childer, spuse el ridicându-se. Ai grijă să-i fie cald. Umezește-i tot timpul buzele. Dacă ai putea să-i dai apă din când în când, ar fi foarte bine. Nu uita că a pierdut o cantitate foarte mare de lichid din organism.

În clipa aceea, în camera de control din Vancouver, Harry Burdick tocmai își înlocuia puțin din lichidul din organism cu un alt pahar de cafea. Pe lângă microfon, Treleaven mai ținea în mână acum și-o pereche de căști în care întreba acum:

— Radarul. Aveți ceva?

Dintr-o altă parte a clădirii, operatorul radar, care stătea împreună cu asistentul său în fața unui ecran, răspunse calm:

— Nimic deocamdată.

— Nu înțeleg, îi spuse Treleaven controlorului. Ar fi trebuit să apară pe radar deja.

— Nu uita că a pierdut din viteză în timpul ultimului exercițiu, zise

Burdick.

— Da, așa este, spuse Treleaven. Să mă anunți imediat cum apare ceva, zise el iarăși în căști, după care i se adresează controlorului: Nu îndrăznesc să-l aduc prin nori fără să știu unde se află. Cere-i Aviației o altă verificare, te rog, domnule Grimsell.

După aceea îi făcu un semn din cap operatorului radio.

— Fă-mi legătura cu ei. Alo, 714. Ascultă-mă cu atenție, George. O să refacem exercițiul, dar mai înainte, aș vrea să-ți explic câteva lucruri pe care s-ar putea ca tu să le fi uitat sau să fie valabile pentru avioanele mari. Mă auzi? Terminat.

— Dă-i drumul, Vancouver. Te ascultăm cu atenție. Terminat.

— Bine, 714. Acum, înainte de aterizare trebuie făcute anumite verificări și reglări, pe lângă exercițiul pe care tocmai l-ai repetat. O să-ți spun mai târziu când și cum să le faci. Acum vreau doar să ți le spun ca să fii pregătit. Mai întâi, trebuie pus în funcțiune servomotorul cu pompă hidraulică. Pe urmă, presiunea lichidului de frână trebuie să fie între 900 și 1000 de livre pe inch pătrat. S-ar putea să-ți amintești toate acestea de la avioanele de luptă pe care le-ai pilotat, dar un curs de reîmprospătare a memoriei nu strică. Apoi, după ce cobori trenul de aterizare, dai drumul pompelor de alimentare cu combustibil și verifici dacă ai suficient. În final, vine rândul elicelor. Ai priceput? O să le luăm pe rând la momentul potrivit, pentru ca Janet să manevreze comutatoarele. Acum o să-ți spun unde se află fiecare. Fii atent...

Janet și Spencer identificară fiecare comutator.

— Spune-i că le-am găsit, Janet.

— Alo, Vancouver. Le-am găsit pe toate.

— Bine, 714. N-ai nici o îndoială în legătură cu poziția fiecăruia, Janet? Ești absolut sigură? Terminat.

— Da, Vancouver. Sunt sigură. Terminat.

— 714. Verifică din nou dacă zbori drept. Terminat.

— Alo, Vancouver. Da, zburăm drept și deasupra norilor.

— Bine, 714. Acum, George, coboară din nou eleroanele cu 15 grade, viteza 140 și hai să trecem iarăși prin exercițiul de coborâre a roților. Fii foarte atent la viteză de data asta. Dacă ești gata, dă-i drumul...

Spencer începu procedura încruntat, urmând fiecare instrucțiune cu maximum de concentrare, în timp ce Janet citea vitezele și mânuia manetele eleroanelor și trenului de aterizare. Simțiră din nou acea zguduitură puternică în clipa în care viteza fu redusă. Lumina slabă a zorilor începu să se vadă la răsărit.

În camera de control, Treleaven profită de ocazie pentru a înghiți puțină cafea rece. Acceptă o țigară de la Burdick și dădu fumul afară cu zgomot. Părea tras la față și începuse să-i crească barba.

— Care mai este situația acum? Îl întreabă directorul companiei.

— Destul de bună, dar timpul trece foarte repede, zise căpitanul. Ar trebui să repete de o duzină de ori numai chestia asta cu eleroanele și cu roțile. Cu puțin noroc, o s-o repetăm de trei ori înainte să ajungă deasupra noastră – dacă-și păstrează cursul, vreau să spun.

— O să faci cu el și exerciții de apropiere? Întrebă controlorul.

— Trebuie. Fără s-o fac de cel puțin două, trei ori, nu dau doi bani pe șansele lui, cu experiența pe care o are. O să văd cum se descurcă. Altfel...

Burdick lăasă țigara să cadă pe jos și călcă pe ea.

— Altfel ce? Întrebă el.

— Ar trebui să fim realiști, spuse Treleaven atunci. Omul ăla e teribil de speriat și pe bună dreptate. Dacă-i cedează nervii, au mai multe șanse să cadă în apă.

— Bine, dar... Impactul! Exclamă Burdick. Și oamenii ăia bolnavi – și avionul. Ar fi o pierdere îngrozitoare.

— Ar fi un risc calculat, spuse Treleaven cu o voce rece ca gheața, privindu-l pe director drept în ochi. Dacă prietenul nostru o să se prăbușească pe pistă, avionul tot o să se distrugă.

— Harry n-a vrut să spună asta, interveni controlorul repede.

— La naiba, cred că nu, zise Burdick stânjenit.

— Fără să mai adăugăm pericolul că, dacă se prăbușește aici, mai mult ca sigur că o să izbucnească un incendiu și va trebui să zicem mulțumesc dacă o să putem salva pe cineva, continuă Treleaven. Ba ar putea chiar să distrugă și ceva instalații de la sol. Dar, dacă ar cădea în ocean, ar distruge avionul, cu siguranță, dar am avea șansa să salvăm o parte din pasageri, chiar dacă nu pe cei foarte bolnavi. Cu ceața asta subțire și dacă vântul nu bate deloc, apa o să fie liniștită, reducând impactul. L-am dirija cu ajutorul radarului să aterizeze cât mai aproape de navele de salvare.

— Dă-mi legătura cu Marina, îi ceru controlorul asistentului său. Și Aviația. Echipa de salvare aerapă stau deja pregătite. Să le spunem să iasă mai în larg și să aștepte instrucțiuni prin radio.

— Nu vreau să fac asta, zise Treleaven întorcându-se spre harta de pe perete. Ar însemna să-i abandonăm pe cei bolnavi. Ar însemna că ar trebui să avem mult noroc ca să-i scoatem înainte ca avionul să se scufunde. Dar s-ar putea să fie necesar, adăugă el, după care vorbi în căști. Radarul, aveți ceva?

— Încă nimic, sosi răspunsul calm și impersonal. Stați puțin. S-ar putea să fie ceva... Da, căpitane. Acum a apărut. E la zece mile la sud de rută. Spune-i că o ia în dreapta spre 265.

— Bună treabă, zise Treleaven și făcu semn să i se dea legătura cu cei din avion, când centralistul strigă:

— Aviația raportează contact vizual, domnule, peste 38 de minute.

— Bine, spuse Treleaven ridicând microfonul de pe masă. Alo, 714.

Ai efectuat și inversul procedurii pentru eleroane și trenul de aterizare? Terminat.

— Da, Vancouver. Terminat, spuse fata.

— Ați avut ceva probleme de data asta? Zburați drept?

— Totul este în regulă, Vancouver. Pilotul zice... Deocamdată.

Îi auziră cu toții râsul nervos.

— Foarte bine, 714. Te avem pe radar acum. Ești la zece mile sud de rută. Vreau să o iei puțin în dreapta, folosind regulatorul pentru a-ți menține viteza actuală și să îndrepti avionul pe direcția 265.

Repet. 265. E clar? Terminat.

— Am înțeles, Vancouver.

Treleaven privi pe fereastră. Întinericul începuse să se destrame puțin.

— Bine că or să poată vedea puțin, deși abia în ultimele câteva minute, zise el.

— Anunț pe toată lumea să fie pe poziții, zise controlorul și-i strigă apoi asistentului său: Anunță Turnul, Stan. Spune-le să alerteze pompierii. Dă-mi poliția, îi spuse el apoi centralistului.

— Și, după aceea, dă-mi-l pe Howard în sala presei, zise Burdick, care-i spuse apoi lui Treleaven: Ar trebui să le explicăm ziaristilor că există și posibilitatea prăbușirii înainte ca ei să tragă singuri concluziile. Nu, stai puțin își aminti el deodată, privindu-l fix pe căpitan. Nu putem să recunoaștem că asta ar însemna condamnarea pasagerilor bolnavi. Mi-aș tăia gâtul cu mâna mea!

Treleaven nu asculta, însă. Se prăbușise pe un scaun, cu capul plecat și cu o mână pe ochi, fără să audă murmurul de glasuri din jurul lui. Dar, la primul zgomot a! Amplificatorului, sări în picioare și luă repede microfonul.

— Alo, Vancouver, strigă Janet. Suntem pe direcția 265 așa cum ai spus. Terminat.

— 714. E foarte bine, zise Treleaven cu o falsă veselie. Te descurci splendid. Hai s-o facem din nou, da? Va fi ultima oară înainte de a ajunge la aeroport, George, așa că fă-o bine.

Controlorul vorbea la telefon încet, dar agitat.

— Da, or să sosească în jumătate de oră. Haideți să ne punem pe treabă.

ZECE.

Spencer încercă să-și întindă picioarele amorțite. Parcă tot trupul îi fusese bătut și învinețit. În neliniștea lui și în efortul de concentrare depusese o energie aproape nenecesară, astfel că, în clipa în care se relaxă puțin, se simți total vlăguit. Era conștient că mâinile îi tremurau, dar nu încercă să le oprească. Tot timpul, aceea voce lăuntrică, acum la fel de reală și de independentă pentru el ca și cea din căști, își continua monologul insistent, spunându-i: „Orice ar fi, nu

ceda. Dacă cedezi, ești terminat. Nu uita, așa a fost de multe ori în război. Credeai că erai terminat atunci – epuizat, fără nici uri pic de vlagă în tine. Dar întotdeauna mai rămânea ceva – o ultimă rezervă pe care n-ai știut niciodată că o ai.”

Se uită ia Janet, forțându-se să vorbească.

— Cum a fost de data asta? O întrebă el, știind că era la un pas de a ceda nervos.

Ea păru să sesizeze scopul întrebării lui.

— Foarte bine, spuse ea cu vioiciune. Oricum, căpitanul Treleaven mi s-a părut mulțumit, dumitale nu?

— Nici nu l-am auzit, spuse el mișcându-și capul când într-o parte când în alta pentru a-și dezmorți gâtul. Sper doar că asta-i tot. De câte ori am făcut exercițiul ăsta până acum – de trei ori? Dacă ne zice să-l mai facem o dată, nu știu...

„Ușurel”. Se admonestă el. „N-o lăsa să vadă în ce hal ești.” Ea se aplecase spre el și-i ștergea fața și fruntea cu o batistă. „Haide, calmează-te. E doar o reacție nervoasă. Gândește-te la Treleaven în ce poziție se află. El este în siguranță pe pământ, dar dacă uită ceva...”

— Ai văzut, răsare soarele, spuse Janet.

— Sigur, minți el ridicându-și privirea.

Chiar și spre vest covorul de nori era pătat de trandafiriu și auriu și cerul începuse să se lumineze vag. Spre sud văzu vârfurile munților, izolate asemeni unor insule pe un ocean de vată.

— Nu mai avem mult, zise el, după care făcu o pauză. Janet?

— Da.

— Înainte să ajungem jos, mai aruncă o ultimă... Vreau să spun, mai uită-te o dată la piloți. Probabil că o să ne cam zgâlțâim puțin și n-aș vrea să fie azvârliți de colo-colo.

Janet îi aruncă un zâmbet de recunoștință.

— Poți să te descurci singur o clipă?

— Nu-ți face griji, o să dau un chiot imediat.

Ea își scoase căștile și se ridică de pe scaun. În clipa în care se întoarse, ușa cabinei se deschise și Baird aruncă o privire înăuntru.

— Ah, ai terminat cu radioul, zise el.

— Tocmai voiam să mă mai uit la căpitan și co-pilot, să văd dacă stau bine.

— Nu-i nevoie, îi spuse el. Am făcut-o eu acum câteva minute, când voi erați ocupați.

— Cum mai stau lucrurile în spate, doctore? Îl întrebă Spencer.

— De aceea am și venit încoace, spuse Baird încordat. Începem să intrăm în criză de timp – foarte repede.

— Ai nevoie să cerem vreun sfat celor de la sol?

— Aș fi vrut să verific diagnosticul cu un medic de-acolo, dar bănuiesc că e mai important să lăsăm spațiul liber pentru pilotare. Cam cât mai durează?

— Cam în jumătate de oră, cred. E bine?

— N-am idee, spuse Baird nesigur.

Se ținea de spătarul scaunului lui Spencer și oboseala era evidentă în tot trupul lui. Era în cămașă și-și scosese cravata.

— Doi pacienți sunt într-o stare extrem de gravă, zise el. Nu știu cât mai rezistă fără un tratament adecvat. Dar nu mult, asta-i sigur. Iar alții or să ajungă în aceeași stare cât de curând.

Spencer se strâmbă.

— Te ajută cineva?

— Fii convins – altfel n-aș fi putut să mă descurc. Un tip în mod deosebit – cel din Lancashire – e un...

Căștile prinseră viață.

— Alo, 714. Aici Vancouver. Terminat.

Spencer îi făcu semn lui Janet să se așeze din nou pe scaun și ea își puse repede căștile.

— Eh, o să mai trec pe-aici, zise Baird. Succes, oricum.

— Stai puțin, spuse Spencer făcându-i semn fetei.

— Aici 714, confirmă Janet în microfon. Vom relua legătura peste o clipă.

— Doctore, spuse Spencer repede, nu vreau să te mint. S-ar putea să fie urât de tot. Se poate întâmpla orice.

Doctorul nu spuse nimic.

— Înțelegi ce vreau să spun. S-ar putea să-i cam zgâlțâie acolo în spate. Ai grijă să stea la locurile lor, da?

Baird păru să se gândească bine la acele cuvinte, după care spuse pe un ton posomorit:

— Să faci tot ce poți și lasă restul în seama mea.

După aceea îl bătă pe umăr și ieși din cabină.

— Bine, îi zise Spencer fetei.

— Dă-i drumul, Vancouver, spuse ea.

— Alo 714, se auzi vocea limpede și încrezătoare a lui Treleaven. Acum, că ai mai respirat puțin, hai să ne-apucăm iarăși de treabă, George. Ar trebui să mă auzi bine acum. Terminat.

— Spune-i că am stat câteva minute cu picioarele sus, zise Spencer. Și mai spune-i că se aude ca un nouar la baseball.

— Ne-am odihnit puțin și vă auzim ca pe nouar la baseball, spuse Janet.

— Foarte bine, George. Lecțiile noastre de pilotaj te-au încetinit

puțin, deși totul va fi spre bine, fiindcă se va lumina puțin până vei ajunge. Ești gata să-ncepi să pierzi din înălțime. Mai întâi aș vrea să vorbesc cu Janet. Mă ascuți, Janet?

— Alo, Vancouver. Da, vă aud.

— Janet, când o să efectuăm aterizarea, am vrea să urmezi instrucțiunile în caz de urgență pentru protejarea pasagerilor. Înțelegeți? Terminat.

— Înțeleg, domnule căpitan. Terminat.

— Încă ceva, Janet. Chiar înainte de aterizare îl vom ruga pe pilot să dea sonerie de urgență. George, comutatorul pentru sonerie este chiar deasupra scaunului co-pilotului și e roșu.

— Îl vezi? Întrebă Spencer fără să-și ridice privirea.

— Da, spuse Janet, e aici.

— Bine. Nu uita de el.

— Janet, acesta va fi semnalul tău pentru măsurile de siguranță finale pentru că, după aceea, vreau să te duci în spate, la pasageri.

— Spune-i nu, interveni Spencer. Am nevoie de tine aici în față.

— Alo, Vancouver, zise Janet. Înțeleg instrucțiunile, dar pilotul are nevoie de ajutorul meu. Terminat.

Urmă un moment îndelungat de pauză, după care:

— Bine, 714, spuse Treleaven. Îmi dau seama de situație. Dar, Janet, e datoria ta să te asiguri că toți pasagerii cunosc instrucțiunile în caz de prăbușire. Ai putea să delegi pe altcineva s-o facă?

— Ce zici de doctor? Sugeră Spencer.

Janet înclină din cap.

— Are și așa destule griji, zise ea.

— Să mai aibă câteva, se răsti el. Trebuie să te am aici lângă mine, altfel n-avem nici o șansă să ajungem jos.

Ea ezită și apoi apăsă pe buton pentru a transmite.

— Alo, Vancouver. Doctorul Baird va trebui oricum să supravegheze pasagerii bolnavi. Cred că e cel mai indicat pentru a le face instructajul. Mai 3 cineva care îl ajută. Terminat.

— Alo, Janet. Foarte bine. Acum du-te și explică-i totul doctorului cu foarte mare grijă. Nu trebuie să existe nici o posibilitate de greșeală. Anunță-mă când ai terminat.

Janet își scoase căștile și se ridică de pe scaun.

— Acum, George, continuă Treleaven, ai grijă să menții cursul actual: te corectez eu dacă va fi nevoie. Acum, din moment ce te apropii de aeroport, o să facem o verificare a lucrurilor cu adevărat esențiale din carlingă. Vreau să te familiarizezi cu ele din mers. De unele o să-ți aduci aminte de pe vremuri. Trebuie să fii sigur că știi unde se află fiecare. Dacă ai vreo îndoială, spune-mi acum. O să repetăm de câte ori vrei, dar în momentul în care o să aterizezi, trebuie să procedezi absolut corect. O să-ncepem cu prima verificare

imediat cum se întoarce Janet.

În camera de control din Vancouver, Treleaven scoase o țigară stinsă din gură și o aruncă, după care se uită la ceasul electronic de pe perete și apoi la controlor.

— Cât combustibil au? Întrebă el.

Grimsell luă mapa de pe masă.

— Suficient pentru nouăzeci de minute, zise el.

— Care-i treaba, căpitane? Întrebă Burdick. Crezi că e destul timp pentru ocoluri și apropieri?

— Trebuie să fie. E vorba de un prim zbor al unui om. Dar fii foarte atent, domnule Grimsell. Trebuie să fim pregătiți în caz că hotărâsc ca ultimă soluție prăbușirea în apă.

— Domnule Burdick, președintele dumneavoastră pe fir, strigă centralistul.

Burdick scose o înjurătură.

— Tocmai acum s-a găsit să sune și el! Spune-i că nu pot să vorbesc acum. Fă-i legătura cu biroul companiei. Stai puțin. Dă-mi mie biroul mai întâi, zise el și ridică receptorul așteptând nerăbdător. Tu ești Dave? Harry, la telefon. O surpriză pentru tine: Bătrânul e pe fir. Vrăjește-I cât poți mai bine. Spune-i că 714 e sub control și că rugăciunile lui sunt la fel de bune ca ale noastre. O să-l sun imediat... Imediat cum o să am ce să-i spun. Pe urmă, presupun că va trebui să se urce într-un avion și să vină înapoi. Așa, băiete.

Ținând receptorul acoperit cu mâna, asistentul îi spuse controlorului:

— E Howard. Zice că reporterii...

— Dă-mi-l mie, țipă controlorul, smulgându-i receptorul din mână. Ascultă, Cliff. Să știi că nu mai primim nici un telefon. Lucrurile sunt prea critice acum. Da, știu. Dacă au ochi, or să vadă singuri, zise el și trânti receptorul.

— Băiatul ăsta a făcut treabă bună, mormăi Burdick.

— Așa e și reporterii ăia și-o fac pe-a lor de a nu sta liniștiți, spuse controlorul. Dar acum nu putem să pierdem vremea cu ei.

Treleaven stătea lângă panoul radio, bătând cu degetele absent și cu privirea ațintită asupra ceasului. Afară, operațiunile erau în plină desfășurare, într-un spital, o soră închise telefonul și vorbi apoi cu un doctor care se afla la o masă alăturată. Îi dădu haina, și-o puse și ea pe a ei și ieșiră repede, iar, câteva clipe mai târziu, ușa garajului se deschise, lăsând să iasă ambulanțele una după alta.

La una din bazele de pompieri din oraș, oamenii dintr-unul din cele câteva echipaje care erau ținute de rezervă până în ultimul moment, trântiră cărțile de joc pe masă și dădură fuga la ușă când auziră alar ma, înșfăcându-și echipamentul din mers. Ultimul care ieși, se întoarce iute la masă și se uită la cărțile unuia din adversarii săi. Ridică o sprinceană și apoi porni alergând după colegii săi.

În zona micului grup de case din preajma Podului Sea Island, care se aflau în linie dreaptă cu aerodromul, polițiștii încărcau familiile în două autobuze, majoritatea oamenilor având haine de stradă puse în grabă peste cele de noapte. O fetiță care se tot uita spre cer, se împiedică în pijama și fu luată repede de un polițist și urcată într-un autobuz, după care el îi făcu semn șoferului să pornească.

— Alo, Vancouver, spuse Janet cu răsuflarea tăiată. Am dat toate instrucțiunile necesare. Terminat.

— Bravo, spuse Treleaven, ușurat. Acum fi atent, George, continuă el repede, timpul curge puțin împotriva noastră. Întâi, fixează altimetrul la 30,1. Pe urmă, manevrează regulatorul încet, dar păstrează viteza constantă până când o să pierzi câte 500 de picioare pe minut. Urmărește cu foarte mare atenție instrumentele. Va trebui să cobori destul de mult prin nori.

Spencer își încleștă degetele pe regulatoare și le dădu ușor înapoi. Indicatorul de urcare și coborâre oscilă puțin în dreptul lui 600, după care urcă din nou și rămase nemișcat la 500.

— Uite norul, spuse el când firava lumină a zorilor fu acoperită brusc. Întreabă-l cât de jos e norul.

Janet repetă întrebarea.

— Plafonul e la aproximativ 2000 de picioare și tu ar trebui să ieși din nor la vreo cincisprezece mile de aeroport, zise Treleaven.

— Spune-i că suntem fixați la 500 de picioare pe minut, zise Spencer. Janet se conformă.

— Foarte bine, 714. Acum, George, partea care o să urmeze o să fie puțin mai complicată. Nu-ți întrerupe concentrarea. Verifică încontinuu indicatorul de coborâre. Dar, în același timp, dacă poți, localizează și comenzile pentru o primă repetiție a procedurii de aterizare. Crezi că poți?

Spencer nu se sinchisi să mai răspundă. Privirea i se fixă asupra panoului, strânse din buze și dădu din cap, expresiv.

— Da, Vancouver, răspunse calmă Janet. O să-ncercăm.

— Bine. Dacă ceva n-o să fie în regulă, să-mi spuneți imediat.

Treleaven îndepărtă o mână care-i atinsese brațul pentru a-l întrerupe. Își îngustase ochii și se uita din nou fix la punctul imaginar de pe perete, închipuindu-și carlinga avionului.

— George, va trebui să faci următoarele lucruri. Mai întâi, să pui în funcțiune servomotorul cu pompă hidraulică. Nu uita, trebuie să-ți fixezi lucrurile astea în minte – să nu faci nimic acum. Dispozitivul e în partea stângă a panoului, și în stânga giroscopului. Ai înțeles? Terminat.

O auzi pe Janet răspunzând:

— Pilotul știe asta, Vancouver și a localizat comutatorul.

— Bine, 714. Uimitor cum îți aduci aminte de unele lucruri, nu-i așa,

George? Spuse Treleaven și-și șterse ceafa cu o batistă. Apoi va trebui să închizi dispozitivul de pe dejivrare. Acesta ar trebui să fie acum în funcțiune și se află în dreapta panoului, în fața lui Janet. Urmărești indicatorul de coborâre, George? Următorul pas, presiunea lichidului de frână. Sunt două dispozitive, unul pentru frâna interioară și unul pentru cea exterioară. Sunt imediat în dreapta servomotorului hidraulic pe care l-ai localizat adineauri. Terminat.

După o pauză, Janet confirmă.

— Le-am găsit, Vancouver. Arată între 950 și 1010 livre – pe inch pătrat?

— Fiecare.

— Atunci e în regulă dar trebuie verificate din nou înainte de aterizare. Acum, lângă genunchiul stâng al lui Janet se află comutatoarele pentru inter-răcitorul babordului și cel al tribordului. Sunt marcate foarte clar. Vor trebui deschise la maximum. Ai tu grijă de asta, Janet, da? Deschise la maximum. Următorul și cel mai important lucru este trenul de aterizare. Ai efectuat exercițiul ăsta, dar, mai întâi, recapitulează-l bine în minte, începând cu mișcarea eleroanelor și încheind cu coborârea completă a roților și blocarea lor. Eleroanele trebuie coborâte complet doar când avionul este foarte aproape de sol și ești sigur că intri pe pistă. O să te dirijez eu atunci. Ați înțeles amândoi? Terminat.

— Spune-i că da, mulțumesc, zise Spencer fără să-și ia ochii de la panou.

Umărul începuse să-l doară îngrozitor, dar exclude acest lucru din minte.

— Bine, 714. Când roțile or să fie coborâte, dispozitivul de pompare a combustibilului va trebui deschis, altfel ai putea rămâne fără combustibil, exact într-un moment critic.

— Am înțeles, Vancouver, spuse Janet cu un glas stins.

— Apoi va trebui să vă ocupați de elice până când se vor aprinde luminile verzi de sub comutatoare. Presupun că trebuie să-i atingă genunchiul drept al lui George. Le-ați văzut?

— Pilotul zice că da, Vancouver.

— În ultimul rând, supraalimentatoarele. După ce roțile vor fi coborâte, acestea vor trebui fixate în poziție de decolare – adică în sus. Sunt, bineînțeles, cele patru manete din stânga reguletoarelor. Bine. Aveți întrebări? Terminat.

Spencer se uită la Janet disperat.

— Există o singură problemă, spuse el. N-o să ținem minte nimic.

— Alo, Vancouver, zise Janet. Nu credeam că o să ne putem aminti totul.

— Nici nu trebuie, 714. O să vi le amintesc eu la momentul potrivit. Mai sunt și alte lucruri cu care o să ne confruntăm. Vreau să repet cu

tine toate aceste operații, George, pentru ca atunci când o să fie nevoie, să le efectuezi fără să-ți pierzi prea mult concentrarea. Nu uita, e doar un exercițiu. Trebuie să pilotezi în continuare.

— Întrebă-l de timp, zise Spencer. Cât timp avem la dispoziție? Janet puse întrebarea în microfon:

— Așa cum ți-am mai spus, George, ai tot timpul din lume – dar nu trebuie să pierdem nici un moment. Vei fi deasupra aeroportului peste vreo șapte minute. Nu lăsa să te tulbure treaba asta. O să exersăm cât vrei de mult, spuse Treleaven, după care făcu o pauză. Radarul anunță că e nevoie de o corectare a cursului, George. Schimbă direcția cu cinci grade, la 260, te rog. Terminat.

Treleaven închise microfonul și vorbi cu controlorul.

— Se apropie. Imediat cum o să avem contact vizual, îi pun să facă oculuri și să exerseze. O să vedem atunci cum or să stea lucrurile.

— Totul e aranjat aici, spuse controlorul, după care îi strigă asistentului său: Toată lumea de pe aerodrom să fie în alertă.

— Alo, Vancouver, se auzi vocea lui Janet în amplificator. Am schimbat cursul la 260. Terminat.

— Bine, 714, spuse Treleaven trăgându-și pantalonii în sus cu o mână. Hai să verificăm înălțimea, te rog. Terminat.

— Vancouver, înălțimea noastră e de 2500 de picioare, răspunse Janet, după câteva secunde.

În căști, Treleaven îl auzi pe operatorul radar anunțând:

— Cincisprezece mile de aerodrom.

— E foarte bine, George, spuse el apoi. O să ieși din nor dintr-o clipă în alta. Imediat după aceea să te uiți după farul aeroportului.

Terminat.

— Vești proaste, îi spuse Burdick. Vremea se strică A început să plouă din nou.

— N-avem ce face acum, zise Treleaven. Sună Turnul, îi spuse el apoi controlorului. Spune-le să aprindă toate luminile. O să urcăm și noi imediat. Vreau ca radioul lor să fie fixat pe aceeași frecvență, pentru că Spencer n-o să aibă timp să stea să schimbe canalele.

— Am înțeles! Spuse controlorul ridicând un receptor.

— Alo, 714, strigă Treleaven. Ești la cincisprezece mile de aeroport. Mai ești în nor, George? Terminat.

Urmă o pauză îndelungată. Deodată, se auziră niște paraziți și cuvintele lui Janet.

— Ridică foarte ușor. Mi s-a părut că văd ceva. Nu sunt. Sigură. Ba da, uite! Îl văd! Dumneata îl vezi, domnule Spencer? E drept în față. Vedem farul, Vancouver!

— Dumnezeule, au trecut, îi spuse Treleaven lui Burdick. Bine, George. Strigă el apoi în microfon, rămâi la 2000 de picioare și așteaptă instrucțiuni. Mă duc în Turnul de control, așa că n-o să mă

mai auzi câteva minute. O să decidem care pistă va fi folosită, ca să poți ateriza în vânt. Dar înainte o să faci câteva exerciții. Terminat.

Îl auziră pe Spencer spunând:

— Lasă-mă pe mine, Janet.

Se auziră câteva frânturi de conversație, după care vocea lui Spencer răsună din nou în amplificator.

— Gata, Vancouver. Situația de-aici nu permite acest lucru. Venim direct.

— Poftim! Strigă Burdick. Nu se poate!

— Nu te prosti, George, spuse Treleaven repede. Trebuie să exersezi puțin.

— Continui coborârea, spuse Spencer și vocea îi tremură ușor. Aici sunt oameni pe moarte. Pe moarte! Nu puteți să-nțelegeți? Am tot atâtea șanse din prima cum aş avea și după al zecelea exercițiu. Vin direct.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, zise controlorul.

— Nu, n-avem timp să ne certăm, spuse Treleaven care era alb ca varul și o venă îi zvâcnea în tâmplă. Trebuie să acționăm rapid. Eu zic că n-avem încotro. El e la comanda avionului. O să-i accept hotărârea.

— Dar nu poți să faci asta, protestă Burdick. Nu-ți dai seama...

— Bine, George, dacă așa vrei tu, strigă Treleaven în microfon. Rămâi pe recepție. Ne ducem în Turn acum. Succes tuturor! Ne auzim peste câteva clipe.

Își scoase repede căștile, aruncându-le și le strigă celorlalți:

— Haideți repede.

Cei trei bărbați ieșiră din încăpere, alergând pe coridor, Burdick încheind coloana. Fără să dea vreo atenție liftului, urcară în fugă scările, gata să răstoarne pe cineva care tocmai cobora și dădură buzna în Turn. Un operator stătea în fața ferestrei imense, scrutând prin binoclu cerul care începea să se lumineze.

— Uite-I! Strigă el și Treleaven luă repede un alt binoclu, se uită o clipă și-l lăasă în jos.

— Bine, zise el gâfâind. Haideți să ne hotărâm asupra pistei.

— Zero-opt, spuse operatorul. E cea mai lungă și în bătaia vântului.

— Radarul! Strigă căpitanul.

— Aici, domnule.

Treleaven se duse spre o masă laterală pe care se vedea un plan al aeroportului sub geam. Folosi o carioca groasă pentru a marca ruta propusă a avionului.

— Uitați cum o să facem. Acum e cam pe-aici. O să-l facem să se ntoarcă și, în același timp, o să-l facem să coboare la o mie de picioare. O să încep verificarea de dinainte de aterizare aici, după care o să treacă peste strâmtoare și o să cotească ușor în final. E clar?

— Da, domnule căpitan, spuse operatorul. Treleaven luă o pereche

de căști care i se oferă și le puse.

— E făcută legătura cu sala radarului? Întrebă el.

— Da.

Controlorul vorbea în microfonul-telefon.

— Turnul către toate vehiculele de salvare. Pista este zero-opt. Zero-opt. Lucrătorii aeroportului să ocupe pozițiile unu și doi.

Echipamentul civil, poziția trei. Toate ambulanțele, pozițiile patru și cinci. Repet, nici un vehicul nu trebuie să plece din loc înainte ca avionul să treacă de el. Dați-i drumul.

Aplecându-se deasupra consolei de comandă, căpitanul apăsă pe butonul unui microfon de birou. Lângă cotul său, benzile unui magnetofon începură să se învârtesc.

— Alo, George Spencer, spuse el pe un ton calm. Aici Paul Treleven în Turnul de control Vancouver. Mă auzi? Terminat.

Vocea lui Janet umplu încăperea.

— Da, domnule căpitan. Vă auzim foarte clar. Terminat.

În receptor, operatorul radar anunță calm:

— Zece mile. Să schimbe direcția la 253.

— Bine, George. Te afli la zece mile de aeroport. Schimbă direcția la 253 și coboară până la o mie de picioare. Janet dă anunțul de dinaintea aterizării. Niciunul din voi să nu mai transmite nimic decât dacă aveți întrebări de pus.

Luând mâinile pe rând de pe manșă, Spencer, își dezmoțî degetele și izbuti să-i arunce un zâmbet fetei de lângă el.

— Janet, fă-ți treaba, îi spuse el.

Ea luă un microfon de pe peretele cabinei și apăsă pe buton, după care începu să vorbească.

— Atenție, vă rog. Atenție, toată lumea, spuse ea și vocea îi tremură ușor. Vă rog să vă reluați locurile și să vă puneți centurile de siguranță. Vom ateriza peste câteva minute. Vă mulțumim.

— Bravo, o felicită el. Ca orice aterizare normală, nu?

Ea încercă să zâmbească și-și mușcă buzele.

— Eh, nu chiar, zise ea.

— Ai foarte mult curaj, spuse Spencer cu seriozitate. Aș vrea să știi că n-aș fi reușit să ajung până aici fără...

Se întrerupse, mișcând ușor palonierul și manșa, așteptând un răspuns din partea avionului.

— Janet, spuse el, uitându-se la inclinometru, nu mai avem prea mult timp. O să se întâmple ceea ce am știut că o să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Dar aș vrea să fiu convins că înțelegi de ce trebuie să încerc să duc avionul jos din prima.

— Da, spuse ea încet, înțeleg.

Îi pusese centura de siguranță și-și ținea mâinile împreunate în poală.

— Aș vrea să-ți mulțumesc, continuă el. N-am făcut nici o

promisiune la început, n-o să fac nici acum. Știi cât de puțin mă pricep. Dar n-ar fi ajutat la nimic dacă m-aș fi învățat în jurul aeroportului. Iar câțiva din cei din spate se simt mai rău cu fiecare minut. Ar fi mai bine dacă ar ajunge la spital cât mai repede.

— Ți-am spus, nu-i nevoie să te explici.

El îi aruncă o privire, speriat că se expusese prea mult în fața ei, dar ea se uita la indicatorul vitezei aerului, așa că el nu-i vedea fața. Lunecând pe sub avion, se vedeau luminile depărtate ale aeroportului, care păreau extrem de mici, asemeni unor mărgeluțe de culoare roșie ca ambra.

Își simțea inima bătând cu putere în timp ce făcea ultimele pregătiri de parcă ar fi fost conștient tot că ceea ce mai rămăsese din viața lui putea fi măsurat acum în minute, chiar în secunde. Se privi cu un ochi critic, un om care făcea mișcările necesare pentru a aduce avionul la sol.

Se auzi spunând:

— Pornim, deci. Asta e, Janet. Încep să pierd din înălțime – acum.

UNSPREZECE.

Harry Burdick lăsa binoclul jos și i-l dădu înapoi controlorului Turnului.

Din balconul de observație, care înconjura Turnul, cei doi bărbați aruncară o ultimă privire aerodromului, cisternelor de benzină trase departe de platformele din fața hangarelor, care se vedeau destul de clar în lumina zorilor. Zgomotul constant al motoarelor camioanelor din capătul îndepărtat al pistei părea să se adauge la atmosfera apăsătoare și încordată care învăluia tot aeroportul.

Căutând în minte o posibilă greșeală, Burdick se gândi din nou la planul lui Treleaven. Avionul avea să apară la o înălțime de mai puțin de două mii de picioare, trecând pe deasupra Strâmtoarei Georgia și coborând treptat, în timp ce se efectuau ultimele verificări ale carlingăi. Apoi avea să facă un ocol larg, pentru ca pilotul să aibă destul timp ca să-și regleze coborârea și să intre pe pistă.

Un plan bun, care avea să beneficieze și de lumina zorilor care creștea din ce în ce. Își dădu seama ce însemna totul pentru pasagerii care se simțeau bine și erau conștienți. Aveau să privească Sea Island și aeroportul trecând pe sub ei, apoi insula din nou, când pilotul avea să facă ultimele manevre înainte de aterizare. Burdick simțea, ca și cum ar fi fost acolo cu ei, tensiunea sufocantă, cumplita realizare a faptului că, poate, priveau moartea în față. Se cutremură deodată. Numai în cămașa leoarcă de sudoare, fără haină, simți frigul dimineții ca pe un cuțit.

Avu senzația că era suspendat în timp, de parcă întreaga lume și-ar fi ținut răsuflarea.

— Suntem pe direcția 253, se auzi limpede vocea fetei în

amplificator. Și pierdem înălțime, foarte repede.

Burdick îl privi neliniștit pe tânărul de lângă el. Fără să scoată un cuvânt, se întoarseră și intrară în Turnul de control împrejmuit de geamuri. Treleaven și Grimsell stăteau ghemuiți în fața microfonului, cu chipurile scăldate în lumina verzuie a radarului montat în consolă.

— Vântul mai este bun? Întrebă căpitanul.

Grimsell încuviință.

— Bate ușor peste pista zero-opt, dar tot asta e cea mai bună. E cea mai lungă.

— Radar, spuse Treleaven în căști, ține-mă la curent tot timpul, indiferent dacă mă auzi sau nu. Asta nu-i o dirijare normală. Treci peste regulament în clipa în care 714 dă de necazuri. Intervii imediat.

Burdick îl bătu pe umăr.

— Căpitane, ce-ar fi să încerci să-l convingi să mai aștepte – măcar până când o să fie lumina mai bună și...

— Hotărârea a fost luată, zise Treleaven scurt. Tipul e destul de nervos. Dacă ne certăm cu el acum, e terminat.

Burdick ridică din umeri și se depărtă. Treleaven continuă mai încet:

— Te înțeleg, Harry. Dar înțelegi și tu cum se simte el înconjurat de atâtea aparate pe care nu le-a văzut niciodată. E pe muchie de cuțit.

— Și dacă n-o să aterizeze bine? Intervenii Grimsell. Care ți-e planul?

— Probabil că o să aterizeze bine, spuse Treleaven sumbru. O să așteptăm până când o să fie evi dent că nu mai are nici o șansă și atunci o să-ncerc să insist să coboare în ocean.

Ascultă o clipă cuvintele operatorului radar în căști, după care apăsă, pe butonul microfonului.

— George. Lasă viteza să revină la 160 de noduri și menține-o așa.

Amplificatorul prinse viață când 714 intră pe recepție. Urmă o pauză îndelungată până când Janet spuse:

— Pierdem înălțime în continuare. Terminat.

Asemeni unui păsări uriașe și amenințătoare, Empress trecu încet pe deasupra capătului dinspre vest al lui Lansdowne Race Track, ascuns acum de ceață și peste brațul râului Fraser. În dreapta, podul care unea continentul de Sea Island abia se deslușea.

— Bine, zise Treleaven. Acum fixează comutatorul pentru temperatura carburatorului la rece.

— Și combustibilul? Întrebă Burdick repede.

— Am verificat mai devreme, spuse Grimsell. E pe rezervoarele principale acum.

În avion, Spencer se uita încordat de la un comutator la altul. Chipul îi era ca o mască rigidă. Auzi vocea lui Treleaven reluându-și monologul care părea să nu se mai sfârșească.

— Acum fixează supraalimentatoarele. Nu te grăbi.

— Le vezi, Janet? Întrebă Spencer neliniștit.

— Da, da, le-am găsit, zise ea după care adăugă repede: Uite – aeroportul e chiar sub noi! Se vede pista lungă principală.

— Suficient de lungă, sper, zise Spencer printre dinți, fără să ridice privirea.

Era conștient de faptul că linia orizontului se ridica și cobora în fața lui, dar nu îndrăznea să-și ia ochii de la panou.

— Acum coboară eleroanele cu 15 grade, spuse Treleaven. 15 grade – până la a doua gradație. După aceea, scade viteza la 140 de noduri și continuă zborul drept. Imediat după ce-ai făcut asta, pune în funcțiune servomotorul cu pompă hidraulică – lângă giroscop, în stânga.

Treleaven îl auzi în căști pe operatorul radar:

— Să schimbe direcția la 225. Înălțimea variază, căpitane. E peste tot. De la nouă sute la o mie trei sute de picioare.

— Schimbă cursul la 225, spuse Treleaven. Și fii atent la înălțime – e prea neregulată. Încearcă să rămâi constant la o mie de picioare.

— Coboră foarte repede, spuse operatorul. 1100... 1000... 900... 800... 700...

— Fii atent la înălțime! Îl preveni Treleaven. Ține botul sus!

— Recuperează din înălțime! Strigă Treleaven. Urcă înapoi! Ai nevoie de o mie de picioare.

— 550... 450..., zise operatorul cu o voce calmă, dar asudând. Nu este timp căpitane. 400... 400... 450...

— Urcă. 500...

O clipă, Treleaven își pierdu cumpătul. Își scoase căștile brusc și se întoarse spre Burdick.

— Nu poate! Strigă el. Bineînțeles că nu poate!

— Continuă să-i vorbești! Strigă Burdick, apucându-l de braț. Vorbește-i în continuare, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-i ce să facă.

Treleaven apucă microfonul repede.

— Spencer, nu poți să vii direct! Zise el repede. Ascultă-mă. Trebuie să faci câteva exerciții înainte. Mai ai combustibil pentru două ore de acum încolo, la înălțime, omule! La înălțime!

— Ar fi bine să înțelegi un lucru acolo jos. Vin direct. Mă auziți? Vin direct. Aici sunt oameni care or să moară în jumătate de oră cel mult, nu mai vorbim de două ore. Poate o să îndoi puțin avionul – e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Haideți să continuăm. Cobor trenul de aterizare acum.

Îl auziră spunând:

— Coboară roțile, Janet.

— Bine, George, bine, spuse Treleaven, punându-și căștile din nou.

Își recăpătase stăpânirea de sine, dar un mușchi al feței îi zvâcnea convulsiv. Închise ochii o secundă, apoi îi deschise și vorbi cu tonul

impersonal de la început:

— Dacă ai coborât trenul de aterizare, verifică dacă sunt aprinse luminile verzi, da? Rămâi pe direcția de 225. Ai grijă să-ți păstrezi viteza acum că roțile sunt coborâte. Uită-te dacă presiunea lichidului de frână e în jur de 1000 de livre. Dacă este, nu răspunde. Mă auzi? Spuneți-mi dacă vorbesc prea repede. Apoi inter-răcitoarele...

Vocea lui Treleaven umplea Turnul de control, în timp ce Burdick se duse la fereastră, scrutând orizontul. Lumina zorilor era întârziată de norii denși. Îl auzi pe Treleaven spunând să întoarcă la stânga cu o sută optzeci de grade, subliniind că trebuia să vină încet, în timp ce se făceau ultimele verificări. Tonul vocii căpitanului alcătuia un fundal perfect pentru gândurile directorului de companie îngrijorat.

— Asta este, într-adevăr, o chestie teribilă, îi spuse el unui operator din apropiere care se strâmbă. Un lucru e sigur, continuă Burdick. Orice s-ar întâmpla, în următoarele două-trei minute, aici o să fie coșmar.

Se căută de țigări, dar apoi se răzgândi.

— Janet, citește-mi vitezele, spuse Spencer.

— 130..., începu ea, 125... 120... 125... 130...

În Turnul de control, Treleaven ascultă în căști vocea operatorului radar.

— Înălțimea continuă să varieze. 900 de picioare.

— George, lasă viteza să revină la 120 de noduri. Repet. Viteza aerului 120, spuse el și se uită la ceas. La-o ușurel acum.

— Continuă să piardă înălțime, spuse operatorul radar. 800 de picioare... 750... 700...

— Pierzi înălțime! Strigă Treleaven. Pierzi înălțime. Ridică-te – ridică-te! Trebuie să te menții la 1000 de picioare.

Janet continuă să citească vitezele:

— 110... 110... 105... 110... 110... 120... 120... 120... Constant la 120...

— Ridică-te... Ridică-te! Spuse Spencer printre dinți, trăgând de manșă. Ce greoi e! Nu vrea să răspundă deloc! Nu răspunde.

— 125... 130... 130... Constant la 130...

— Înălțimea e de 900 acum, zise operatorul radar. 950... la 1000 acum. Se menține la 1000.

— Ne apropiem de ultima fază, îi strigă Treleaven controlorului Turnului. Stingeti luminile de pe piste, în afară de cele de pe zero-opt.

După aceea vorbi în microfon:

— La o direcție între 074 și 080. Fii atent la viteză și la înălțime. Rămâi la 1000 de picioare până când îți spun eu.

Șirurile de lumini se stinseră pe rând, rămânând doar cele de pe marginile pistei principale.

— Când ești pregătit, aliniază-te cu pista pe care o vezi în față,

George. Plouă, așa că va trebui să pui ștergătoarele în funcțiune. Comutatorul e în dreapta, în partea co-pilotului și e marcat.

— Caută-I, Janet, zise Spencer.

— Menține-te la înălțimea de o mie de picioare, George. Ai destul timp. Spune-i lui Janet să caute comutatorul pentru luminile de aterizare. E pe panoul de deasupra capului, puțin mai la stânga. Menține înălțimea constantă.

— Ai găsit comutatorul? Întrebă Spencer.

— O clipă... Da, l-am găsit.

Spencer aruncă o privire înainte.

— Dumnezeule, îngăimă el.

Luminile pistei păreau niște puncte mici și sclipitoare în lumina slabă a zorilor. Își eliberă o mână pentru o secundă pentru a-și șterge ochii care lăcrimau din cauza concentrării.

— Corectează cursul, spuse Treleaven. Menține-ți înălțimea, George. Acum ascultă cu atenție, încearcă să atingi solul cam la un sfert din lungimea pistei. Bate un vânt slab dinspre stânga, așa că fii pregătit cu palonionul drept. Dacă aterizezi prea repede, folosește frâna de urgență. Poți s-o faci trăgând de mânerul roșu din fața ta. Și, dacă nici asta nu te ajută să te oprești, închide cele patru comutatoare de contact de deasupra capului tău.

— Vezi comutatoarele, Janet?

— Da.

— Dacă o să vreau să fie închise, treaba asta va trebui făcută foarte repede, zise Spencer. Așa că, dacă strig, să nu pierzi nici o clipă.

Gâtletul îi era uscat și parcă era plin de nisip.

— Bine, șopti Janet și-și împreună mâinile ca să le uprească din tremurat.

— N-o să mai dureze mult, oricum. Cum e cu soneria de urgență?

— N-am uitat. O să apăs pe buton înainte să luăm contact cu solul.

— Fii atentă la viteză. Citește.

— Să începă coborârea, zise operatorul radar. 400 de picioare pe minut. Să verifăce trenul de aterizare și eleroanele. Să mențină cursul actual.

— Bine, George, coboară eleroanele complet, spuse Treleaven. Adu viteza la 115 și începi să pierzi din înălțime până la 400 de picioare pe minut. Menține cursul actual.

Se întoarse apoi spre Grimsell.

— Toată lumea e pregătită pe aerodrom? Controlorul încuviință.

— Atât cât pot fi de pregătiți.

— Atunci, asta este. Peste un minut o să știm. Ascultară zgomotul motoarelor din ce în ce mai puternic. Treleaven luă un binoclu.

— Janet, coboară eleroanele complet! Ceru Spencer și ea coborî maneta la maximum. Înălțimea și viteza – care sunt?

— 1000 de picioare... Viteza 130... 800 de picioare, viteza 120... 700 de picioare, viteza 105. Coborâm prea repede!

— La din nou înălțime! Strigă Treleaven. Înălță-te! Pierzi înălțime prea repede.

— Știu, știu! Strigă și Spencer, împingând regulatoarele înainte. Fii atentă! Îi spuse el fetei.

— 650 de picioare, viteza 100... 400 de picioare, viteza 100...

Sudoarea îi intra în ochi în concentrarea lui aproape febrilă pentru a corela viteza cu o coborâre lină, conștient și simțind o groază oribilă la vederea pistei care se apropia cu fiecare secundă. Avionul se apleca într-o parte și în alta, iar motoarele când se opreau, când porneau.

Burdick urlă din balconul Turnului:

— Uitați-vă la el! N-are nici un pic de control! Ținând binoclul ațintit asupra avionului care se apropia, Treleaven, strigă în microfon:

— Redresează-te! Redresează-te! Pierzi înălțime prea repede! Fii atent la viteză, pentru numele lui Dumnezeu. Botul e prea sus – redresează-te repede altfel te blochezi! Ridică-te, îți spun, ridică-te!

— Te-a auzit, zise Grimsell. Își revine.

— Și eu aș vrea să-mi revin, spuse Burdick.

— Tot mai e cu 100 de picioare sub calea de planare, spuse operatorul radar. 50 de picioare sub calea de planare.

— Ridică-te – sus, strigă Treleaven. Dacă n-ai declanșat soneria de alarmă, fă-o acum. Scaunele drepte, pasagerii cu capetele în jos.

În clipa în care soneria răsună în avion, Baird strigă:

— Toată lumea cu capetele jos! Țineți-vă cât de bine puteți!

Ghemuiți pe scaunele lor, Joe și Hazel Greer, cei doi fani ai sportului, se îmbrățișară în tăcere și cu stăpânire de sine. Mișcându-se neîndemânatic din cauza grabei, Childer încercă să-și tragă soția inertă lângă el, după care se aplecă peste ea cât putu de mult. De undeva de la mijlocul avionului se auzi o rugăciune rostită printre suspine și, mai în spate, o exclamație a unuia din cei care băuseră whisky:

— Dumnezeu să ne ajute – asta este!

— Liniște! Strigă 'Otpot. Țineți-vă răsuflarea!

În Turn, Grimsell vorbea într-un microfon stil telefon!

— Traversează perimetrul acum. Toate echipajele de pompieri și ambulanțele să stea pe loc până când avionul trece pe lângă ele. S-ar putea să se balanseze.

— S-a ridicat la 200 de picioare, anunță radarul. Tot sub calea de planare. 150 de picioare. Tot sub calea de rulare. E prea jos, căpitane. 100 de picioare.

Treleaven își smulse căștile de la urechi și sări în picioare, ținând microfonul într-o mână și binoclul în cealaltă.

— Menține înălțimea până te apropii mai mult de pistă, spuse el.

Cam așa...

— Naiba s-o ia de ploaie, spuse Spencer. Nu văd aproape nimic. Deslușea că se aflau deasupra unei porțiuni acoperite de iarbă. În față, avu impresia că zărește începutul pistei.

— Fii atent la viteză, îi spuse Treleaven. Botul e prea sus.

O clipă se auzi un murmur de glasuri pe fundal.

— Redresează-te înainte să iei contact cu solul și pregătește-te să acționezi palonierul drept... Așa...

Pregătește-te să întorci...

Capătul pistei cenușii trecu la două sute de picioare sub ei.

— Acum! Exclamă Treleaven. Vii prea repede. Ridică botul! Ridică-1! Dă în spate regulatoarele – în spate! Fii pregătit pentru vânt. Lasă în jos acum, încet. Încet!

Cu trenul de aterizare la câțiva metri de suprafața pistei, Spencer mișcă încet manșa înainte și înapoi, cu gâttelejle încleștat de panică, deoarece acum își dădu seama cât de sus era carlinga față de restul avionului, ceea ce-l făcu să nu mai poată gândi.

Timp de o veșnicie parcă, roțile trecură razant pe deasupra pistei, fără să ia contact. Apoi, cu o zguduitură, atinseră solul. Se auzi un scrâșnet de cauciucuri și se stârni un nor de fum. Șocul făcu avionul să se ridice iarăși, după care dură din nou, până când luară încă o dată contact cu solul.

Urmă o a treia zgâlțâitură, apoi alta și alta. Înjurând printre dinți, Spencer trase de manșă până în stomac, toate temerile îngrozitoare din ultimele câteva ore devenind acum o cumplită realitate. Fâșia cenușie de sub ei când se distanța, când se apropia iarăși. Apoi, ca prin minune, rămase nemișcată. Erau la sol. Lăsă piciorul ușor pe frână, după care apăsă cu toată puterea. Se auzi un scrâșnet asurzitor, dar viteza nu se redusese. Cu coada ochiului văzu că parcurseseră deja mai mult de două treimi din pistă. Nu avea să reușească să oprească avionul la timp.

— Viteza e prea mare, urlă Treleaven. Folosește frâna de urgență! Trage de mânerul roșu!

Spencer trase cu disperare de mâner. Trase manșa cât putu de mult spre el și apăsă cu toată puterea pe frâne. Simți o încordare sfâșietoare în brațe când avionul încercă să se răsucescă. Roțile se blocau; derapă și, în final, se deblocă iarăși.

— Închide comutatoarele! Îi strigă el fetei, care le închise unul după altul.

Zgomotul motoarelor se stinse, în cabină auzindu-se doar cel al giroscopului și al echipamentului radio, iar afară, scrâșnetul cauciucurilor.

Spencer privi în față cu o groază fascinată. Fără să se audă motoarele, avionul continua să înainteze cu repeziciune, toate

lucrurile trecând pe lângă ei nedeslușite. Văzu o pancartă în pătrățele care marca sfârșitul pistei. Într-o fracțiune de secundă, zări un camion al pompierilor al cărui șofer căzu la pământ în graba de a se da la o parte.

Vocea lui Treleaven îi tună în urechi.

— Capotează în stânga! Capotează în stânga! Apasă palonierul stâng!

Luând o hotărâre de moment, Spencer apăsă cu piciorul stâng pe pedala palonierului cu toată puterea.

Avionul ieși de pe pistă cotind strâns. Azvârlit dintr-o parte în alta a scaunului, Spencer se chină să țină aripile departe de sol. Se auzi un zgomot infernal în clipa în care trenul de aterizare se rupse și avionul căzu la pământ pe burtă. Impactul îi aruncă pe Spencer din scaun. Simți o durere îngrozitoare când centura de siguranță îi pătrunse în carne.

— Capul jos! Strigă el. O să capotăm!

Prinzându-se cu putere de scaune împotriva zgâlțâiturilor și legănărilor, încercară să se încovoie. Avionul continuă să înainteze târându-se în zig-zag, brăzdând iarba cu furie. Cu un scrâșnet de metal transversă o altă pistă, scoțând din pământ luminile de pe margini și împrôșcând în aer bucăți de pământ.

Spencer se rugă să vină mai repede sfârșitul.

Asemeni unui prizonier al unei forțe neîndurătoare, cu sângele șiroind ușor în colțul gurii în urma unei lovituri pe care nu o simțise, așteptă răsturnarea finală, dezintegrarea în mii de luminițe înainte să fie înghițiți de întuneric.

Apoi, deodată, se opriă. Lui Spencer i se părea că mai simte acele mișcări nebunești care-i purtaseră peste câmp, dar ochii îi spuneau că se opriseră. Timp de câteva secunde nu se auzi absolut nici un zgomot. Se ridică greu din cauza înclinării ciudate a cabinei și se uită la Janet, care-și ținea capul în mâini și plângea în tăcere.

În compartimentul pasagerilor se auzeau șoaapte și mișcări timide de parcă niște oameni se treziseră și nu le venea să creadă că mai erau încă în viață. Cineva râse scurt și isteric, ceea ce apără să dezlănțuie o duzină de alte glasuri în același timp.

Îl auzi pe Baird strigând:

— E cineva rănit?

Era un vacarm de nedescris. Spencer închise ochii. Simțea cum tremură.

— Mai bine deschideți ușile de urgență, spuse 'Otpot și după aceea, toată lumea să rămână la loc.

Prin ușa cabinei, care se deschisese în timpul aterizării, îl auzi pe doctor exclamând:

— O treabă minunată! Spencer! Sunteți teferi amândoi?

— Am capotat! Murmură el dezgustat. Ne-am întors exact pe unde

am venit. Ce performanță – să capotezi!

— Prostii – te-ai descurcat excelent, zise Baird. Din câte îmi dau seama nu sunt decât niște zgârieturi și puțin șoc aici. Hai să ne uităm la căpitan și la co-pilot – probabil că au fost azvârliți dintr-o parte în alta.

Spencer se întoarse spre el. Îl duru când mișcă gâtul.

— Doctore... Spuse el răgușit, am ajuns la timp?

— Exact la timp. Acum depinde numai de cei de la spital, oricum. Dumneata ți-ai făcut datoria.

Încercă să se ridice în scaun, dar în clipa aceea, tu conștient de niște paraziți și se simți cuprins de spaimă. După aceea își dădu seama că zgomotul provenea din căștile care alunecaseră pe jos. Le luă și lipi una din căști de ureche.

— George Spencer! Strigă Treleaven. George Spencer! Ești acolo?

De afară se auzeau sirenele mașinilor de pompieri și ale ambulanțelor.

— Da, sunt aici, spuse el.

Treleaven jubila, furat de reacția celorlalți din jur. Pe lângă vocea lui se auzeau glasuri entuziasmate și râsete.

— George. Probabil că a fost cea mai zgomotoasă aterizare din istoria acestui aeroport, așa că nu cumva să ne ceri să lucrezi ca pilot pentru noi. Dar suntem câțiva aici care am vrea tare mult să-ți strângem mâna, iar mai târziu o să-ți facem cinste. Acum rămâi pe loc, George. Venim acolo.

Janet își ridicase capul și zâmbea tremurător

— Ar trebui să te vezi cum arăți, îi spuse ea. Ești negru la față.

El nu știa ce să spună. Nu-i venea nici un cuvânt potrivit pentru a-i mulțumi, nici o vorbă de duh. Știa doar că era insuportabil de obosit și că-i era rău de la stomac. Îi luă mâna și-i zâmbi.

SFÂRȘIT